

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Parazit

JESSICA
SHIRVINGTON

The Hysterical Woman
KÜLTÜRÜN İZLENİ

Parazit

JESSICA
SHIRVINGTON

İki Hayat Arasında
ROMANININ YAZARI

Ya bir mikroçip
mükemmel eşinizi
bulabilseydi?

Peki ya, bu mikroçip
size ve sevdiklerinize karşı
kullanılabılseydi?

“Bu harikulade kitap ayaklarımı tamamen yerden
kesti. Kesinlikle bağımlılık yaratıcı.”

—**YA MIDNIGHT READS**

“Heyecan verici, şaşırtıcı ve sürükleyici. Parazit’i
elinizden bırakamayacaksınız.”

—**BOOKNUT101**

Çeviren: Aslı Tümerkan

26 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satış: ilknokta.com

Parazit

Özgün Adı | *Disruption*

Jessica Shirvington

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin

Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin

Redaksiyon | Merve Süzer

Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı | Aslıhan Kopuz

Kapak Tasarımı | Matt Stanton

Kapak Görseli | Shutterstock

1. Baskı, Ağustos 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-9585-02-6

Türkçe Çeviri © Aslı Tümerkan, 2016

© Yabancı Yayınları, 2016

© Jessica Shirvington, 2014

İlk olarak 2014 yılında HarperCollins Publishers Australia Pty Limited tarafından İngilizce olarak yayımlanmıştır. Eserin Türkçe edisyonu HarperCollins Publishers Australia Pty Limited aracılığıyla yayımlanmıştır.

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Nurcihan Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

Çeviren
Aslı Tümerkan

Selwa'ya...

*Hayalleri gerçeğe dönüştürmeme
yardım ettiğin için teşekkürler.*

*Kendime bir söz verdim.
Ne gerekiyorsa yapacaktım.
Bu işi sonuna kadar götürecektim.
Yanlışları düzeltecektim.*

ÜÇ HAFTA ÖNCE...

GÜNÜN BÜYÜK BİR KISMINDA *ONU* TAKİP ETMİŞTİM. YAPACAK başka işlerim vardı ama onun hafta sonu aktivitelerini izlemeyeli bir ayı geçmişti. Özensizlik bir seçenek değildi. Şu anda değil.

Washington'da, Dupont Circle Metrosu'nda bekliyorduk. Nadiren görülecek şekilde şoförsüz olmayı seçmişti, bu da onu takip etmemi normale göre daha kolay hale getirmişti. Bunun sebebini merak ediyordum. Belki de sabahı Georgetown Üniversitesi'ni gezerek geçirdiği ve normal gözükmek istediği içindi. Tabii herkes onu tanıyıp parmakla işaret etmemiş değildi. Şoför kullanmama sebebinin, daha çok babasına neden Princeton dışında bir üniversiteyi incelediğini açıklamak istememesiyle ilgili olduğunu düşünüyordum. Ailesi uzun bir Princeton mezunları soyundan geliyordu ve mezuniyetten sonra ağabeyleri gibi onun da Princeton'a gideceğinin varsayıldığını biliyordum. Muhtemelen şimdiden üniversitenin bir kanadına onun adı verilmişti.

Solmuş mavi kasketimin altına gizlenerek hareketlerini dikkatle, hesaplı bir ilgiyle incelerken kazağımın ucuyla oynadım. Planlarımı tamamlamak, gece uykuya dalmamı sağlamayacaktı. Yaptığım onca şeyden sonra değil.

Zaten beni asla fark etmiyordu. Bir kere bile fark etmemiştir. Sesi sis düdüğüne benzer iri kadın bana Chinatown için doğru platformda olup olmadığını sorduğunda bile fark etmemiştir. Bunun sebebi, özellikle sinsice davranıyor olmam değildi. Kumaş pantolonu ve içine sokmadığı beyaz gömleğiyle orada dururken, beni görmesi için bir nedeni olmamasıydı sadece.

Platformun diğer tarafında bir kargaşa çıktı. Beş tane M-Corp güvenlik görevlisi yürüyen merdivenden fırtına gibi indi ve gözlüklü, kel adamlar arasındaki mesafeyi hızlıca kapattı. Adamı bunun öncesinde fark etmemiştim bile.

Dikkatimi *ona* yönelttim. Daha on sekiz yaşına yeni basmış olmasına rağmen, özgüveni ve herkesin bildiği serveti onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu. Güvenlik görevlilerinden biri, gözlüklü adamdan Fera-tek'ini aktive etmesini istedi. Bu emrin ardından, birkaç zayıf itiraz çabası geldi. Tabii ki kelleşen adam itirazlarının işe yaramayacağını biliyordu. Şimdiden yakındaki yolcuların fısıltıları duyulabiliyordu.

“Öyle mi?”

“Öyle olmalı.”

“Bir neg.”

“Umarım onu götürürler.”

Durumdan etkilenmemiş değildim. Sadece çok daha kötülerini görmüştüm. Çok daha kişisel olayları.

Ama öte yandan o...

Tepkisini izlerken ilgim arttı. Tuhaf şekilde, durumu isteksiz bir merakla izliyordu, hatta diğerlerinin çabucak aralarına mesafe koyduğu sahneye birkaç adım yaklaşmıştı. Güvenlik görevlileri adamı tutup bileklerine plastik kelepçeler bağladıklarında gözleri büyüdü. Güvenlik

görevlilerinden biri, onun kişisel kayıtlarına girebilmek için adamın M-Bant'ına taşınabilir bir bağlantı sistemi taktı. Diğer adam ise Negatifleri Ortadan Kaldırma Yasası'nı okudu.

Adamı bir anlığına daha net görebildim. Görülür şekilde titriyordu. Dizlerinin üzerine çökmeye çalıştı ama görevliler onu ayakta tuttu. Gitmesine izin vermeleri için yalvardı; yanlış yaptığı veya yanlış yapacağı her ne ise onu düzeltmesi adına bir fırsat tanınmaları için kesik kesik hıçkırıklarla bağıırıyordu.

Kimse ona yardım etmeye davranmadı fakat bir-iki kalp atış hızı monitörünün alarm verdiğini duydum. İnsanların kalpleri adam için hızlanmıyordu; kalp atış hızlarının yükselmesine sebep olan kendileri için duydukları korkuydu.

Adamın yalvarışlarını hiçbir kulak duymuyordu.

Yüz ifademın ilgisizlik dışında hiçbir şey yansıtmadığını biliyordum. O ise tam aksine her şeyi tiksinti dolu bir ifadeyle izliyordu ve hastalıklı bir şekilde, şu anda bunu görmesinin yerinde olduğunu hissettim. Başka hiçbir şey onu daha iyi hazırlayamazdı.

Platformu kaplayan spotlar, bir trenin yaklaştığını belirterek kırmızı ışıklarla yanıp sönmeye başladılar. Bir kere daha *ona* baktım ve onun görevlilere doğru ilerlediğini fark ettim. Birdenbire meraklanarak dikleştim. Araya mı girecekti? Herhalde hayır.

Bunu asla öğrenemedim.

Boğuşma sesleri arttı ve dikkatimi kelleşen adama geri yönelttiğimde, adam görevlilerin elinden kurtulup doğrudan platformdan aşağı atladı.

Tren o saniye adama, yani nege çarptı.

DOKUZ SENE ÖNCE...

Amerika Birleşik Devletleri Bireysel Kimlik Saptama Yasası

1. Bölüm

Halk güvenliği ve kişisel güvenlik adına, Amerikan hükümeti GPS, kimlik saptama ve potansiyel tıbbi sebeplerden ötürü mikroçiplerin mecburi kullanımını onaylamıştır.

1 Ekim'den itibaren, bütün vatandaşlar ve Amerika Birleşik Devletleri'nin sürekli veya geçici ziyaretçileri, M-Corp'un en son çıkardığı mikroçipi taktırmakla yükümlüdürler.

Bu hükmü yerine getirmemek suç oluşturur ve hükmü yerine getirmeyen cezalandırılabilir.

Bireysel Kimlik Saptama Yasası hakkında daha fazla bilgi almak için alttaki adrese başvurabilirsiniz:

<http://www.m-corp-systems.com/mchip>

GÖLGELERDE ÇÖMELMİŞKEN KAPALI OTOPARKI BİR KERE DAHA inceledim. Burası Arlington'ın şehir içi otoparklarından biriydi. Kapüşonumu başıma geçirmek için zaman harcarken bile dikkatimi etrafımdan ayırmadım. Kapüşona uzun süre ihtiyacım olmayacaktı. Kısa süre sonra terliyor olacaktım. Hayatta kalmak için koşmanın böyle bir etkisi oluyordu.

Yerinde basit bir saatin durduğu, hayatın bu bandın sağladığı veriler tarafından belirlenmediği günleri özleyerek şık M-Bant'ıma baktım. Ama o günler geride kalmıştı. Dünyanın tamamen ve sonsuza dek değişmesi dokuz yıl sürmüştü. İnsanların bundan iyi olduğunu düşünmüş olabilirsiniz. Daha fazla ve daha sıkı savaşıcağımızı düşünmüş olabilirsiniz ama anlaşılan o ki karşılıklı olarak kıyas yapıp sidik yarıştırmak ya da yolumuzun kesiştiği her kişiyle feromonlarımızın nasıl etkileşime girdiğini bilimsel olarak saptamak, bir zamanlar önemli bulduğumuz diğer bütün değerlerden daha mühimdi. Onur gibi. Zaman gibi. Aile gibi.

Âşık olmak gibi.

Birinin benimle uyumlu olup olmadığını bana bir makinenin söylemesine dair hiçbir isteğim yoktu. Hatta bu teknolojiden nefret ediyordum ama bu beni Evrim Yanlısı

yapmıyordu. Evrim Yanlıları, birlikten güç doğduğunu hissediyor olabilirlerdi ama takım oyuncusu olmak bu dünyada kimseyi bir yere götürmezdi.

Ayağa kalkıp kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldım ve M-Bant'ımın nabzımın kabul edilebilir bir seviyeye indiğini belirtmesini izledim. Hâlâ endişeleniyor olmaktan nefret ediyordum ama saf kararlılık bile sinirleri yatıştırmıyordu. Hiçbir zaman kalp atışlarını ve nabız bildiri ötüşlerini gizleyen sessizleştirici dosyalarla uğraşmamıştım. Diğer herkesi kontrol ediyormuş gibi gözüken M-Bant bildirilerini kontrol edebilme becerimle gurur duyuyordum. Camdan bir bileziğin beni kontrol etmesine izin vermeyecektim. Bu disiplin konusunda ustalaşabilmem, şu son iki senede ne kadar yol kat ettiğimi gösteriyordu.

Özellikle de böyle anlarda.

Botumu arkasında saklandığım beton sütuna vurdum ve kendime, ona geri kavuştuğumda her şeye degeceğini hatırlattım. Solumdan gelen bir ses irkilmeme ve savunmaya geçerek dönmeme sebep oldu. Nefesimi bıraktım. Karşı duvardaki dijital reklam hareket ediyordu sadece. Omuzlarım tam rahatlamaya başlamıştı ki yeni üç boyutlu reklam ortaya çıktığında tekrar gerildi.

Rehabilitasyon, topluma tekrar dönmekle sonuçlanır.

Saçmalık. Negler için kullanılan rehabilitasyon çiftlikleri çok huzurlu gözüküyordu; yayılmış tepelerin, meditasyon odalarının ve takım sporlarının görüntüleri vardı. Son resim, görünüşe göre dünyaya tekrar dönmenden önce diğer neglere el sallarken yüzünde şapşal bir gülümseme beliren bir ahmağı gösterdi. Hepsi propagandaydı.

Gözlerim her resmin altında bulunan kelimelere odak-

landı: Bir M-Corp Girişimi. Ellerim duvarlardaki dijital panelleri söküp yerlerine sakladığım gerçek fotoğrafları koymak için yanıp tutuşuyordu. Bunu yapmak yerine parmaklarımı iyice sıktım ve park etmiş arabalara baktım.

Eski moda elde taşınır telefonumu çıkarıp onu tek kullanma sebebim olan numarayı çevirdim.

Gus duygusuz bir sesle, “Hazır mısın?” dedi. Arka planda, vitesi değiştirirken motorun çıkardığı sesleri duyabiliyordum.

“Henüz değil. İki tane kaldı ve biri bilinmiyor,” diye açıkladım. Arkama doğru, gizemli, vişne kırmızısı, üstü açık arabaya göz atarken sesim alçak çıkıyordu. Bu ancak bir kadının arabası olabilirdi. “Plakasına bakman gerek.”

Nefesini bıraktığını duydum. “Son zamanlarda senden nefret ettiğimi söylemiş miydin?”

“Her gün söylüyorsun.” Sırıttım.

Hattın öbür ucunda sessizlikle karşılaştım. Bekledim. Gus’ın bu birkaç saniyeye ihtiyacı vardı. Böyle saniyeler, ona gerçekten seçeneği varmış gibi hissettiriyordu. Bu gerçek olmasa bile ona bunu verebilirdim.

Kulağa yenilmiş gibi gelen bir sesle, “Biraz zaman alabilir,” dedi.

Çabuk çabuk üstü açık arabanın plaka detaylarını verdim, Gus da tek kelime etmeden telefonu kapadı. Bu beni rahatsız etmedi. Gus’la olan ilişkimin koşulları gayet açıktı. Ben aksini söylemediğim sürece benim için çalışacaktı. Cana yakın sözler yoktu. En son ihtiyacım olan şey bir arkadaşı.

İki sene önce bu işe koyulduğumda, her şeyi buna adanmış olduğum sürece hiçbir anlamı olmayacağını biliyordum. Evet, belki bütün bu olayların başında sadece on altı yaşındaydım ama ailemin yavaş yavaş dağılmasını

izlemek ve dedikoduların, annemin kızlık soyadını almak ve evimizden gitmek zorunda kalacağımız kadar çoğalmasını dinlemek kahrediciydi. Esasmda başka ne seçeneğim vardı ki?

Gerçekten de *her şeyi* buna adamıştım.

M-Bant'ım alçak sesle öttü. Etrafa baktıktan sonra başımı eğip ekrandan geçen mesaja içimi çektim.

Annem.

Bir vardiyaya daha kalacaktı ve eve planladığından daha geç dönecekti. Başımı arkaya, sütuna yasladım ve boğazımdaki sıkışıklığın içinden yutkundum. Bu mesaj şaşırtıcı değildi. Annem neredeyse bir hiç için hastanede uzun saatler boyunca deli gibi çalışıyordu ve elde ettiği bütün para, zaten asla sahip olmamamız gereken borçları ödemeye gidiyordu.

Sana fırında biraz yemek bırakırım.

Mesajı anneme yollayıp bir kere daha dünyanın hiç değişmemiş olmasını diledim. Sağımdaki reklam benimle bir kere daha alay ettiğinde çenem gerildi. Devlet, Fakirlik Vergisi'ni uygulamaya koyduğu için artık durumlar daha da zorlaşacaktı.

Hepsi, bir pirinç tanesinden bile daha küçük bir mikroçip yüzünden.

Bu yıllar boyunca tartışılmıştı. Halk başta mahremiyetin ihlaline şiddetle karşı çıkmıştı ama Kimlik Saptama Yasası dokuz sene önce kabul edildikten ve her erkeğin, kadının ve çocuğun omuriliğinin tepesine M-Çip takıldıktan sonra insanlar karşı koymayı çabucak unutmuşlardı. Onun yerine M-Bantlarına ve bunlara mutlaka yüklenmesi gereken eklentilere kafayı takmışlar, onlara *bağımlı* olmuşlardı. Kısa süre sonra M-Bantlar da yasalar tarafından zorunlu hale gelmişti.

Tabii ki bütün bunlar en büyük keşif karşısında önemsiz kalıyordu.

Fera-tek.

Bu, tesadüfen rastlanan ve herkesin birbiriyle etkileşimini değiştiren bir teknolojiydi. Benim bile insanlarla etkileşimimi değiştirmişti. Artık her ilişki kesin bir istatistikti.

Derin bir nefes daha alıp ellerimin gerginliğini sallayarak attım ve bekledim. Her şey zamanlamayla ilgiliydi. Gerçek tehlike genelde doğrudan önümdeyken, omzumun üzerinden geriye bakmakla vakit kaybetmenin ahmakça olduğunu bilecek kadar deneyimim vardı.

Karşı duvardaki asansör kapıları öttü. Düşünmeden bayıltıcı tabancamı elime aldım. Parmağım ne olur ne olmaz diye tetikteydi.

Asansörden orta yaşlı bir adam çıktı. Mercedes'ini açmak için M-Bant'ına dokunduğunda cilalı ayakkabılarının sesi otopark boyunca yankılandı.

“Aşağılık herif,” diye fısıldadım.

Batı Arlington'ın eteklerinde kiraladığımız kulübeden daha pahalı olan arabasına binmesini bekledim, sonra da uzanıp torpido gözünü açarak bir şey çıkarmasını izledim. Şimdiden sırtıyordum.

Bayıltıcı tabancamı kapüşonlumun ön cebine tıkıp kıpırdanarak daha iyi bir pozisyon aldım ve M-Bant'ımdaki kamerayı açtım. Sadece on sekiz yaşında olabilirdim ama hayatımın son iki senesi bana iyi bir eğitim sağlamıştı. Durumları gerçekten oldukları gibi görmeyi öğrenmiştim. Bu adam bayağı paralıydı ve geç saate kadar çalışıyordu. Bir de aşağılık olması bileşeni ve yeraltı bağlantıları olma olasılığı da eklenince...

Gerçekten de bir M-Bant daha çıkardı ve sağ bileğindekiyle değiştirmeye koyuldu.

Adam değişimi yaparken birkaç fotoğraf çekerek, “Cık, cık,” diye azarladım. Yasalara göre insanların sadece tek bir M-Bant’a sahip olmasına izin vardı. Yeni veya yüksek model M-Bant alanlar, teslimat sırasında eski olanı teslim etmek zorundaydı.

Bay Cilalı Ayakkabı’nın karaborsa bir M-Bant’ı vardı, bu da kötü işler peşinde olduğunu gösteriyordu.

Benim tahminim karısını aldattığı yönündeydi. Karaborsa bandı takarak bir tür sahte kimlik yaratıyor, şüphelenmeyen karısının, geceleri barlarda sürterek geçirdiğini asla anlamaması için arkasında iz bırakmıyordu. İnsanlar M-Çiplerin ve Fera-tek’in neler yapabildiği konusunda iddialarda bulunsalar da, her ne kadar bunlar uzun süreli eşleşmeler yaratsa da veya insanları sözde negatif ilişkilerden korusa da hiçbir şey, bir pisliğin pislik olmasını engelleyemezdi.

Fotoğrafları gizli siber çekmeceme saklayıp kamerayı kapadım. İnsan böyle kanıtların ne zaman işe yarayacağını bilemiyordu. Bilgi güç demekti ve bilgiyi toplayıp bilgiden faydalanmayı bir sanat haline getirmiştim.

Cilalı Ayakkabı motorunu çalıştırıp gıcırtyla otoparktan çıkarken, “Biri gitti,” diye mırıldandım. Dikkatini tekrar hâlâ bu katta bulunan üç arabaya yönelttim. Son birkaç haftadaki teftişim ve pahalı istihbarat sayesinde, beşinin sorun olmadığını biliyordum. Bu arabaların sahipleri her zaman geç saate kadar çalışıyorlardı ve gece kalmaları olağandışı değildi. Yarısının ofisinde şiltesi ve banyosu vardı.

Fakat üstü açık araba... Gus’ın henüz plaka taramasını tamamlamaya vakti olmayacağını bilerek yanağımın içini kemirdim.

Karar zamanı.

Tek önemli olan asansöre fark edilmeden girmek değildi. Fark edilmeden geri çıkmalıydım ayrıca. Aldığım derin nefesi bıraktım. Bilinmezleri sevmezdim. Sevdiklerim, kesin şeylerdi. Bilimsel olarak kanıtlanmış bir gerçek. Bu özelliği babamdan alıyordum. Bana bilginin güç demek olduğunu öğreten de oydu.

Öte yandan... “Şans cesurdan yanadır,” diye mırıldandım. *Bunu* kendi kendime öğrenmiştim.

Saat neredeyse akşam on olmuştu. Yeterince beklemiştim. Telefonumu bir kere daha çıkarıp aramayı yaptım.

Gus, “Henüz araştırma bitmedi,” diye cevap verdi.

“Sorun değil. Hazırım.”

Gus’ın dizüstü bilgisayarında yazdığını duyabiliyordum ama tek duyduğum bu olmadı. Arka plandan müzik ve belirgin konuşma sesleri geliyordu.

Birdenbire şüphelenerek, “Neredesin?” diye sordum.

“İçerek kayıtsızlığa ilerliyorum. Ben oraya vardığımda senin orada olmayacağını umuyorum.”

“Umarım sarhoş değilsindir,” diye uyardım.

“Biliyor musun Maggie, senin gibi insanlar için ayrılan yerler var,” dediğinde rahatlayarak birkaç kadeh içki içtiğinde yaptığı gibi kelimelerini ağzı dolaşarak söylemediğini fark ettim. Aktarımları izleniyorsa diye kalabalık bir yeri seçmiş olması daha büyük ihtimaldi. “Sana yemek ve küçük, yuvarlak haplar getiriyorlar; bütün gün yatakta yatıp duyguların hakkında konuşabiliyorsun. Bence bundan hoşlanırdın.”

Sinirlendim. Kelimeleri kısa vurgularla söyleyerek, “Zaten kapatılmaması gereken yeterince insan kapatıldı,” dedim.

“Her neyse,” diye homurdandı.

Gus, klasik duraksamalarından birinin ardından ho-murdanan bir ses çıkardı. “Otuz saniye içinde harekete geçebilirsin ve otuz dakikalık bir zamanın olacak. Umarım orada kaybolursun.”

Telefonu kapadığında, huysuzluğundan etkilenmeden saniyeleri saydım. Gus benden nefret ediyordu. Zaten de etmeliydi ama on ay önce onu suçüstü yakalamak büyük bir armağan olmuştu. Benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, avucumun içindeydi.

“Otuz,” diye saydım. Gri kapüşonumu düzelttim ve güvenlik kameralarının otuz dakika boyunca boş bir otopark dışında hiçbir şey göstermeyeceğine emin olarak karanlık otopark boyunca koştum. Gus benden nefret ediyor olabilirdi ama çok becerikliydi.

ASANSÖR DÜĞMESİNE ATILDIM VE KAPILAR HEMEN AÇILINCA rahatladım. Her saniye değerliydi. İçeride birkaç düğmeye bastım ve hiçbir şey olmayınca bir anlığına gülümsedim. Gus, asansörü kontrolü altına almıştı, o yüzden maun parmaklığa tırmandım ve tepedeki kapağı iterek açtım.

Kendimi asansör kabininin tavanından yukarı kaldırdım ve asansörün tavanında durdum. Kapı tam da istihbaratımızın vaat ettiği yerdeydi: İki katın arasında duvara iz bırakmadan karışmıştı, görmeyi imkânsız kılıyordu. Tabii insan orada olduğunu bilmiyorsa.

Kapının belirli olmayan tarayıcısına, Gus'ın programladığı M-Corp kartını soktum. Tabii ki gerçekten orada olmaya iznim olsaydı, asansör beni kapıya doğrudan çıkarırdı. Tam olarak yirmi saniye sonra kilit açıldı ve kapı kaydı. Sakince karanlık ulaşım tüneline girdim ve kapının arkamdan kayarak kapanmasına izin verdim. Hava ağırdı ve tenimde hareket ederek bana iki şeyi hatırlatıyordu: Geri dönüştürülüyordu ve sınırlıydı.

Parasını ödediğimiz istihbarat bana bu alanda güvenlik görevlisi olmayacağını temin etmişti ama yine de bayıltıcı tabancamı elime alıp yakında ses var mı diye kulak kabartmaya vakit ayırdım. Hiçbir ses yoktu.

Kısa süre sonra geçit daha geniş bir yeraltı sistemine çıktığında detaylı ağı hayranlık duymadan edemedim. Neredeyse tamamen açıktaydı. Loş ışığın izin verdiği noktaya kadar her yönü çabucak taradım. Yakındaki gizli giriş/çıkış noktalarını koruyan güvenlik bekçileri yoktu. Bu bile tek başına kapıların hep çok gizli kalmasının bir sebebiydi.

Bu ulaşım tünellerine erişimin anahtarını nihayet keşfetmem, bir seneden daha uzun süre, büyük bir miktarda el altından iş ve Gus'la şansımın yaver gitmesini gerektirmişti.

Otoparklar.

Washington'dan Fairfax'e ve daha da ötesine kadar bir yeraltı ulaşım sisteminin uzandığını kim tahmin edebilirdi ki?

Bu sistem, her biri bin kişiyi alabilecek yüzlerce küçük merkezi birbirine bağlıyordu. Başta kıyamet veya nükleer savaş durumunda acil durum stratejilerinin bir parçası olarak FEMA* için yapılan dizayn, kendi kendine yeten merkezlerden oluşuyordu. Bu merkezlerin de Bluemont, Virginia'daki Weather Dağı'nın altına inşa edilmiş bir çekirdek merkeze bağlandığı söyleniyordu. Eğer söylenilere inanılırsa, sadece çekirdek bile yirmi bin kişiyi barındırabilirdi.

Ben o kadar uzağı görmemiştim.

O tarafta çok fazla silah vardı.

Merkezler, M-Corp'un negleri kapadığı yerlerdi. O rehabilitasyon çiftliği reklamları tamamen yalandı. Bu gece ise aradığım şeyi bulmam için en iyi şansımdı.

Gözlerimi bir anlığına kapatıp nefesimi yavaşlattım

* (İng.) Federal Emergency Management Agency: Federal Acil Durum Yönetim Kurumu. —çn

ve tren raylarından pek farklı olmayan metal rayların yanında durup geçecek bir kapsülü bekledim.

Aktarma kapsülleri, kurşun geçirmez camdan yapılmama, balon şeklinde araçlardı. Çok hızlıydılar ve onlara binmek neredeyse imkânsızdı. Yaklaşık dokuz ay önceki ilk denememde neredeyse boynumu kıracaktım. Kolumu ise kırmıştım. Çok eğleneliydi.

Gözlerimi kısıtığım da tünelin en doğusunu ısıtmaya başlayan parıltıyı tanıdım. Nabzım hızlanmaya başladı ve M-Bant'ım uyarıcı bir bip sesi çıkardı. Bandı duymazdan geldim, gözlerim hızla yaklaşan kapsüldeydi.

Raylara yaklaşırken kendime, "Bugün ölme, Maggie," diye emir verdim.

Kapsül boş olduğunu görebileceğim kadar yaklaştığında bile rahatlamak için zaman yoktu. Hemen koşmaya başlamıştım. Atlayışımın işe yaraması gerektiğini bildiğimden, kollarım ve bacaklarım gitgide daha hızlı hareket ettiler. Kapsülün önü omzumla aynı hizaya geldiğinde, havaya sıçradım ve kollarımı önüme uzattım.

Ellerim ve ayaklarım bir şey arandı, *herhangi bir şey*. Sol elim kapsülün arkasındaki varla yok arası tutamaç noktasıyla temasa geçti ama sağ elim tutamacı kaçırıp pürüzsüz yüzeyde kaydı.

Bütün ağırlığım dört parmağın ucuna bağlıydı. Taşıtımı kaybetmeden önce sağ kolumu kaldırıp doğru yere koymak için bütün gücümü toplarken, dudaklarımdan dökülen küçük çığlığı durduramadım. Nefes nefese kendimi daha iyi bir pozisyona getirdim ve hızla yaklaşan atlayışa hazırlandım.

Araçtan inmek şüphesiz ki daha kolaydı. Sadece aşırı can yakıyordu.

İleride, tünel duvarına beyazla yazılmış genii bir 74 belirdi. Benim ineceğim kavşak. Atladım. Yere çarpıp yuvarlandığımda bileğim burkuldu. Kotum yırtıldı; kalam ve dizim acıyla doldu. Doğrulup üzerimdeki tozları silkelemeye ve tekrar odaklanmaya çalıştım. Titreyen ellerimi kuağıma koyup titrek nefesimi bırakmadan önce atkuyruğumu sıkılaştırıp M-Bant'ımın zarar görüp görmediğini iki kere kontrol etmeyi başardım.

Burada lrsem biri beni bulur muydu?

Gus anneme başıma ne geldiğini söyler miydi?

Bunu yapmasını *ister* miydim?

Tanrım, sızlanmaya vaktim yoktu. Ayağa fırladım ve tekrar yola koyulmadan önce bileğimi birkaç kere çevirdim. Zaman ilerliyordu. Harekete geçmek zorundaydım.

Karmakarışık tünellerin içinde koşup ezberlediğim haritayı takip ederek batıya ilerledim. Aradığım açıklığa ulaşmam uzun sürmedi.

Aşağıdaki alan sert granitti ama daha önce gördüğüm birçok merkezdeki gibi içine büyük bir krater oyulmuştu. Kraterin ortasında birbirine bağlı bir bina grubu vardı. Sadece iki adet doğrudan giriş/çıkış noktası vardı: Kamyonet erişimine izin veren, onların boyutundaki genii, açık tünel ve benim yukarıdaki pozisyonumdan ulaşılabilen merdiven. İkisini de elik kapılar örtüyordu.

Bu topluluk, bulduğum en genii topluluk değildi ama buna yakındı. İlk bakışta merkezin sekiz veya dokuz yüz kişiye yetecek kadar büyük olduğunu tahmin edebilirdim. Her yüzü incelemeyeceğim kadar fazla insan vardı ama buna ihtiyaım yoktu. Burada herkes herkesi tanıyordu. Bu, arkadaşlık ihtiyaından çok, bir hayatta kalma stratejisiydi.

Yerleşim alanının üst köşesinde bekledim. Yakalan-

mamanın sırrı, hızlı girip çıkmaktı. Çelik kapılar yetmezse bile, giriş noktalarında silahlı bekçiler görev alıyor, merdivenden girişi imkânsız kılıyorlardı. Sorun değildi. Zaten benim yöntemim daha hızlıydı.

Bileğimi duymazlıktan gelerek en karanlık köşeye koştum ve çabucak, çantamdan çıkardığım ipimi bağlayacak iri bir kaya buldum. İpi kemerime takıp kendimi kenardan fırlattım. Daha küçük yan binalardan birinin çatısına inmeden hemen önce halatın dayanağını kullandım. Sertçe indim ve bu merkezlere girip çıkmak için tercih ettiğim yol haline gelen havalandırma deliklerinden birine doğru topallarken yüzümü ekşittim. Çantamdan bir ip daha çıkararak son inişim için hazırlandım.

Soğuk, betondan bir koridorun içine indim. İlerideki T-kavşağına yavaş yavaş ilerlemeden önce bir an gölgele-
rin arasına saklandım. İlerlerken açık bir kapının yanın-
dan geçtim, içerideki oda bir üniversite yurdundakinden
daha büyük değildi ve devletin reklamını yaptığı hoş
“çiftlik arazisiyle” hiç alakası yoktu. Ürperdim. Merkez-
lerde asla alışamadığım bir gerginlik hissi vardı. Tıpkı
benim de bildiğim gibi buradaki insanlar bir daha asla
gerçekten özgür olmayacaklarını biliyorlardı.

Negler, biliminsanlarının “esaslı kusur” dedikleri bir
şeye sahipti: Diğerleriyle olumlu değerlendirmeler
almalarını engelleyen kimyasal bir dengesizlik. İnsan-
ların Fera-tek’inin arada sırada diğerlerine karşı nega-
tif değerlendirmeler göstermesi olağandışı olmasa da,
negler sadece bu şekilde değerlendirme alıyorlardı. Bu
kusur ilk keşfedildiğinde, biliminsanları büyük çoğun-
luktaki neglerin zaten ülkedeki çeşitli hapishanelerde

olduklarını bulmuşlardı, genellikle de saldırgan suçlar yüzünden. Araştırmalarının bu kısmında, başta tehlikeli gözükmeyen pek çok kişi, yanlış işler yapmaya dair artan bir eğilim göstermişti. Biliminsanlarının negleri “toplumun kiri” olarak damgalaması uzun sürmemiştir. Neglerin, neg olmayanlarla ilişki sürmesinin nihayetinde değişken ve genelde saldırgan sonuçlara sebep olacağını kanıtladıklarında insanlar, neglerin insanlığın en kötü üyeleri olduklarına hemfikir olmuşlardı.

Devlet düzeltemeyeceği şeyi görmezden gelmiş ve dizginleri M-Çipleri ve M-Bantları ilk yaratan güçlü şirkete devretmişti. Artık yeraltında çok fazla hayat M-Corp’un elindeydi.

Babamın hayatı da onlardan biriydi.

Koridorun sonuna birkaç metre kalmışken dondum. Bir adam köşeyi dönmüştü ve bana doğru yürüyordu. Gri üniforması ve çıplak ayakları sayesinde onun bir neg olduğunu biliyordum. Beni fark etti. Açık yeşil gözleri inceliyorlar fakat korkmuyordu. Soğuk bakıyordu.

Başını çok azıcık eğdi; fazla uzamış koyu saçları geriye düşüp boynunun kenarındaki toz kirini gösterdi. Benden çok da büyük gözükmüyordu ama onu hafife almamam gerektiğini biliyordum. Ayaklarım ayrı, ellerim gevşek ama iki yanımda hazır bir şekilde kıpırdamadan durdum.

Benden birkaç metre ötede durup kulak tırmalayan bir sesle, “Yeni misin?” diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp yalnız olduğumuzdan emin olmak için çabucak omzumun üzerinden bir bakış atma riskini göze aldım.

Sakin bir sesle, “Hangi şehirdensin?” diye sordum.

Kaşlarının ortasındaki çizgi kırıştı. “Chicago, neden?” Kıyafetlerimi inceliyor, şüphesiz üniformamın nereden

olduğunu merak ediyordu. Eğer neg gibi giyinmemişsem, en azından M-Corp'un kıyafetlerini giyiyor olmalıydım.

Bütün spor sonuçları konusunda güncel kalmaya her zaman vakit ayırdığım için minnet duyarak, "White Sox geçen hafta kazandı," dedim.

Sadece bir saniyeliğine gözleri parladı. Etrafına bakındı. "M-Corp'tan değil misin?"

Sesimi alçak tuttum. "Hayır."

Ensesini ovup sorup sormayacağına karar vermeye çalıştı. Her zaman soruyorlardı.

"Nasıl?"

"Yankeeler de aynı soruyu soruyor," diyerek gözlerinin kısılmasına ve elinin titremesine sebep oldum. Onu kışkırtmamam gerektiğini bilmeliydim. Negler tutsaklardı. Yeraltında ışık, kaçış veya umut olmadan hapis kalmak, insanları iyi olsalar da olmasalar da etkiliyordu.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi. Sesi alçalıp bir hırıltıya dönüşmüştü.

Biliyordum. Yeni bir tutsak bile olsaydım bir merkeze teslim edilmeden önce en azından birkaç aylığına hapis tutulmam gerekiyordu. Neglerin başına gelen ilk şey de gerçek dünyadan uzak tutulmak olduğundan, kesinlikle geçen haftanın beyzbol sonucunu bilmemem gerekirdi.

Omzumu silkip cebimden bir fotoğraf çıkardım: Babamın saklayabildiğim tek fotoğrafı. Dijital bütün resimler kamu yararı adına silinmişti.

"Ne zamandır yeraltındasın?" diye sordum.

Şüphesi meraka dönüşen adam bana doğru bir adım attı. "Bir buçuk seneye yaklaşıyor. Sen?"

Bluzumun kolunu yukarı çekip M-Bant'ımdaki saate baktım. "Yaklaşık on sekiz dakika."

Ağzı tamamen açık kalmadan önce ona fotoğrafı gösterdim. “Bak, fazla zamanım yok. Bana bu insanı görüp görmediğini söylersen sana son skoru söylerim ve bugünün haberlerini içeren bir dosya veririm.” Bana tekrar bakıp kollarını kavuşturduğunda, “Dosya karaborsadan,” diye ekledim. Başka bir deyişle, izi sürülemez.

Adam gergince etrafına bakınıp dudaklarını yaladı. Haber dosyasını çok istiyordu. Böyle olması gerektiği için bir suçluluk dalgası hissettim. Öylece elini tutup yanımda götürememem daha da kötüydü. Onu şu anda kurtarabilirdim. Ama eğer bunu yapsaydım... içeri giriş çıkış yolum ortaya çıkardı. Bu riski göze alamazdım.

Zamanım bitmişti ama bekledim.

Bakışları tekrar fotoğrafa kaydığında onu ikna ettiğimi anladım.

Muhtemelen bunun bir tür numara olup olmadığını anlamaya çalışarak, “O kim?” diye sordu. Dosya için bana ne duymak istersem onu söyleyecekti muhtemelen.

Omzumu silktim. “Bulmam gereken biri. Ölü ya da diri.” Son kısmı ona bana kötü haber söyleyip yine de ödülünü alma iznini vermek için eklemiştim. “İki sene- den biraz daha uzun zaman önce götürüldü.”

Kaşını kaldırdığında ne düşündüğünü anladım. Ahmak değildim. Çoktan geç kalmış olma şansımın olduğunu bilecek kadar şey görmüştüm ama bu beni durdurmayacaktı. Bu sırada kime rüşvet vermem, şantaj yapmam veya kimi mahvetmem gerekirse gereksin, babamı veya ona ne olduğunu bulacaktım.

Neg boğazını temizledi. “Bu bok çukurundaki her hayvanın yüzünü tanıyorum. Onu hiç görmedim.”

Ona meydan okuyan bir bakış attım. “O zaman neden biraz önce konuştuğum kız onun burada olduğunu söyledi?”

Yüz hatlarında kafa karışıklığı belirdi ve burnu kırıştı. “Gerçekten, sana ne söylediğini bilmiyorum ama bu adam bu merkezde değil.” Soğuk gözleri benimkilere dikildi. İliklerime kadar ürpermeme sebep oldular ve sistem son derece kusurlu olsa da, bazı neglerin gerçekten çok korkutucu olduğunu hatırlattılar bana. Yine de adam yalan söylemiyordu.

Fotoğrafı kaldırıp çantamdan bozuk para boyutundaki dosyayı çıkardım. Havaya attığımda, neg çabucak dosyayı kaptı. Dönerken, “Skorlar spor kısmında,” dedim.

“Bekle! Buradan gidiyorsun, değil mi?” Nefesi hızlandı ve bana doğru ilerleyip tedirginlikle geriye doğru bir adım atmama sebep oldu. “İsmim... İsmim Ben,” dedi.

Gözlerinden kaçınarak göğsüne baktım ve yüzümü ekşittim. Bana isimlerini söylemelerinden nefret ediyordum. Kâbusları çok daha kötü hale getiriyordu.

Uzanıp sol bileğimi sımsıkı bir kavrayışla tuttu ve hiçbir yere gitmeme izin vermeye niyeti olmadığını açıkça belli etti. Hangi yaklaşımda bulunacağına karar vermeye çalışırken, düşüncelerin hızla geçtiğini yüzünde görebiliyordum: korku, öfke, en çok da çaresizlik. Hepsini daha önce görmüştüm.

Daha sıkı kavradı ama elimi çekmeye çalışmadım. Yalvarmaya karar vererek, “Beni de götür. Lütfen. Beni de götür!” diye yakardı.

Sağ kolumu hafifçe çevirip M-Bant’ıma göz attım. Çıkmak için on iki dakikadan az vaktim vardı.

Parmaklarım kıvrılarak sımsıkı bir yumruk oluşturdu ve gözlerimi kısaca yumdum. Onları tekrar açtığımda, duygudan yoksun olduklarını biliyordum. Neginkilerden çok daha soğuklardı. Böyle olmaları gerekiyordu.

“Üzgünüm,” dedim. “Bunu yapamam.”

EVE YÜRÜRKEN GUS'A GECENİN KISA ÖZETİNİ ANLATTIĞIMDA,
"Yani onu bayıltıp orada bıraktın mı?" dedi.

Yorgun nefesimi bırakırken elimle ahizeyi kapadım.
"Evet."

Garajın üzerindeki çatı katı odamın kapısı sıkışmıştı ve içeri girmek için kapıyı tekmelemem gerekmişti. Oda büyük değildi ve değil yalıtımı, doğru düzgün havalandırması bile yoktu ama küçük, derme çatma evimizde annemle veya erkek kardeşimle oda paylaşmaktan iyiydi. Üstelik kimsenin gelişlerimi ve gidişlerimi gözlemlememesi de cabasıydı.

Gus, "Çok katı yüreklisin," diye mırıldandı.

Hissiz bir sesle, "Evet," diye hemfikir oldum. Duygularımı kapatıp hareketlerimi haklı çıkarmayı uzun zaman önce öğrenmiştim. Neg karşı koyacak kadar hızlı davranıp değerli saniyelerime mal olmadığı için memnundum sadece. Zaten asansöre otuzuncu dakikada geri dönmüş-tüm. Aynı zamanda, üstü açık, vişne kırmızısı arabanın sarışın şoförünün bina görevlileriyle merdiven kapısından fırlayıp asansör çalışmadığı için şikâyet etmesinden tam üç dakika önce.

"Bir gün içlerinden biri seni yakalayacak ya da doğru kişiye senden bahsedecek." Negleri kastediyordu.

Botlarımı çıkarıp şilteme oturdum ama hemen geri sıçrayıp kotumu aşağı çekiştirdim. "Kahretsin!"

"Ne oldu?"

"Popoma çakıl taşı kaçmış."

Ben zararı incelerken hattın öteki tarafında bir sessizlik oldu. Sonra, "Ah. Eh... Bu benim günümü biraz daha iyi kıldı." Gus'ın sesi kulağa gerçekten memnun olmuş geliyordu.

"Sadece bana bir sonraki bölümün haritasını bul."

Ağzına bir şey tıktığını duyabiliyordum. "Deneyebilirim ama bağlantımı kaybettim. Etrafa soruşturuyorum ama eğer yanlış insana sorarsam ikimiz de hapı yutarız. Bu biraz zaman alabilir."

Gus, bağlantımı kaybettim dediğinde, bu muhtemelen bağlantısı öldü demek oluyordu. Bütün bunlarla işimin bitmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

Sallanarak kotumu çıkardım ve köşedeki açık çöp kutusuna attım. Bir kotum daha mahvolmuştu. "Ne kadar sürecek, Gus? Benimle oyun oynama."

"Yeni bir bağlantı bulduğumda bile önce güven sağlamak için sahte bir alışveriş yapmalıyız. Doğru bağlantıyı bulmamız birkaç ay sürebilir."

Sessizlik.

"Maggie, orada mısın?"

Onu o kadar uzun zamandır izliyordum ki. Hazırdım. Ama yine de, her zaman bunu yapmaya ihtiyacım olmasın diye uman bir parçam vardı.

Üzerime bir sakinlik, bir kararlılık geldi. "Gelecek haftaki M-Bant dağıtımında yer alacak mısın?"

Gus'ın hızla nefesini tuttuğunu duydum. Bunun ne anlama geldiğini anlamıştı. "Maggie... Tanrım." Bir saniye daha bekledi. Nihayet tekrar konuştuğunda sesi gergindi. "Senin için bile bu fikir delilik."

“Gus.”

İçini çekti. “Yarın yer alacağım. Ama bunun için yakalandığımızda ki yakalanacağız, neg kampı Bahamalarda bir tatil gibi gelecek.”

Duşu açıp aynada kendime hızlı bir bakış attım. Aynadan bana bakan kız bir yabancıydı. İki yıl önce olduğum kızı alıp onu parçalara ayırarak başka bir insan inşa etmiş biri. Artık güçlü, becerikli ve zekiymdim. Bunlar iyi özelliklerdi ama aynı zamanda çıkarıcı, manipülatif ve bencil biriydim. Bunlar kendime asla olmayacağımı söz verdiğim şeylerdi. Onu bulduktan sonra. Bu işi rayına koyduktan sonra.

“Quentin Mercer şımarık, zengin bir çocuk. Onu son üç aydır izliyorum Gus.” Esasında, onu son iki senedir izliyordum. “Onu ağıma düşürdükten sonra sorun olmaz. Bu en iyi şansım.” Gerçeği yutarak bastırdım. Bu tek şansımdı.

Gus homurdanarak güldü. “Böyle zamanlarda, bir kızın istediği şeyi almak için göğüslerini bir erkeğe açtığı o eski günleri özlüyorum.”

Bu gerçekten de daha kolay olurdu ama feromon değerleriyle yönetilen bir dünyada, göğüslerin ve kalçaların sihirli gücü azalmıştı.

Konuşmayı sonlandırarak, “Seni yarın ararım,” dedim.

“Umarım çıkarırken o çakıl taşı çok canını yakar.”

Hafif bir gülümsemeyle telefonu kapatıp bir cımbızla küçücük duşuma girdim.

Gus’ın dileği gerçekleşti.

Rüyamda babamın nege dönüşmesinden önceki günleri görüyor olduğumu fark ettiren şey, eski evimizin tanıdık muhiti

veya annemin keklerinden birinin fırında yanışının kokusu değildi. Kendimi uzaktan görmekti. Artık bu rüyaları sadece bu şekilde görüyordum, sanki o kadar değişmişim ki ancak kendimi uzaktan görebiliyormuşum gibi.

Annem hep perşembeleri tatlı pişirirdi. Haftanın çalışmadığı tek günüydü ve bize keyifle yememiz için bir şey bırakmayı seviyordu. O işe gittikten sonra tat testini kimin yapacağını görmek için yazı tura atardık.

Samuel yine arkadaşlarıyla çıkmış, babamla beni yalnız bırakmıştı. Babamı görmek gerçeküstüydü ve göğsümdeki sızıyı tanıdım. Her zamanki gibi gözüküyordu; saçları uzundu ve pantolonunun içine düzgünce sokulmuş bir gömlek giyiyordu. Bakışlarımı gözlerinden alamadım. Bakışlarında, zaman, aile ve sıkı çalışmayla gelen bir sıcaklıkları vardı. Kendimi, onu tanıdık bir hayranlıkla incelerken buldum.

Babam annemin kekinden bir lokma kesip on altı yaşındaki halime şüpheli bir bakış attı. Gözünde bir pırıltıyla, “Sence çikolatalı mı?” diye sordu.

Genç halim içtenlikle güldü. “Ya öyle ya da her yerini aynı derecede yakmış.”

Babam güldü. İyi bir espriyle cevap verdiğim için genç gözlerimde beliren neşeyi görebiliyordum. Babam kek lokmasını ağzına attı. Çiğnedi. Kasvetli bir gülümsemeyle bana kısaca göz attı. Sonra anahtarlarını ve cüzdanını tezgâhtan aldı. “Dışarıda yemek ister misin?”

Sandalyemden hemen fırladım.

Göz açıp kapayana kadar iki kasaba ötedeki restoranda küçük bir masada oturuyorduk. Babamla okulumdan, arkadaşlarımdan ve babam bu kısma tam olarak katılmasa da Samuel’in ne kadar sinir bozucu hale geldiğinden bahsettik. Sonra müşterilerden biri genç garsona zorluk çıkarmaya başladığında ikimiz de arkamızı döndük.

Müşteri, yöneticiye, "Max, herhalde buraya hepimizin gerilmesine sebep olmayan bir yardımcı bulabilirsin," dedi. "Asla iyi değerlendirmeler almıyor. Arkadaş canlısı bile değil."

Rüya versiyonumu inceleyip alnımın nasıl kırıştığını ve babama dönüp fısıldayışımı izledim. "Bana çok nazik görünmüştü."

Babam hafifçe gülümsedi. "Her şey M-Çip yüzünden Margaret. Artık ümitsiz vakayız," deyip ismimi söyleyişine bir anlığına kaşlarımı çatmamı görmezden geldi.

"Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini ovuşturup cevap verirken garsonu inceledi. "İnsanlar kaderlerini şirketlerin ellerine bıraktılar. Son gelişmeleri bilmeye, insanlara bağlı olmaya, topluma dahil edilmeye, en son teknolojilere sahip olmaya dair duyulan kişisel arzu... Bir hastalık."

M-Bant'ımdaki alarm çaldı ve rüya benden uzaklaştı. Bacaklarımı yatağımın kenarından aşağı sallandırıp yüzümü titreyen ellerimin arasına aldım. Onu çok özleyordum. Bu, babamın beni Mitchell'in Restoranı'na götürdüğü ilk akşamdı.

Amerika Birleşik Devletleri'nin en seçici özel okulu Kingly Akademi'de yer almak kolay olmamıştı, özellikle de giriş yollarından biri olan paraya sahip olmadığım için. Ama bunu bir kararlılık testi olarak görmüştüm. Giriş sınavımı başarıyla tamamlamak için zaman ve çaba harcamazsam, ardından gelecek hiçbir şeyi yapacak kadar güçlü olmayacağımı biliyordum.

Keşke birkaç saatten fazla uyumayı başarmış olsaydım, diye düşünerek otobüsten indim ve ön kapıya yönelip giriş basamaklarında bekledim.

Oyun günüydü.

Güvenilir kopya kâğıtları, on sekiz ay ders çalışmamı ve altı aylık para birikimimi gerektirmişti. Annem bu birikimin bir üniversite fonuna gittiğine inanıyordu ama tam burs aldığımda buna değmişti. Belki de zaten okula girerdim; not ortalamam gereken puanın çok üstündeydi artık. Ama bunu asla bilemeyecektim. Zaten önemli değildi. Akademik tatmin için uğraşmamıştım bu kadar. Tek bir sebep için oradaydım.

Quentin Mercer için.

Muhtemelen hayatında hiçbir giriş sınavına girmesi gerekmemişti. Sadece ismi bile bütün kapıları açıyordu. Ağabeyleri Sebastian ve Zachery, Kingly'nin okul temsilcileri ve birincileri olmuşlardı. Haklarında gördüklerime bakılırsa, onlarınkiler paranın alabileceği en iyi kopya kâğıtlarıydı.

Öte yandan Quentin yuvarlanıp gidiyordu. Her şeyde iyiydi ama hiçbir şeyde tam olarak başarı göstermiyordu fakat pek çalışmayan haliyle bile, ülkedeki gelecek vaat eden zihinlerin ve potansiyel sporcuların arasında ilk yüzde on beşe giriyordu. Kopya kâğıtlarını sonuna kadar okumaya zahmet edemediğini düşünüyordum, bu da onu ahlaksız kardeşlerinden daha da tembel kılıyordu.

Gözümün ucuyla, en son model kurşungeçirmez camlara sahip siyah spor arabasının köşede durduğunu gördüm. Neden şoförünün onu doğrudan ön kapıda bırakmasını istemediğini anlayamıyordum. Bu muhtemelen, yaşıtlarından ayrı düşmeme çabası yüzündendi. Belli ki öğrencilerin çoğunun şoförlü arabalarla ön kapıya bırakıldıklarını fark etmemişti.

Giriş basamaklarını çıkışını izledim. Bir rahatlık tablosuydu. Kendi, çevresi ve diğerlerine yansıttıkları konu-

sunda rahattı. Quentin Mercer kim olduğunu biliyordu ve kimsenin beklentilerine uyma ihtiyacı hissetmiyordu. Gömleğinin yarısı pantolonunun dışına sarkıyordu. Kravatı m kemm l bir Şekilde baėlanmıŐtı ama çarpık duruyordu. Ayakkabıları çok parlak olacak Şekilde cilalanmıŐtı ve birinin bağcığı açıktı. Yürüyen bir zıtlıklar silsilesiydi ve onu rahat hissettiren de tam olarak bu gibi gözüküyordu.

Yüzünü inceledim. Başkalarına salıvermekten korkmadığı sert bakıŐlı gözleri ve yumuşak hatları vardı. Evet, yakıŐıklıydı ama sa  çizgisinin kenarındaki yara izi her Şeyi çok d zg nden, pek de düzgün değile çeviriyordu. Saçlarını izi kapatacak kadar uzatabilirdi kolayca. Kesinlikle bu Şekilde daha hoş g z k rd  ama onun yerine, yara izini saklamayı reddediyormuŐ asına saçlarını sıfıra yakın tutuyordu. Onun hakkında hoşuma giden tek Şey buydu. Bugünü atlatacak metaneti olduğu anlamına geldiğini umduğum tek Şey buydu.

Basamaklarda önünde durdum. İkimizden birinin çekilmesi gerekecekti ve Quentin'in, dünyanın onun önünden çekilmesini beklediğini gayet iyi biliyordum. Yani, neden bunu beklemeyecekti ki? Ne de olsa M-Corp'un varisiydi.

Sadece bu düşünce bile kararlılığımı artırdı ve diŐle-rimi sıktım.

Başını eğmiş, kulaklıkları kulağındayken bana bakmak için bakışlarını bile kaldırmadı. Sadece önünde ayaklarımı gördüğünde durdu.

Neredeyse gülecektim. Gerçekten önünden koŐuŐturarak çekilmem için bana bakmasına bile gerek olmadığını mı düşünüyordu? Arkama doğru duvara yaslandım ve bir bileğimi ötekinin önüne atıp yerleştim.

Şokun üzerinden sektiğini hissedebiliyordum neredeyse. Yavaşça bir kulaklığı çıkarmak için elini kaldırırken sert, mavi gözlerini benim gözlerime kaldırdı. Gözleri okyanustan çok çelik mavisiydi.

Ah, bakışlarının yakıcılığını hissettim ama irkilmedim. Kaşımı kaldırdım.

Sıkılmış bir tavırla doğrudan gözlerine baktım.

Kaşlarını çattı. Botlu ayakkabılarıma işaret etti. “Bunlar yönetmelikte yok,” dedi. Quentin’in bana layık bulunduğu ilk kelimeler bunlardı.

Bağcıkları çözülmüş, gri dar kotum içine sokulmuş siyah asker botlarıma, sonra da tekrar Quentin’e baktım. Hâlâ sıkılıyordum ve hâlâ kıpırdamıyordum.

Gözlerini kıstı ama bir anlığına dudağının kenarının kıpırdadığını düşündüm.

Bana doğru eğildi. Sanırım bu sinirimi bozmalıydı ama bu dans devam ettikçe daha da rahat hale geliyordum. “Özür dilerim, ismini bilmiyorum ama eğer amacın...” Dudakları kesinlikle gülümser gibi kıpırdandı. “Benim sevgilim var.”

Eğlenişim aniden sona erdi. Gerçekten de ona asıldığımı mı düşünüyordu? Bütün günler içinde bugün? Gerçekten mi? Gerçekten de ismimi bilmemesini önemsediyimi mi düşünüyordu? Bugünden önce onun tarafından asla fark edilmemeyi işim haline getirmiştım.

Homurtumu bastırarak gözlerine bakmaya devam ettim ve sesimi onunkine benzemesi için alçalttım. “Benim de durmaktan memnun olduğum bir yerim var. Kimse- nin kullanmadığı üç giriş kapısı daha bulunuyor.”

“Pardon?” Gerçekten de ne yapacağını bilmiyordu.

“Özrün kabul edildi.”

Gözlerini kırıştırdı, artık öfkesi belli olmaya başla-

mıştı. “Ben... özür dilemiyordum. Çekilir misin? Geçmem gerekiyor.”

“Eh, o zaman merdivenlerden aşağı inip bir sonraki kapıyı kullanmanı tavsiye ederim. Ya da beni kendin çekmeyi deneyebilirsin.”

O anda, Kingly’de ne bir öğrencinin ne de bir öğretmenin Bay Mercer’la bu şekilde konuşmadığına emin oldum. Bu kadar küçük bir şeyden dolayı onunla böyle konuşulması durumu daha da iyi kılıyordu.

Nefesimi sakın tuttum ve yüz ifademi korudum. M-Bant’ının yükselen tansiyon seviyesini göstererek iki kere bipleyişinin tatmin edici sesini duyduğumda bile. Evet, onu çok kızdırıyordum.

Nihayet, Quentin Mercer arkasını dönüp tırabzanın öteki tarafına gitti. Sonra da benim önünü kapamadığım bir kapıya ulaşmak için basamakları tekrar çıktı. Çelik gibi gözleri bütün bu zaman boyunca üzerimde kaldı.

Okul koridorunda yürümesini izlerken kendi kendime, “Çok iyi geçti,” diye fısıldadım. Quentin’in sevgilisi Ivy Knight onu görür görmez uzun, sinir bozacak kadar iri göğüslü vücudunu ona sardı.

Çantamı omzuma atıp günün ilk dersine ilerledim; elim bilinçsizce ceketimin cebindeki ufak şişeyi okşuyordu.

Bugünün sonunda, Quentin bir daha asla ismimi sormaya gerek duymayacaktı.

BLOKLARI İNŞA ETMEKLE GEÇEN BİR GÜNDÜ. SON İKİ SENEYİ toplayarak geçirdiğim, çok dikkatle konulmuş blokları. Eğer bir şey ters giderse, o zaman her şey devrilirdi. Bu kesinlikle bir seçenek değildi. Bir daha asla bu şansı yakalayamazdım.

Amerikan tarihiyle geçen çok sıkıcı bir saatten sonra, Thomas Mayer'ın kütüphaneye gittiğini gördüm. Çok popüler bir çocuk değildi ama Kingly'deki en dobra kişilerden biriydi. Münazara takımının başkanıydı ve şimdiden Harvard Hukuk'tan şimdiden tam burs teklifi almıştı. Aynı zamanda, şu anda birçok insanın olduğu gibi sağlığına çok düşkündü.

Onu kütüphaneye kadar takip ettiğimde, kitaplarının üzerine bir şişe *Suviçre* koyduğunu fark ettim. Gözlerimi devirmemi durduramadım. Sanki İsviçre Alplerinin zirvelerinden toplanmış yağmur suyu, reklamda söyledikleri şekliyle mucize "feromon temizliğini" sağlayabilecekmiş gibi.

Okul kütüphanecisi Bayan Cooper masasındaki bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. Beni gördüğünde irkildiğini görünce sırtıtmamı bastırdım. Kütüphaneye gelişim iki amaçlı hale gelmişti.

On sekiz ay önce, Kingly'nin öğretmenlerinden birkaçını takip etmeye başlamıştım. Şanslı bir günde, Bayan Cooper'ın, Arlington'ın daha az merhametli tefecilerinden birine olan ağır kumar borcundan pazarlık yaparak kurtulmaya çalıştığını görmüştüm. Daha büyük jenerasyonların çoğunun aksine Bayan Cooper, yeni M-Çip dünyasını ve pek çok kullanımlarını kolayca öğrenmişti. En çok da kumarı. Fırsatı görüp araya girerek ona gerçekten de reddedemeyeceği bir teklifte bulunmuştum. O gece köpeğinin boğazının kesilmesini sorun etmiyorsa reddedebilirdi.

Zor bir seçim olmuştu. Köpeğini gerçekten çok seviyordu.

Gülümseyerek, "Merhaba Bayan Cooper," dedim.

Demode elbisesinin belini düzelterek gözlerimden kaçınarak kısaca, "Bayan Stevens," dedi. Borcunu ödemiş olabilirdim ama pek çok diğer kişi gibi Bayan Cooper da kesinlikle geri ödeme programından hoşnut değildi.

Dudak kalemiyle çevrili dudaklarını mutsuzca büzdü. Tıslar gibi, "Sen zeki bir insansın. Zamanını... Tanrı bilir ne yapmakla geçirmek yerine çalışarak geçirseydin, kopya çekmeye ihtiyaç duymazdın," dedi.

Omzumu silktim. "Bu muhtemelen doğru Bayan Cooper ama yapmam gereken o diğer şeyler beni çok meşgul ediyor. Sınavlar ne zaman hazır olacak?"

Bayan Cooper'ı seviyordum. Gözlerinde savaşçı bir bakış vardı ve buna saygı duyuyordum ama ikimiz de çoktan ileri gittiğimizi biliyorduk.

Tekrar bilgisayarma bakıp, "Yarın," dedi. Benimle işi bitmişti. Başımı sallayıp yarın vize sorularımın bir kopyasını almak üzere dönmeyi aklımın bir köşesine yazdım. Bayan Cooper, Kingly Akademi'deki yerimi koru-

mam için bana yardım etmekten hoşlanmıyor olabilirdi ama Gus gibi her zaman görevini yerine getiriyordu.

Thomas kitaplarını ve dizüstü bilgisayarını boş olan ortak masalardan birine yerleştirmişti, su şişesini de kenara koymuştu. Belli ki boş bir dersi vardı ve kütüphaneye yerleşiyordu. Bu neredeyse aşırı kolaydı. Yaklaşık beş dakika sonra erkekler tuvaletine kayboldu. Gittiği anda hızla masasının yanına gelip İsviçre'nin en iyi suyunun kapağını açtım.

Feromonlar, ergenlikten sonrasına kadar insan vücudunda belli olmaya başlamıyorlar. Biliminsanları ilk feromon verilerine ulaşmayı ve çözmeyi başardığında, kısa sürede, çocuklara on sekiz yaşına dek Fera-tek erişimi verilmeyeceği kararma varılmıştı. Bu da ergenlere pozitif ve negatif eşleşmeler yapmak için yeni teknolojiye güvenmeden önce ergenliği tamamlama şansı tanıyacaktı.

On sekiz yaşına gelince kişiye Fera-tek dosyası taşıyan yeni M-Bant takılıyordu. Aktive edildiğinde, yeni M-Bant iki metre yakındaki kişilerin feromonunu okuyabiliyor, kimyasal frekanslarına göre onları değerlendiriyordu. Değerlendirmeler yüzde olarak veriliyordu ve arkadaşlıktan şehvet potansiyellerine ve uzun süreli ilişkilere kadar her şeyi içeriyorlardı. Nadiren görülen yüzde yüz gerçek eşleşme de buna dahildi.

Fera-tek'i açık bırakıp bırakmamayı seçmek insanın hakkıydı. Bazıları uzun zamanlı eşlerini ya da çok şanslı durumlarda gerçek eşlerini bulduklarında Fera-tek'i kapatıyorlardı ama her yetişkinin Fera-tek dosyası takılması ve her ay en az dört değerlendirme kaydetmesi zorunluydu.

Neden?

Neglerin bulunabilmesi için.

Bu ay, dört öğrenciyle beraber on sekizinci doğum günümü kutlamıştım. Bu da kanunen Fera-tek içeren M-Bantları almak zorunda olduğumuz anlamına geliyordu. M-Corp'un, M-Bantlarımızın modelini yükseltmek için teknisyenlerinden birini göndereceği gün bugüdü.

Öğle yemeğinde koridorlarda yürürken insanların heyecanını hissettim. Model yükseltme günleri her zaman heyecan yaratıyordu ve bugün sıradan bir model yükseltme günü değildi. Değerlendirmeler gelecekleri yönetiyordu ve hazırlık çok önemliydi. İçkili partilerin zamanı geçmişti. On sekiz yaş altı seks nadiren görülüyordu ve kimse sigara içmiyor veya uyuşturucu kullanmıyordu. Bugünlerde en büyük moda kumardı. Diğer insanların değerlendirmelerini tahmin etmek büyük bir işti ve Kingly de istisna değildi.

Bugün, okulun bahisçileri için çok büyük bir ödeme günüydü. Bir saatten biraz daha uzun zaman sonra herkes Quentin ve Ivy'nin gözüktükleri gibi ideal bir eşleşme olup olmadıklarını öğrenecekti.

Ben de büyük bir bahis yatırmıştım.

Fera-tek'imi elimden gelen ilk anda kapatmaya çok niyetliydim ama uzun zamandır beraber olan, genelde evli çiftler dışında Fera-tek'i kapatmak Evrim Yanlısı bir ifade olarak görülüyordu. Seçimim beni toplumun son derece yargılanan bir azınlığına dahil edecekti. Bana kalırsa bu bir sorun değildi.

Evrin Yanlıları, M-Çiplerinin takılmasına ve feromon teknolojisine hâlâ karşı koyuyorlardı. Tanrı parçacığfı fikrini savunan sadece onlardı: Her insanın bilime karşı gelip aşkı keşfetme şansı olması gerektiğini iddia ediyorlardı.

Onlarla hemfikirdim ama onlardan biri değildim. Yöntemleri çok yavaş, çok erdemli ve sonuçsuzdu.

Yemekhanenin arka köşesinde oturup “havalıların” masasını izledim. Quentin ve Ivy merkez noktasıydı. Etraflarını da Kingly’nin en üst konumundaki, en güçlü kişilerinden bazıları çevreliyordu. Etraflarına yayılan para miktarı düşünülürse masayı yeşil bir atmosferin sarmaması şaşırtıcıydı.

Ivy ve Quentin son bir senedir beraberdi ve herkesin bayıldığı bir çiftti. Her şeye sahip gibi gözüküyorlardı: güzellik, zekâ, çok başarılı aileler, bağlantılar, para-para-para. Liste uzayıp gidiyordu...

Ivy tabii ki göz alıcıydı. Kimse lise yakışıklısını aynı oranda çekici olmadan kapamazdı, en azından Fera-tek’in desteği olmadan. Ivy bir şekilde ağırbaşlı bir imaj çizmeyi başarıyordu ve hakkını vermeliydim, abartılı gözükmeden kendine nasıl çeki düzen vereceğini biliyordu. Hatta ince fiziği, doğal altın rengi saçları ve az miktardaki çillerini gösteren hafif makyajıyla, gerçekten de doğal güzellik portresi oluşturuyordu. Okulda onu istemeyen çok az erkek vardı. Birkaçından fazlası da, açıkça Mercer’la beraber olmasına rağmen ona asılıyordu.

Quentin, Ivy’nin gördüğü erkek ilgisinden rahatsız olmuyormuş gibi gözüküyordu. Herkes etrafında konuşurken kulaklıklarıyla onun yanında oturmaktan son derece memnun duruyordu. Bu kadar ukalaydı. Bahislerde favori, Quentin/Ivy’nin yüzde yetmişden fazla bir değerde eşleşmesiydi. Bu da onları “sonsuz dek mutlu oldular” kategorisine koyacaktı.

Eğer bugün benim istediğim gibi giderse sadece Quentin’i avucuma almakla kalmayacaktım, Gus’ın yeni

bağlantımızı güvenceye alma çabalarına da parasal kaynak sağlayacaktım.

Son zil çaldı ve öğrenciler dolana dolana sınıflarına gitmeye başladılar. Ivy, Quentin, Nathan, Bennett ve benim dışımda.

Bütün çabalarımın rağmen gergindim ama sonra, her zaman dünyaya kızgın yüz ifadesini taşıyan Nathan Bennett'a baktım ve biraz kendini beğenmiş hissetmeden edemedim. O, küçük grubumuzu tamamlamak için mükemmel insandı.

Üzerimde bakışlar hissettiğimde merkez masaya geri döndüm ve Quentin'in bana baktığını gördüm. Bakışları... Nasıldı? Ölümcül bir merak mı içeriyordu? Kısa bir anlığına o sabah ona o şekilde meydan okuyarak doğru kararı verip vermediğimi düşündüm ama sonra bakışlarını çevirdi. Utanmamıştı, sadece bakmayı bitirmişti. Gözlerimi devirdim. Evet, doğru karar olmuştu. Esaslı olduğumu, göz korkutmaya ve güce karşı gelebileceğimi bilmesi gerekiyordu. Bana ancak bu şekilde güvenirdi.

Kantin kapısı sonuna kadar açıldı ve içeri Müdür Edwards geldi. Arkasından da tanıdık bir yüz geliyordu.

"Pekâlâ." Bay Edwards bizi inceleyerek başını salladı. "Hepimiz buradayız, güzel. Bay Mayer'ın olmadığını fark edeceksiniz. Oldukça hastalanmış gözüküyor ve eve götürüldü. Bu yüzden..." Müdür rahatsızca boğazını temizlediğinde kendimi nötr bir ifade takınmaya zorladım. Başka kimsenin, aklımdan kendi kendime bir beşlik çıktığını bilmesine gerek yoktu. "Onsuz devam edeceğiz."

Model yükseltmeye beşinci bir insan gelmeyeceğinden Bay Edwards tehlikeli bir yolda yürüyordu. Çoğu insan ertelemeyi düşünürdü ama bugün sıradan bir model yükseltme günü değildi ve Bayan Cooper gibi Bay

Edwards da her zaman kenarda bahis oynamaktan hoşlanırdı. Quentin/Ivy eşleşmesine büyük bir bahis yatırdığına hiç şüphem yoktu. Buna güvenmişim.

“Bu Bay Reynolds. Bugün size yüksek model M-Bantlarınızı takacak.” Bay Edwards bakışını hepimizin üzerinde gezdirip onaylamaz bir şekilde Nathan’da durdu. Bu onun siyah dar kotunun resmi, kumaş ceke-tiyle eşleşmesiyle ilgili olabilirdi. Nathan o biraz rockçı, biraz da emo duran havasıyla neredeyse bu kıyafeti iyi gösterebilecekti ama neredeyse.

Bay Edwards, “Açıklık amacıyla,” diye devam etti, “eminim ki zaten bildiğiniz şeyi tekrarlayayım. Yeni yüksek modelinizin içinde feromon teknolojisi yer alacak. Bu aksesuarın aktif kalıp kalmayışı sizin seçeneğiniz olacak fakat herkes, her takvim ayı içinde minimum dört feromon değerlendirme bildirmek zorunda. Bildiğinizden eminim ki bir ay içinde üçten fazla negatif değerlendirme bildirirseniz daha fazla soruşturmaya tutulabilirsiniz. Şimdi, sizi Bay Reynolds’ın yetkin ellerine teslim etmeden önce kimsenin sorusu var mı?”

Sessizliğimizle karşı karşıya kalınca devam etti. “Pekâlâ. Lütfen öğretmenlerin Fera-teklerini okul saatle-rinde kapalı tuttuğunu unutmayın. Onları okul dışında gördüğünüz takdirde, mahremiyetlerine saygı gösterme-nizi ve değerlendirme almaya çalışmamanızı rica ediyoruz.” Biz rahatsızca başımızı sallarken gözleri uyarıyla kısıldı. Feromon değerlendirmeleri, geçmişte öğrenciler ve öğretmenler arasında bazı uygunsuz ilişkilere sebep olmuştu. Cevabımızdan tatmin olarak arkasını döndü ve sallanan kapıların arasından kayboldu.

Herkes Bay Reynolds’a baktı.

Ya da benim onu tanıdığım adıyla Gus’a.

Yirmi iki yaşındaki Gus bulunduğu pozisyonda olmak için gençti. Üzerindeki ilgiden ötürü rahatsız olarak tükenmez kaleminin ucuna bastı ve elindeki dosyaya odaklandı. “Ben, şey... koridorun sonundaki 212 numaralı odaya yerleştim.” Bana baktığında bakışlarına umursamazca karşılık verdim. Kahretsin, normalde gergin değildi. Onu sinirlendirme umuduyla gözlerimi kısıtım. Şu noktada her şey bir gelişme olurdu.

“Bütün ön bilgileriniz çoktan yüklendi. Yeni bantlarınızı bağlamak yaklaşık beş dakika sürecektir. Beş dakikalık aralıklarla gelebilirsiniz.”

Terliyor muydu?

“Odaya girdiğinizde, test edilmeden önce temizleyici nefes spreyleri kullanmanız gerekecek. Lütfen bunları tamamen soluduğunuzdan emin olun.” Gus boğazını temizledi ama nihayet rahatlamaya başlamıştı. “Sizi alfabetik sıranın tersinden alacağım. Önce Maggie Stevens, sonra Quentin Mercer, Ivy Knight ve Nathan Bennett. Sorunuz var mı?”

Ivy koltuğunda öne eğilip gülümsedi. “Senin Fera-tek’in çalışıyor olacak mı?”

Açıkça flört edişi şaşırtıcıydı. Ben bunu görmüyordum ama kızlar Gus’ın asi dâhi görünüşünü tahrik edici buluyor gibi gözüküyordu. Daha da şaşırtıcı olanı, Quentin’in hiç umursamayışydı. Esasında biraz eğlenmiş gözüküyordu. Her şekilde, bu Gus’a havasını geri kazanması için gerekeni sağladı.

Omuzları gevşedi ve Ivy’ye pembeleşmesine sebep olan uzun bir bakış attı. “Neden açık tutmam gerektiğine dair bir sebep göremiyorum. Sen görebiliyor musun?”

Ah, zavallı Ivy. Boyunu çok aşmıştı.

Ivy’nin pembe yüzü kırmızıya döndü ve başını iki

yana salladı; birdenbire ayakkabılarını büyüleyici bulmaya başlamıştı.

Gus, “O zaman bu işi halledelim. Bayan Stevens?” diyerek beni çağırdı.

Birdenbire ağzım kuruyarak başımı salladım ve Gus’ı kantinden dışarı takip ettim.

KORİDORUN ORTASINI GEÇTİĞİMİZDE GUS BANA, “*BU KONUDA emin misin?*” diyen bir bakışla baktı. Ben de, “*Beni sana zarar vermek zorunda bırakma,*” diyen bakışımla kaşlarımı kaldırdım. Omzunu silkip 212 numaralı odaya ilerlemeye devam etti; bilgisayarının ve M-Bant ekipmanının çoktan hazır olduğu masanın arkasına geçti.

Gus kurnazca, “Bakıyorum da test grubumuzda bir kişi eksik,” dedi.

Omzumu silktim. “Zavallı Thomas. Sudaki bir şeyden olmalı.”

Gus başını iki yana sallarken sırttı. Odada beş kişinin olması işleri daha zor hale getirecekti, üstelik Thomas büsbütün inatçı ve dobraydı. Her şeyi mahvedebilirdi.

Açık mavi takımını incelediğimde, “Bu arada inek öğrencilere benziyorsun,” diye laf attım. Gus’ın belli bir stili vardı. Ona yakıştığını asla itiraf etmeyeceğim değişik, pahalı fakat bir şekilde bitpazarıvari bir görünüş. Ama bu takım o görünüşün bir parçası değildi. En azından dağınık saçlarını değiştirmemişti.

Kaşlarını çatarak ceketinin kollarını çekiştirdi. “Dışarıdaki sarışın yeterince beğendi.” Kısaca gülümsedi. “Şirketi temsil ederken bunu giymem M-Corp sözleşmesinin

bir parçası. Yastık boyutunda vatkaları olan bol takımlar yasadışı edilmeli.”

Sınıfın kapısını kapatıp dört ufak nefes spreyini tutan plastik tepsinin önünde durduğumda dikkatimi tekrar topladım. Yavaş, sakın nefesler alıp küçük şişeleri inceleyen etrafımdaki her şey kayboldu.

Feromonlar salgı bezlerimizden yayılıyorlar ve onları burnumuzla ağzımızın arasında yer alan bir reseptör sayesinde algılıyoruz. Bir reseptörde tıkanıklık olursa o zaman feromon değerlendirmesi teorik olarak yanlış olabilir. Burundan alınan nefes spreyleri temizlemeyi ve müdahale olmamasını sağlamayı amaçlıyordu.

Cebime uzanıp son iki senedir yanımda taşıdığım küçük şişeyi çıkardım. Babamdan bana kalan tek şey buydu. Babam bunu aldığımı bilmiyordu. O günü düşünerek yutkundum. Sadece on altı yaşındaydım ve anlamıyordum. Babam ve onun çılgınca deneyleri benim için eğlenceli zamanlardan fazlası değildi. Bizim sırrımızdı. Beraber geçirdiğimiz özel zaman. Keşke daha fazla dikkat etseydim ya da en azından ona ne kadar hayranlık duyduğumu söyleseydim.

Şişenin hâlâ bende olduğunu bilse babamın bana ne yapmamı söyleyeceğini merak ediyordum sık sık. Şişenin neler yapabildiği düşünüldüğünde, muhtemelen bunu Evrim Yanlılarına teslim etmem gibi mantıklı bir şey beklerdi ama şişeden ayrılamıyordum. Özellikle de çok büyük bir fark yaratabileceğini bilirken.

Üzerinde Quentin Mercer yazan nefes spreyini alıp tepesini açtım ve içindekileri yakındaki bir saksıya boşalttım. Derin bir nefes alıp soluk bir griye bürünmüş olan Gus’a bakış atarak şişenin içindekileri nefes spreyine döktüm ve kapağı tekrar kapadım.

Gus homurdandı. “Bunun için çok fena başımız yananacak.”

Kuru dudaklarımı yaladım ve gülümsemeye çalıştım. “Çok fazla endişeleniyorsun.”

Başını iki yana sallayıp klavyesine geri döndü. “Bazen seninle yatağa girmektense hapse girmeyi seçsem benim için daha iyi olurdu, diye düşünüyorum.”

Bunun üzerine gülümsemem kindar bir hal aldı. “Seninle yatağa girdiğim gün, toprağa gömüldüğüm gün olacak.”

“O zaman bu ikimize de sabırsızlıkla bekleyecek bir şey veriyor,” diye tısladı. “Bandını kapat.”

Talimatını uyguladım ve yeni bandım M-Çip’imle bağlanırken takip eden bip seslerini duydum.

“İşte.” Gus bana yeni M-Bant’ımı attı. “Çalışıyor. Tak.”

Tereddüdümü görünce sırttı. “Neg çıkacak kişinin sen olacağından mı korkuyorsun?”

Düşündüğüm şey bu değildi ama düşünce aklımdan geçmemiş de değildi. Son zamanlarda yaptığım bütün seçimlerden, insanlara yaptığım her şeyden sonra neg değerlendirmesi için mükemmel aday olmaz mıydım?

Sorusuna cevap vermek yerine ona şüpheyile baktım. “Senin Fera-tek’in çalışmıyor?”

Küçümseyerek homurdandı; kahkaha atmak üzereymiş gibi gözüküyordu. “Bebeğim, seninle hiçbir şekilde uymayacağımızı bilmek için feromon değerlendirmesine ihtiyacım yok, buna güven. Nefes spreyi.” En son söylediği bir emirdi.

Sırttım. “Doğru.” Benim olarak işaretlenmiş nefes spreyini alıp protokole uyarak içime çektim. Sıradışı hiçbir şey yapmamam önemliydi, tabii zaten yapmış olduğum şey dışında.

Adım sesleri duyduk, sonra kapı açıldı. Quentin Mercer son derece rahat bir şekilde içeri girdi. Herhalde kapıyı tıklatmak onun dünyasında gerekmiyordu.

Gus'a yürüyüşü kadar telaşsız bir sesle, "Benim için hazır mısın?" diye sordu.

Gus evet anlamında başını salladı. "Tam bandını aktive ediyordum."

Quentin bana geniş bir mesafe tanıyarak içeri girdi, bu bana özgüven sağladı. Sınıfın sıralarından birinin kenarına oturup yeni bandımı inceledim. Tıpkı eski bandıma benziyordu ama dokunmatik ekranın daha fazla eklentisi vardı. Kalp atış hızımın tam olması gereken seviyede ilerlediğini fark ettiğimde kendimi içimden alkışladım.

Gus'ın tarafından bir bip sesi geldi. Quentin'in M-Bant'ı çevrimiçi olmuştu ve M-Çip'iyle bağlanmaya çalışıyordu.

Gus'm kaşları çatıldı ve Quentin'e baktı. "Diğer M-Bant'ın hâlâ açık mı?"

Quentin başını salladı.

"Lütfen kapat."

Quentin, Gus'm talimatlarma uyarken ben de ilk defa yeni Fera-tek dosyamı açtım ve yandaki termometreye benzeyen grafiği fark ettim. Bu her değerlendirmenin görsel ölçümünü veriyordu, ortadaki kadransa gen tipleri ve sağlık verileri gibi fazladan bilgi sunuyordu. Fera-tek otomatik olarak diğer insanların tıbbi tarihine ve gen tipine erişim sağlamıyordu ama eğer kişi tarafından yetki verilirse rahatça görülebiliyordu.

Bu düşünce üzerine başımı iki yana salladım ve bir bip sesi daha duydum. Quentin'in M-Çip'i, Gus'm bilgisayarının yanında duran yeni M-Bant'ıyla bağlantı kuruyordu doğru bir şekilde.

İşte. Beklenen an. Planlamayla geçen iki yıl. Sonsuza dek rüyalarımın girecek şeyler yapmayla geçen iki yıl. Eğer bu işe yaramazsa...

Birdenbire bandım yandı ve üç bip sesiyle bangır bangır çaldı. Şaşırarak ekrana baktım. Hava hızla ciğerlerimden fırladı ve bir bip serisi daha geldi. Kalp atışı, tansiyon... Lanet bir yangın alarmı gibi ötüyordum.

Bayılacak gibi hissederek Fera-tek'imi kapamak için boğuşurken, gözümün ucuyla Gus'ın Quentin'in bandına uzandığını gördüm. O da ötmüştü.

Bir nefes alıp başımı kaldırmadan önce dengemi bulmak için derinliklerimi aradım. Quentin de, Gus da bana şüpheyile bakıyorlardı. Yutkunup artık Fera-tek'imi devre dışı bıraktığımdan her türlü verinin ikimizin de bandından silineceği konusunda güvence verdim.

Neredeyse her şeyi mahvedecektim.

Rahatsız edecek kadar tiz bir sesle, "Ne?" dedim. Bir nefes daha alıp kendimi topladım. "Gerginim ve kalp atışım hızlandı." Başımı Quentin'e doğru eğip maskemi geri taktım. Daha önceki kalp atış hızı bipleyişini kastederek, "Herhalde bunun nasıl olduğunu biliyorsundur," diye alay ettim.

Quentin beni yine onu rahatsız ediyormuş gibi gözüken bir merakla izlemeye devam etti. Gus doğrudan bana bakıyordu. Ellerimi kalçalarımın, bakışlarını çevirene kadar gözlerimi kısıp ona diktim.

Gus, dikkatini yeniden Quentin'e çevirdi ve nefes spreğine işaret etti. "İçine çek."

Quentin nefes spreğini aldığı anda, kanın göğsümde pompalandığını ve başıma üşüştüğünü hissedebiliyordum. M-Bant'ımın tekrar ötmemesi için nefesimi kontrol etmek için çok uğraşmam gerekti. Quentin hızlı bir nefesle küçük dozu içine çekti. Bu işe yaramak zorundaydı.

Gus bir bana bir Quentin'e bakarak, "Her şey hazır," diye mırıldandı.

Quentin eski M-Bant'ını çıkarıp Gus'a verdi ve çabucak üst modeliyle değiştirdi. Birkaç ayarı kontrol etmek için dokunmatik ekranı kullandı, her şeyin doğru olduğundan emin olmak istiyor gibi gözüküyordu. Sonra, sanki şaşırmış gibi bana baktı. "Senin Fera-tek'in kapalı değil mi?" Bu aynı anda hem bir beyan hem de bir soruydu fakat tam olarak ne sorduğundan pek emin değildim.

İstifimi bozmadan omzumu silktim. "Test için açarım."

Kaşları çatıldı, sonra ekranına dokunarak beni şaşırttı. "O zaman, ben de."

Ben cevabını merak etmeye fırsat bulamadan Ivy kapıyı itip açtı. Quentin'e heyecanla gülümseyerek, "Hazır mısın?" diye sordu.

Gus, Ivy'ye içeri girmesini işaret etti ve aynı süreci takip etti. Onu hazırlayıp M-Çip'ini yeni M-Bant'ına bağladı, aynı şeyi Nathan girdiğinde de yaptı.

Kayıtlarımız yüklendi ve GPS'lerimizle sağlık geçmişlerimizi bağlamak için yeni M-Bantlarımızın kodları taranarak sisteme geçirildi. Sonra, kişisel mahremiyet hakkı gereğince, Gus bütün eski M-Bantları temizledi. Hepimizin Gus'ın bilgisayarının ekranını, bandın artık devre dışı olduğunu kabul ettiğimize dair parmak iziyle imzalaması gerekiyordu. Ben kendiminkini imzalarken bu fırsatı Gus'a göz kırpmak için kullandım ve ona neden burada olduğunu, *neden* seçimi olmadığını hatırlattım. Bana, ona karşı kullanabileceğim mükemmel kozu veren, atılan M-Bantları yeniden yükleyip karaborsada satmaya olan düşkünlüğüydü.

Köpüren nefretini *görmekten* çok hissettim.

Bize, "Yeni M-Bantlarınız fabrika ayarlarında olacak,"

dedi. “Kalp atışlarınızın ve diğer sağlık monitörlerinin normaldeki gibi işleyip işlemediğini kontrol edin ve reçetesi verilmiş ilaçlarınız varsa bunların bağlantıdan alındığından emin olun.” Herkes sözüne uydu, kontrol ettiklerinde başlarını salladılar.

Gus derin bir nefes aldı. “Pekâlâ. Fera-tek’i açıp test yapın. Lütfen birbirinizin iki metre yakınında durun. En kolayı küçük bir çember oluştursanız olur. Hazır olduğunuzda, eğer daha yapmadıysanız yeni teknolojinizi açın.”

İlk olarak Nathan öne ilerleyip beni hevesiyle şaşırttı. Endişeli tavırları her zaman Evrim Yanlısı olduğunu ya da en azından bu teknolojiye karşı olduğunu varsaymama sebep olmuştu. Ama ilk defa... heyecanlanmış gözüküyordu. İstekliydi.

Hah. Nathan Bennett’ı tamamen yanlış anlamıştım. Fera-tek’e karşı değildi. Sessizce umut edenlerden biriydi. Onun gibi çok kişi vardı. Asla ortalamadan fazlası olmayan ve yeni değerlendirme potansiyellerinin kapıları açacağını uman ergenler. Şimdiye kadar Nathan arzularını saklamayı iyi başarmıştı.

Ivy, Quentin’in elini kaptı ve pozisyon aldılar. Heyecanla, “İşte zamanı geldi, hayatım,” deyip Quentin’in yanağını öptü.

Quentin de gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Bir an, herhangi bir şeyin onu gerçekten gülümsetip gülümsetmediğini merak ettim.

Pozisyona geçtiğimizde hepimiz Fera-teklerimizi açtık. Herkes kartal gibi gözlerle bantlarını izledi. Benim dışımda herkes. Ben Quentin’i izliyordum. Birkaç saniye içinde M-Bant’ı hemen yanındaki bir, sonra iki, sonra da üç kişiyi gösterdiğinde yüzünün rengi soldu ve omuzları öne doğru çöktü.

Kendisi de dikkatle izleyen Gus'a göz attım.

Anlamalısınız ki olay asla Quentin'in feromon frekansını değiştirmekle ilgili değildi. Frekansını değiştirmek hiçbir işe yaramazdı. Gerçekten fark yaratan şey, gelen frekansları alış şeklini değiştirmektir.

Buna parazit deniyordu.

Babamın kimyasal kokteyli sayesinde Quentin üçümüzü de negatif olarak görmüştü. Değerlendirmeler karşılıklı olduğundan ve negatif bir değerlendirme diğer bütün değerlendirmelerden baskın geldiğinden, bizim bütün değerlendirmelerimiz de ona karşı aynı cevabı vermişti.

Gus profesyonel kalarak, "Ben çifti söylediğimde değerlendirmeleri söylemenizi rica edebilir miyim lütfen?" diye devam etti. "Lütfen her noktada görsel onay isteyebileceğimi unutmayın. Bayan Knight ve Bay Bennett?"

Kendisi de soluk bir tona bürünmüş olan Ivy cevabını birdenbire söyleyiverdi. "Yüzde altmış."

Nathan, okuldaki en seksi kızla şehvet uyumu potansiyeli olarak değerlendirildiği için memnun gözükererek onayladı.

Gus, "Bay Bennett ve Bayan Stevens?" diye sordu.

Nathan, bu bizi uyumsuz kategorisine koyduğu için rahat gelen bir sesle, "Yüzde kırk," diye cevap verdi.

Gus, değerlendirmeye karşı gülümsemesini zar zor bastırarak, "Bayan Stevens, onaylamanız gerekecek," dedi.

"Evet, yüzde kırk doğru," dedim.

Evet, çok şahane değildim ama Nathan'a duygusunun karşılıklı olduğunu garanti edebilirdim.

"Pekâlâ." Gus bilgisayarında birkaç tuşa bastı. "Bay Bennett ve Bay Mercer."

Quentin yutkunup ağzını açtı ama hiçbir ses çıkmadı.

Nathan bitkinlikle, "Benden negatif bir değerlendirme aldı," diye yanıt verdi. Neg değerlendirmeleri her zaman rahatsız edici oluyordu. Bunu yüksek sesle söylemesinin tek sebebinin çoktan iki kabul edilebilir değerlendirmesi olması olduğunu düşündüm. Bu ona neg olamayacağı konusunda güvence vermişti.

Ivy, onu görmezden geliyormuş gibi gözüken Quentin'e bakıyordu.

Evet. Rahatlığı kaybolmuştu.

Quentin'in doğrulamak için acele etmediği ortaya çıkınca Gus bu fırsatı kullandı. "Bay Bennett, lütfen görsel onay için bandınızı buraya getirebilir misiniz?"

Mahremiyet hakkı, değerlendirmelerin herhangi bir devlet sistemine kaydedilmesini engelliyordu. Fera-tek'iniz bir ayda dört ya da daha fazla negatif değerlendirme *almadığı* takdirde. Eğer bu olursa, bir tehlike alarmı aktive ediliyordu ve mahremiyet yok oluyordu. Eğer araştırma kişinin neg olduğunu kanıtlarsa kişi hemen toplumdan uzaklaştırılıyordu.

Gus gibi teknisyenler, ihtiyaç duyduklarında rasgele görsel kontroller yapmaya yetkiliydiler ve bu onlardan bekleniyordu.

Gus değerlendirmeyi doğrulayıp Nathan'ı çembere geri gönderdikten sonra, "Bayan Knight ve Bayan Stevens'in değerlendirmesi gerek," diye devam etti.

Kulağa dikkati dağılmış gibi gelen Ivy, "Yüzde kırk beş," dedi.

Kızlar eşcinsel olmadıkları sürece birbirleriyle oldukça düşük değerlendirmeler alıyorlardı. Ortalama, yüzde yirmi beşle elli arasındaydı. Erkeklerin daha yüksek ortalamaları vardı; onların değerlendirmeleri, yüzde kırkla

altmış arasında değişiyordu. Bu değerlendirme, Ivy'yle beni uyumlu arkadaş kategorisine koyuyordu. Tuhaf.

Sonucu doğruladım.

Gus, biraz daha veri girerken, "Teşekkür ederim," dedi. "Bayan Knight ve Bay Mercer?"

Bu sefer dili tutulmuş gibi gözüken Ivy'ydi. "Ben... Ben..."

Gus başını kaldırdı. Kaşları sanki Ivy'nin ne diyeceğini tam olarak bilmiyormuş gibi sorgularca havaya kalkmıştı.

Quentin kaybolmuş, kısık bir sesle, "Negatif," dedi.

Ivy konuşmamaya devam edince Gus bilgisayarına dönüp numaraları girmeden önce ondan görsel bir onay aldı. "Bay Mercer ve Bayan Stevens?"

M-Bant'ım, uyumumuz için bana da aynı Quentin'e verdiği değerlendirmeyi veriyordu. Quentin de cevabın ne olduğunu benim kadar iyi biliyordu. Yandan Ivy'nin açık bir ağızla izlediğini ve Nathan'ın gitgide daha kendini beğenmiş gözüküğünü görebiliyordum. Nathan'la uyumsuz olduğumuz için memnundum.

Quentin başını kaldırdı, tam kelimeyi söylemek üzereyken araya girdim. "Yüzde seksen iki."

Ivy nefesini tuttu. Ona doğru başımı onaylamayarak sallamamak için kendimi tutmam gerekti. Quentin için rahatlamak yerine hayal kırıklığına uğramış gözüküyordu. Quentin'in benimle bu kadar iyi değerlendirme alması, Ivy'nin negatif değerlendirmelerinin suçunu ona atamayacağı anlamına geliyordu.

Quentin'in korku ve sorularla dolup taşan gözleri benimkilere kaydı. Bakışlarına cevap verip ona bir kere daha meydan okudum. Değerlendirmeyi desteklemesi gerekiyordu.

Quentin bana bakıp nasıl bir oyun oynadığımı merak ederken saniyeler sonsuzluk gibi geldi. Bir bilseydi...

Nihayet Quentin yavaşça başını sallayıp boğazını temizledi. "Yüzde seksen iki," diye onayladı.

İçim takla attı. *Ağıma düşmüştü.*

Gus çabucak, "Pekâlâ," deyip veriyi raporuna girdi. "Eh, soru sormak için kalmak istemiyorsanız, burada işimiz bitti."

Nathan hemen kapıdan çıktı. Ivy'nin, Quentin'le değerlendirmesini gizli tutması imkânsız olacak olsa da Nathan'ın negatif değerlendirmesini duyurmayacağını görebiliyordum.

Ivy istekle kapıya, sonra da Quentin'e baktı. Gözlerinden kaçınarak, "Ben... şey, sınıfa dönmeliyim," dedi.

Quentin dikkati dağılmış bir şekilde başını salladı. "Sonra görüşürüz."

Vay canına, bu onların ayrılma şekli miydi?

Odada sadece Quentin, Gus ve ben kaldığımızda Quentin bana doğru gergin bir adım attı. "Dışarıda konuşabilir miyiz?"

Ona cevap vermek yerine dikkatimi Gus'a çevirdim. "Bay Reynolds, lütfen benim için doğrulayabilir misiniz, değerlendirmelerimizin geçmişi herhangi bir yerde saklanıyor mu?"

Sırıtişını bastırmak için uğraşan Gus, "Neden, Bayan Stevens? Şehvet eşleşmelerinizin elektronik izini gizlemeyi mi umuyordunuz?" diye yanıt verdi.

"Hiç de değil. Sadece bir odada oturmuş ilişki durumumu izleyen bir teknoloji sapıǵı olup olmadığını merak ediyordum." Ona dudaklarımı büzerek gülümsedim.

Gözlerini kıstı ama bu sefer senaryoya uydu. "Hiçbir yerde geçmişiniz kayıt edilmiyor. Mahremiyet hakkı,

sonuçlarınızı sadece sizin bileceğinizi garanti ediyor, tabii bir ay içinde dört ya da daha fazla negatif değerlendirmeye sebep olmazsanız. O zaman... Eh, her şey değişir,” diye yanıt vererek Quentin’e bu ay bir neg değerlendirilmesi daha alırsa soruşturmaya tabi tutulacağını hatırlattı.

Soruşturmalar iyi bitmiyordu.

“Başka bir şey var mı, Bayan Stevens?”

“Hayır. Bu kadar.” Göstere göstere M-Bant’ımı düzeltip Fera-tek’imi kapattım ve nihayet konuşmamızı dinleyen Quentin’e göz attım. Kısık sesle, “Sen de aynı şeyi yapmak isteyebilirsin,” dedim.

Başını sallayıp benim gibi yaptı.

Gus, Quentin’e baktı. “Negatif değerlendirmen için üzgünüm. Yani, kız arkadaşınla. Buna para yatırmış mıydın?”

Quentin omzunu silkip mırıldanırken hâlâ beni izliyordu. “Sorun değil.”

Gus bana son bir kez göz attı. Parlayan gözleri yeterince şey ifade ediyordu. Evet, bugün bizim için büyük bir ödeme günüydü. Neredeyse bütün biriktirdiğim parayla Gus’tan gelen büyük bir katkıyı, Ivy’yle Quentin’in uyumlu olmamasına yatırmıştım. Bahis yüzdeleri de kesinlikle bizim lehimize olmuştu.

Daha fazla ertelemek istemeden kapıya yöneldim. “Görüşürüz,” dedim ve Quentin’in peşimden aceleyle geldiğini duyduğumda gülümsedim.

“Bekle, bizim... Konuşabilir miyiz? Orada yaptığın şey... Yani...”

Yavaşlayıp ona baktım.

Hırıltılı bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedi. “Eğer Thomas orada olsaydı...” Vahim sonucu düşünürken eliyle

yüzünü ovuşturdu. Evet, Thomas orada olsaydı şimdi-
den teftiş altında olurdu.

İçimi çekiyormuş gibi yaptım. "Dinle. Sen bir negsin,"
derken kelimeye irkilmesini görmezden geldim. "Tek-
rar Fera-tek'ini açtığın anda üç sınırını geçeceksin ve bu
konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Tehlike alarının
aktive olacak ve sonra... neler olacağını biliyorsun. Bir
değerlendirme daha kaydetmek için ayın sonuna kadar
vaktin var. Benim tavsiyem, ne yapacağını bulmadan
Fera-tek'ini geri açmaman."

Gözleri o kadar büyümüştü ki çoğunlukla beyazlardı.
"Bunu yapamam." Dudaklarını büzdü. "Ailem."

Onu tartıyormuşçasına inceleyen bir bakış attım. "Ai-
len anlayacaktır."

Yutkundu. "İkimiz de bunun doğru olmadığını bili-
yoruz."

Biliyorduk.

Cebimden bir sakız çıkarıp ağzıma attım. "Üzgünüm,
benim sorunum değil."

Gözleri öfkeyle parladı. Acı acı, "Yani sadece kaçınıl-
maz olanı ertelemekten mi hoşlanıyorsun?" dedi.

Oyalanıp korku ve çaresizliğin Quentin'in içine sız-
masını izledim. Her şey buna bağlıydı ve geçen her sa-
niye çaresizliğini artırıyordu. Nihayet tuttuğum nefesi
bıraktım. "Sana yardımcı olabileceğim bir yol biliyor ola-
bilirim."

Gözlerini kıstı. "Sistemi kandıramazsın!"

Tıpkı o sabahın erken saatlerinde basamaklarda bana
yaptığı gibi ona doğru eğildim.

"Eğer gururlu olmak istiyorsan, bunu yap. Fera-
tek'ini aç. Birkaç değerlendirme al. Bu sana bu akşam ye-
mek masasında konuşacak bir şey verir." Bundan sonra,

eğer içeride onu idare etmeseydim çoktan neg Şüphesi altında olacağını bilerek onu koridorda durur halde bıraktım. Ama sonra, koridorda ağır adımlarla yürürken büzüldüm. Çünkü eğer ben olmasaydım, Quentin Mercer zaten negatif değerlendirmeler almamış olacaktı.

6

O AKŞAMÜSTÜ İŞE YARI YARIYA KOŞAR BİR ŞEKİLDE GİDERKEN BİR daha Quentin'i görmemin ne kadar süreceğini merak ettim.

Eğer Fera-tek'ini geri açacak cesareti gösterdiyse artık eski değerlendirmelerinin palavra olduğunu öğrenmişti. Okulda içine çektiği parazit kimyasalları çoktan onu etkilemeyi kesmiş olmalıydı.

Yine de, onun bana gelmesini beklemek zorundaydım. Eğer aşırı hevesli gözükürsem, bir şeyin yolunda gitmediğini anlardı.

Clarendon M-Mağazası'na girdim. Parlak beyaz ışık ve duvardan duvara ışık kutuları bile eşikten geçtiğim anda üzerime çöken karanlık hissini azaltamazdı. Orada çalışmaktan nefret ediyordum ama son bir senedir M-Corp aksesuar ve ürün mağazasının çalışanlarından biri olmak, ihtiyaçlarımı karşılamıştı. Teknoloji eğitimi, şirket el kitaplar ve bilgisayar sistemlerine erişimim vardı. İyi mallara erişim sağlamıyordu ama küçük şeyler arada sırada çok yardımcı oluyordu. Bu işin bana verdiği en büyük şey Gus'tı.

Mağazanın baş M-Bant programcısı oydu ve bir gece kasada geç saate kadar çalışmak zorunda kalmasaydım,

asla arka sokakta yasadışı M-Bant satışını yakalayamaz veya kaydedemezdi.

Gus, arka odadaki ofiste endişeyle benim gelişimi bekliyordu.

Karşılama olarak, "Geç kaldın," dedi. Takımını değiştirmiş, yine bitpazarı tarzındaki, uyluklarını saran pantolonuyla turuncu bir tişört giymiş ve ince, gri bir kravat takınıştı. Aynı zamanda en sevdiği kadife fötr şapkası kafasındaydı.

Hırlar gibi, "Çok üzgünüm, Arlington otobüsü ve metrosu haftalık programını almamış olmalı," dedim. Okuldan doğrudan işe geldiğimi bilmesine rağmen, yine de işe başlama zamanlarını imkânsız yapmakta ısrarcıydı.

Yorumumu duymazdan gelip, "Ee?" diye sorguladı.

Çantamı asarken omzumun üzerinden baktım. "Her şey yolunda. Oltaya geldi. Şimdi beklemeliyiz."

"Ayrıca?"

Gözlerini kırptırdım. "Ayrıca ne?"

"İkiniz de ne olduğunu biliyoruz, Bayan Pardon Bir Bip Fırtınası Çıkarayım."

İş kıyafetlerimi giymek için perdeli dandik değişme odasına girdim. "Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum," diye seslendim.

Gus'ın koltuğunda arkasma yaslanışının gıcırtısını duydum. "Quinny bayağı etkileyici, değil mi?" diye kışkırttı.

"Kes şunu Gus."

Küçümseyerek homurdandı. "Hayatta olmaz. Bir değerlendirme aldın ve ikimiz de o sırada odada seninki dışında aktif tek bir M-Bant olduğunu biliyoruz. Orada duyduğum kalp atış hızının uyarı sinyali miydi?" Sesi kulağa çok kendini beğenmiş geliyordu.

Pislik.

Quentin'le ne başardığımızı gördükten sonra bile Gus hâlâ benim nefret ettiğim sisteme güveniyordu. Perdeyi çekip hışımla dışarı çıktım ve ona sert bir bakış atarken çantamı masanın altına fırlattım. Hırlar gibi bir sesle, "Sadece sana düşen görevi yap ve geri kalanından uzak dur. Yapacak işlerim var," dedim. Kahkahasını duymazdan gelip yanından geçerek en son M-Bant eklenti dosyalarını isteyen müşterilere amaçsızca hizmet ettiğim mağaza alanına girdim. Şu anda en popüler dosyalar kalori sayıcıları ve üç boyutlu öz hologram projektörleriydi.

İşteyken Quentin'den haber alamadım ve bu beni hayal kırıklığına uğrattı. Beni aramak isterse, M-Bant numaramı bulması zor olmazdı. Planlanmış dövüşüm için yerel Muay Thai merkezine uğradığımda bile M-Bant telefonumu aktif tuttum.

Evimden uzakta bir yuva gibi gelmeye başlayan köhne spor salonuna girerken gülümsedim. Birçok ilişki gibi, Usta Rua'yla ilişkim kolay veya hoş karşılanan bir başlangıca dayanmıyordu ama Usta Rua tünelleri biliyordu, bu yüzden beni eğitmesi için ona yalvarmış, sonra da rüşvet vermiştim. Kimi aradığımı biliyordu, bu da onu güvendiğim birkaç kişiden biri yapıyordu. Neredeyse.

Usta Rua beni gördüğünde, "Geç kaldın," dedi. Başta yaşlı, alçakgönüllü ve koyu tenindeki birkaç kabile dövmesi dışında her yönden yumuşak gözüken bir adama benziyordu. Döner tekmelerinden birini yediğinizde farklı bir imaj ediniyordunuz.

Omzunun arkasına baktım; etrafta epey bir kalabalık oturuyordu ama açıkça oralı değillerdi.

"Bu gece başka dövüş yok muydu?" diye sordum.

Sertçe, "Üç tane vardı. On beş dakika önce bittiler.

Eğer iyi bir kalabalık getirmeseydin, sana yer ayırmayı bırakırdım Maggie," dedi.

Kötü hissetmeme rağmen başımı dik tuttum. Bu onun işiydi ve ne düşünürse düşünsün, buna saygı duyuyordum.

"Buraya elimden geldiğince çabuk geldim," dedim.

Başını iki yana salladı ama dudaklarının kenarının hafifçe yukarı kalkışı onu ele verdi ve aramızın iyi olduğunu anladım.

Benimle ringe doğru yürürken, "Bugün yine o Evrim Yanlısı adam gelip burada antrenman yaptı," dedi. Biraz ısınma şansım olsun isterdim ama insanları ve paralarını yeterince bekletmiştim. Ayrıca bu gece rakibimin kim olduğunu biliyordum ve ısmmaya pek ihtiyacım yoktu.

"Sonra?" Çantamı bırakıp en üstteki kıyafetlerimi çıkarmaya başladım.

Cevap vermek için ağzını açtı ama sonra ayaklarıma işaret etti. "Topallıyorsun."

Omzumu silkerek, "Sadece birazcık," dedim.

Yine başını iki yana salladı. Ben bilek desteklerimi geçirirken, "Seni sordu," diye açıkladı. "Normalde adamlarımı soran herkesi sokağa atarım ama o samimi gözüküyor. Bir süre konuştuk. Seninle tanışmak istiyor."

Bir süredir yeraltı dünyasında turluyordum. Bu konuda mutlu değildim ama Evrim Yanlısı adamın bir yerden ismimi bulması büyük bir sürpriz değildi. Esneme hareketi yapıp rakibimin ringde yer aldığını fark ederken, "Takım sporlarıyla ilgilenmiyorum, biliyorsun," dedim. En son karşılaştığımızda onu yenmiştim, o yüzden rakibim bu akşam bir şeyler ispatlamaya çalışacaktı. Bu da dövüşü kısa tutmaya yardımcı olurdu. Harcayacak zamanım olmadığından bu iyi bir şeydi.

Eldivenlerimi geçirmesi için ellerimi Usta Rua'ya tuttum. Usta Rua bana doğru göz attığında gözleri zaman, bilgi ve tam o sırada endişeyle ilgili bir hikâye anlatıyordu. "Bunu düşünmelisin. Alex, gruplarında yüksek bir konumda."

Birdenbire ilgim arttı. "Alex mi?"

Usta Rua başını salladı.

Alex, Evrim Yanlılarının liderinin ismiydi. Tesadüf müydü? Bu olası değildi. "Belki bir gün ama henüz değil," diyerek ringe atladım ve etkin bir şekilde konuşmayı sonlandırdım.

İkinci zilden önce dövüşü ve finansal bir desteği kazandım. Kapıdan girdikten itibaren on dakika sonra oradan çıktım.

Eve vardığımda günün olaylarını tekrar kafamdan geçirdim. Quentin'le yanlış mı oynamıştım? Hata mı yapmıştım? İyi biri gibi mi davranmaya çalışmalıyım? Umursuyormuş gibi mi yapmalıyım? Parazit kimyasallarını boşuna mı kullanmıştım?

Öfleyip ön kapıyı iterek kapadım. Yerine oturduğunu gösteren tık sesini duymadan önce omzumla yüklenmem gerekti.

Annem mutfaktan, "Mags, sen misin?" diye seslendi.

"Evet." Sesini takip ettim.

"Nereye gittiğini merak etmeye başlamıştım."

"Metroda işim uzadı," diye yalan söyledim. Dövüş uzun sürmemişti ama evimizdeki fazladan aylık kirayı ödemek için yerel emlakçımıza uğramıştım. Arlington'a ilk taşındığımızda, annemin bütçesinin gerçekten karşılayabileceği yerlerde yaşamasına izin vermeme imkân

yoktu fakat bunu bilmesi gerekmiyordu. Dalavereci emlakçı da parasını aldığı sürece umursamıyordu.

Annem gülümseyip hamuru bir kaba bastırmaya devam etti, hamurda çatal izleri oluşturunuyordu. Gülümseyerek, “Tavuklu ve patatesli tart yapıyorum,” dedi.

Annemin pantolonunun belinden düştüğünü fark ederek ben de gülümsedim. İkimiz de aynı uzun ve ince figüre sahiptik ama o çok zayıf ve kırılanken ben daha kaslıydım. Bu noktadan itibaren oldukça farklıydık. Annemin gözleri, benim kahverengi gözlerimin aksine büyük ve maviydi ve annemin makyajla güzelleşen hoş yüz hatları vardı. Benimkilerse sadece... orada öylece duruyorlardı. Maalesef ki annemin süslenmeye fırsatı olmayalı çok olmuştu.

Hastanede elinden geldiğince fazla vardiyaya kalıyordu ama buna rağmen bir hemşirenin maaşı harika değildi. Birkaç hafta sonu gizlice temizlik işi de aldığını biliyordum. Bu, haykırmak istememe sebep oluyordu.

Annemin fazladan çalışma saatleri sadece faturaları karşılayabilmek için değildi. Hayır, çok daha fazlasıydı. Neg olarak damgalanmış ve toplumdan çıkarılmış kişiler için, eh, aşırı miktardaki borçlarının ve vergilerinin halledilmesi meselesi vardı. Bu görev, kalan aile üyelerine düşüyordu.

Bu, ailelerin onların özgürlüğü için savaşmak yerine neg akrabalarına kin duyduklarından emin olmak için harika bir yoldu. Kesinlikle annem için böyle işlemişti. Babamın annemle kabul edilebilir yüzde yetmiş uyumundan bir günde herkesle negatif değerlendirme almaya geçişi, annemin onun kimyasal yapısını değiştirecek kadar affedilemez bir şey yaptığına inanmasına sebep olmuştu.

Küçük bir kasabada yaşamak, dedikodulardan kaçmayı imkânsız hale getirmişti. Bir gün annem toplanmaya başlamış, soyadımızı onun kızlık soyadıyla değiştirmiş ve arabaya binmemizi söylemişti. Sam'le benim, annemizin planının toplu göçün ötesine geçmediğini anlamamız uzun sürmemişti. Ben de bu fırsatı kullanıp Arlington'ı önermiştim.

Annemin tartı fırına koymasını izlerken bir kere daha teknolojiden öteyi, gerçeği görmesini diledim ama annem Fera-tek'in gerçek bir savunucusuydu, her zaman kendininkini aktif halde tutuyordu. Onun için uzun süreli bir eşleşmenin olduğuna dair hâlâ umut taşıdığını biliyordum. Tek çalınan hayat babamınki olmamıştı.

Yakmak üzere olduğunu bildiğim tartı yemeye son derece hazır bir şekilde usulca, "Kulağa harika geliyor anne," dedim. "Sam burada mı?" diye sordum ama bunu sormama pek gerek yoktu.

"Birkaç saat önce işe gitti." Kardeşim yirmi bir yaşına geldiği anda, karaborsa şehvet artırıcıları satışıyla tanınan yerel bir kulüpte işe girmişti. Sam daha önce de pek etrafta değildi ama artık... aileyle ilgili her şeyden kaçınmak için mükemmel bir bahanesi vardı.

Annem birdenbire başını kaldırdı. "Sanırım bir kızla tanıştı."

"Bu haber sayılmaz," diye mırıldandım. Sam, kendi de şehvet artırıcılar kullanmaya karşı değildi. Şehvet artırıcılar dışarıya doğru bir afrodizyak gibi çalışıp şehvet eşleşmelerine odaklanıyor ve kısa süreler boyunca onları artırıyorlardı. Ayrıca geniş bir alana sinyal gönderip bir gece kulübü atmosferinde daha fazla yeri kaplıyorlardı. Bu şehvet artırıcılar insanlara avantaj sağlıyorlardı ve... cinsel ihtiyaçları artıran bir kimyasal taşıyormuş gibiydiler.

“Yüksek değerlendirme alan bir kız,” diye ekledi.

“Hah.” Bu ilginçti.

Annemin gözleri birdenbire parladı. “Neredeyse unuttuyordum. Senin yüksek modeli alışın nasıl geçti?”

Cebimi karıştırdım. Küçük bir miktar nakit çıkarırken, “İyi geçti ve hayır, teknolojiyi aktif tutmak konusunda fikrimi değiştirmedim,” diye açıkladım. Bu para, bugün kazandığım her şey değildi ama birkaç haftalığına yardımcı olurdu.

Parayı tezgâha koyup, “İşte,” dedim. “Bu hafta birkaç vardiyayı izin al, anne. Dinlen.”

Annem kızarıp başını çevirdi. “Ah, Mags.”

Dikkatini dağıtmak, onu ağlatmamak istiyordum.

“Anne, lütfen. İşte zam aldım, o yüzden merak etme. Hâlâ diğer bütün maaşlarımı üniversite fonuma koyuyorum,” diye yalan söyledim. “Lütfen, sadece al.”

Burnunu çekip akan gözyaşını sildi. Hayatlarımızın hali yüzünden yükselen öfkemi hissettim. Aramıza mesafe koymalıydım. “Çalışmam lazım anne. Yemek hazır olduğunda bana haber ver ve...” Mutfığa baktım. Annem neredeyse her aleti ve tezgâhtaki her santimetre kareyi kullanmıştı. “Ben de etrafı toplarım.”

Annem fırının saatini kurmaya odaklandı. “Tamam, hayatım.”

Arka kapıdan çıkıp garaja ilerlerken yürüyüşümün nihayet bıkkın bir topallamaya dönüşmesine izin verdim. Haftanın başmdaki gezintim yüzünden hâlâ sol kalçamı sızlatan acıya uyum sağlıyordum. İçimde bütün çakılları çıkaramadığıma dair kötü bir his vardı.

Odama geldiğimde ödevimi yapmak üzere yerleştim. Kingly’deki yerimi korumayı planlıyorsam, ders yükümle ilgilenmem gerekiyordu.

Ama düşüncelerimin yine plana kayması uzun sürmedi. Bazen, cesaret gösterilerime rağmen boyumu çok aşmış gibi hissediyordum. Tek bildiğim, babamı bulmayı her şeyden çok istediğimdi. Onu her gün çok özleyordum. O bana her şeyi yapabilirmişim gibi hissettiren tek kişiydi.

Artık olayları başlattığımdan geriye dönüş olmadığını biliyordum. Babam yeraltında bir yerlerdeydi ve kendime nadiren düşünmeye izin verdiğim en kötü şüphelerim doğruysa, hayatı diğer bütün neglerin cehennemin-den daha kötü hale gelmişti.

Quentin neden hâlâ benimle iletişime geçmemişti? O kadar emindim ki...

Dizüstü bilgisayarımı sertçe kapatıp nefesimi bırakarak sırtüstü döndüm. Cevaplarını asla bulup bulamayacağımı bilmediğim o kadar fazla sorum vardı ki. Babam neredeydi? Hayatta mıydı? Neden birdenbire nege dönüşmüştü? Bunu ona biri mi yapmıştı? Eğer öyleyse, neden?

Ertesi gün okula varmak, New York Borsası'na girmek gibiydi. Quentin/Ivy uyumsuzluğu için yapılan takasların ve ödemelerin miktarı çok fazlaydı. Nakdi kalmamış bahisçilerle tartışmalar had safhadaydı. Her şeyin içinden yürüyüp gülümsedim. Ödememi dün alacak kadar zekice davranmıştım.

İnsanların okulun önünde mırıldandıklarını, model yükseltme odasında olanlar ve Quentin'in iki kere negatif değerlendirme alması hakkında fısıldadıklarını duyabiliyordum. Birkaç kişi zaman ayırıp bana uzun uzun baktı: M-Corp varisiyle yüzde seksenden fazla değerlendirme alan kıza. Onları görmezden gelip normal rutinimi

korudum, genelde görünmezliğimi sağlayan rutinimi. Maalesef ki artık görölmediğim günlerimi geride bıraktığımdan şüpheleniyordum.

Başımı eğip ana kapılara giden basamakları çıktım fakat donakaldım. Başımı kaldırdım ve hafifçe inlemeyi durduramadım. Onu görmeyi o kadar istiyordum ki etrafıma gerçekten bakınmayı unutmuştum.

Çabucak yüzümü ifadesizliğe dönmeye zorladım, gerçi Quentin yanlışıımı fark etmiş gibi değildi. Gözlerinin etrafı, büyük ihtimalle uykusuzluktan kararmıştı ve duruşu gergindi.

Doğru düzgün göz teması kurmadan, “Herkes seninle konuşmamı bekliyor,” diye belirtti.

Sözde yüksek değerdendirmemiz yüzünden demek istiyordu. Böyle bir puanın araştırılmaması çılgınlık olurdu. Yüzde seksen iki bizi doğrudan uzun süreli ilişki eşleşmesi alanına koyuyordu. Tam da bu sebeple bu sayıyı seçmiştim: beraber vakit geçirirsek bunun tuhaf gözükmemesini sağlamak için.

Ağırlığımı bir ayağımdan ötekine kaydırdım.

Ben cevap vermeyince gözleri nihayet benimkilerle buluştu ve yeşil irislerini çevreleyen koyu çizgiyi fark etmeden edemedim. “Biliyorum ki biz... Biliyorsun... ben bir...” Neg kelimesini söyleyemedenden derin bir nefes aldı ve göğsümde bir sıkışma hissetmeden edemedim.

Evet, suçluluk.

Baş etmem gereken bir şey.

“Demıştin ki ben... Yardım edebileceğini...” Sesi de bakışlarıyla beraber alçaldı.

Sesimi etkilenmemiş bir halde tutmak için uğraşarak, “Dünden beri Fera-tek’ini açtın mı?” diye sordum.

Başını iki yana salladı.

Rahatlamamın planla mı ilgili yoksa kendim için mi olduğundan tam emin olamayarak tuttuğum nefesimi bıraktım.

“Konuşabiliriz ama bunların hiçbirini bana karşı kullanmayacağına söz verersen. Ne de olsa sen bir *Mercer*’sin.” Son kelimeleri ona tıslayarak söylerken yargılamamı durduramamıştım.

Nedense saldırım onu rahat ettirmiş gibiydi, sanki onu tanıdık bir alana döndürmüştü gibi. Belki de insanların onu sınıflandırmasına alıştı. Alaycı bir şekilde sırtı. “Herkes bir yana, *sana* karşı bir şey kullanabilecek bir pozisyondaymışım gibi mi gözüküyorum?”

Benim karşılık verdiğim sırtışı da aynı derecede alaycıydı. Çok haklıydı. Üstünlük, tam koyduğum yerdeydi: Benim yanımda.

“Okuldan sonra?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Çalışmam gerek. Öğle arasında.”

Quentin en yakındaki alanı endişeyle tarayıp benimle görülmek isteyip istemediğini tarttı. Okulun geri kalanına göre iyi eşleşmiş olabilirdik ama o hâlâ bir M-Corp varisiydi ve ben hâlâ... bendim. Belli ki çaresizliği kazandı çünkü kısaca onaylayarak başını sallayıp, “Parkurun yanındaki çimenlerde,” dedi.

Ukala pislik bana kabul etme veya karşı çıkma şansı tanımadı, sadece arkasını dönüp koridorda uzun adımlarla ilerledi ve bir kere daha Quentin Mercer’la kendimi neyin içine soktuğumu sorgulamama sebep oldu.

IVY HİÇ VAKİT HARCAMAMIŞTI. BİR GECE ÖNCE AĞABEYİNİN arkadaşlarından biriyle yüksek değerlendirme aldığına dair dedikodular kontrol edilemeyen bir yangın gibi yayılmaya başlamıştı çoktan. Derslerin arasında koridorda Quentin'den kaçtığını görmek beni şaşırtmamalıydı; neg değerlendirmeleri insanları saldırgan kişilik kombinasyonları konusunda uyarmak için dizayn edilmişti fakat yine de hayret etmiştim. Geçen sene içinde ikisinin mükemmel çift olduğunu bu kadar çabuk mu unutmuştu? Nasıl da Quentin'in ağzının içine baktığını unutmuş muydu?

Saflığım yüzünden başımı iki yana salladım. Tabii ki unutmuştu. Değerlendirme sisteminin bütün olayı buydu zaten. Quentin de farklı değildi, Ivy'yi doğru düzgün fark etmiyordu bile ama onun tepkisi, önceden planlanmıştan çok, doğal gözüküyordu.

Öğle yemeği vakti geldiğinde oyalandım. Peynirli, hardallı ve ketçaplı bir sosisli sandviç almak için kantine uğradım. Ketçaplı olan her şeye karşı zaafım vardı. Bankların yanındaki çimenli alana vardığımda Quentin çoktan oradaydı, kitap okuyordu.

Başlığı okumak için başımı uzattım. "*Nascar'ın Tarihi mi?*" Beklediğim bir şey değildi.

Quentin kitabı kapatıp uzattığı bacaklarının altına koydu, sonra da başını kaldırıp güneşe doğru gözlerini kıstı. Yarısı yenmiş sosisli sandviçime işaret ederek, “Onun içinde gerçek et olmadığını biliyorsun, değil mi?” dedi.

Omzumu silkip yanına oturdum ve elimin arkasına bulaşmış ketçabı yaladım. “Ama tadı güzel.”

Ben ısırık alırken Quentin’in kaşları çatılınca gözlerimi devirmeden edemedim.

“Gerçekten sosisli sandviç yememin eşleşme potansiyelimi azaltacağını mı düşünüyorsun?”

Açık bir çabayla alnını gevşetip içini çekti. “Sanırım artık hiçbir şey bilmiyorum.”

En azından bunu itiraf edebildiği için memnun olarak, “Herhalde bilmiyorsundur,” diye yanıt verdim.

Birkaç saniyelik rahatsız edici sessizlikten sonra, “Neden bana yardım ettin? Beni tanıımıyorsun bile,” deyiverdi.

“Benimle neg değerlendirmesi aldığını yüksek sesle söyleseydim, bir değerlendirme daha alman konusunda ısrar ederlerdi. İkimiz de bunun sınırı aşmana sebep olacağını biliyoruz.”

“Ama bu neden bana yardım ettiğin sorusunu cevaplamıyor.”

Bunu beklediğimden başımı salladım ve fazla büyük bir lokmayı yuttum. “Babam nege dönüştü. Kimse niye olduğunu bilmiyordu. Bir gün her şey yolundaydı. Değerlendirmeleri normal bir şekilde yüksek veya düşük oluyordu, sonra birdenbire tamamen neg oldu.” Bu önemli değilmiş gibi omzumu silktim ama çenemin sımsıkı gerildiğini biliyordum. “Hiçbir açıklama, hiçbir sebep yoktu ve babam da dahil olmak üzere her şeyi kaybettik. Bizim gibi ortalama bir aile için ne kadar kötü ola-

bileceğini biliyorum, sizin için hayal bile edemiyorum... Her neyse, sanırım düşünülmeden verilmiş bir karardır." Boğazımdaki yumruya rağmen yalanlarımı gerçeğe mümkün olduğunca yakın tutmayı başardığımı biliyordum. İnanırlılık için en iyi taktik buydu.

Hırıltılı bir sesle, "Neglerin tehlikeli falan olduğunu sanıyordum," dedi.

Ona sııttım. "Öyleler."

"Bu... kötüyüm anlamına geliyor. Tehlikeliyim." Ensesini ovdu. "Henüz korkunç şeyler yapmamış olsam da içimdeki bir şey korkunç şeyler yapacak demek ki." Sesi neredeyse fısıltıya dönüşmüştü ve bana bakamıyordu. Fark etmiyormuş gibi yaptım.

"Bu işin bilimine göre öyle ama eğer bana soruyorsan, ben seni o kadar iyi tanımıyorum."

Cevabıma onaylayarak başını salladı fakat belli ki ikna olmamıştı. Sonra etrafına bakınıp yalnız olduğumuzdan emin oldu. "Yardımcı olabileceğini söyledin. Nasıl?"

Sosisli sandviçimin sonunu yerken onu sandviçe yeni bir duyguyla bakarken yakaladım. Kıskançlıkla. Muhtemelen yıllardır et taklidi ürünlerin tadını çıkarmamıştı.

"Önce sana bir soru soracağım."

"Ne?"

"Daha çok bir gereklilik," diye ekledim.

"Bu gereklilik nedir?"

Gözlerimi onunkilere dikip endişemi sakladım. "Kontrol verilerinin saklandığı M-Laboratuvarları'ndan birine erişmem gerek."

Quentin'in gözleri kısıldı. "Neden buna ihtiyacın olsun ki?"

"Çünkü orada feromon değerlendirmene bir parazit formülize edebileceğim bir kimyasal var."

Kaşları havaya kalktı ama ses tonu şüpheliydi. "Parazit mi? Yani değerlendirmemi değiştirebileceğini mi kastediyorsun?"

Başımı aşağı yukarı sallayıp anladığından emin olmak için doğrudan ona baktım. "Sürekli olarak değil ama belki bir seferde birkaç saatliğine."

Elini havaya kaldırdı. "Eh, bunun nasıl yardımı olabilir ki?"

"Çünkü her ay en az dört değerlendirme bildirmen gerekiyor. Bu ayın sonunda en azından *pozitif bir değerlendirme* kayıt ettirmelisin, yoksa keşfedilirsin."

Quentin'in kaşları çatıldığında korkusunu hissedebiliyordum.

Üsteledim. "Ayrıca etrafındaki insanlara normal bir insan gibi değerlendirme alabileceğini kanıtlayabilmen gerekiyor. İkimiz de Quentin Mercer'ın aktif olmayan bir Fera-tek'le uzun süre devam edemeyeceğini biliyoruz. Çok fazla insan soru sorar ve kısa süre içinde Fera-tek'ini çalıştırmak zorunda kalırsın."

Ağır ağır yutkunduğunda gerçekten kusacak mı diye merak ettim.

"Ama," diye vurguladım, "eğer bana yardım edersen, Fera-tek'ini açıp etkileşim içinde ve değerlendirme kayıt ediyor olarak görülebileceğin küçük fırsat pencerelerin olabilir. Tek bityeniği, yeni bir neg değerlendirmesi yazdırmadan önce kapattığından kesinlikle emin olmak zorundasın."

Quentin sessizdi, şüphesiz ki seçeneklerini tartıyordu. Haklı olduğumu biliyordu ama yine de öğrenmeliydi: "Senin bu işten çıkarın nedir?"

Bu soru son derece makulmuş gibi gülümsedim. "O laboratuvarlarda babamla ilgili bilgiler olmalı. Belki onu bulabilirim. Belki onu çıkarabilirim."

“Kaçmasına yardım mı etmek istiyorsun?” Bu bir sorudan çok bir suçlamaydı. Çelik mavisi gözlerini kıstı. “Birdenbire sana borçlu olmam ne kadar da elverişli.”

Ona doğru eğildim, kişisel alanına o kadar çok girmiştim ki geriye doğru kaykılması gerekti. “Senden hiç farkı yok Quentin. Aradaki tek fark, ona yardım etmiş birinin olmaması. Elverişlilik konusuna gelince, hemfikirim. Öyle.” Omzumu silkip geriye yaslandım. “Fırsatlar karşıma çıktığında onları kullanmayı öğrendim ama eğer ailenle ve hangi yalnızlık ünitesine atanırsan orada şansını denemeyi tercih ediyorsan...” Elimi uzatıp onu gitmeye davet ettim.

Quentin şaşırarak gözlerini kırptırdı ve M-Bant’ının hızlanan nabzını belirten aşikâr bip sesini duydum. Bu tatmin edici bir sestti.

Bakışlarını çevirirken, “Ya işe yaramazsa?” diye sordu. Onu yakalamıştım.

Konuşmayı bitirme zamanı gelmişti. Ayağa kalkıp yüksekte olmanın keyfini çıkararak ona tepeden baktım. “Benim kontrolümün altında. Sadece laboratuvar kapalıyken bana erişim sağla, ben geri kalanını hallederim.”

Başını onaylayarak sallayana dek ona baktım.

“Eğer bana tuzak kurarsan veya yakalanırsak...” Sustum.

“Tamam, tamam! Anladım!” diye çıkıştı.

O akşamüstü işe yürürken kendimden memnun olduğumu inkâr edemezdin. Bunun için yıllar boyunca planlama yapmam gerekmişti ve her şey mükemmel bir şekilde yerine oturuyordu. Eğer işler bu şekilde ilerlemeye devam ederse, bir daha bir yeraltı merkezine izinsiz

girdiğimde babamı benimle beraber dışarı çıkarıyor olabilirdim.

Bu düşünce bir grup başka soruyu açığa çıkardı ama bunları düşünemezdim. Annem ve kardeşim babamı gördüğünde onun bir suçu olmadığını, hayal ettikleri korkunç şeyler her neyse onları yapmadığını anladıklarında, her şeyin kendi kendine yoluna gireceğine inanmalıyım. Hatta belki yine taşraya taşınırdık. Babam bir böcek ilacı mühendisiydi; ekin tarlaları için özel böcek ilaçları ve hastalık çözümleri geliştiriyor ve üretiyordu. Şehirden çıkmak hoş olurdu. Babamın o kadar uzun süre yeraltında kaldıktan sonra açık yerlerde olmaktan daha fazla isteyeceği hiçbir şey olmayacağını tahmin ediyordum.

Ofise geri döndüğümde Gus, “Ee, nasıl geçti?” diye sordu.

Ona sııttım.

“Zavallı çocuk,” diye mırıldandı. “Birinin dünyanı tersine çevirip seninle uğraşmasını sabırsızlıkla bekliyorum.”

Çoktan bunu yapmışlardı ama Gus’a acıklı hikâyemi anlatacak değildim. Babamı aradığımı biliyordu ama onun dışında katı, sadece gerekenin bilindiği bir ilişkimiz vardı.

Cevap vermeyeceğimi fark edince devam etti. “Eğer buna varsan, bu gece o yeni bağlantıyla bir buluşma ayarladım?”

Esasında iliklerime kadar yorulmuştum. Bir önceki gece hiç uyumamıştım ve bu sabahın erken saatlerinde daha mantıklı bir insanın yapmaktan kaçınacağı bir antrenman yapmıştım. Vardiyamı bitirdikten sonra yapmak istediğim şey eve gitmek, ödevimi yapmak ve uyumaktı.

Ama Gus’ı korumak benim görevimdi.

Gus'ın buluşmaları ayarlayacak bağlantıları vardı ama yumruk atmayı doğru düzgün bilmiyordu ve kara-borsa tayfası çok sertti.

Dişlerimi sıktım. "Tabii."

Gus başını sallayıp bilgisayarına baktı. Bakışlarını kaldırıp sadece, "Kapandıktan sonra Burn'de buluşacağız," dedi.

Bu da cabası.

O yerden nefret ediyordum: Ağır kumarla ve şehvet artırıcılarla doluydu. Fazla duyusal yükün içine girmek gibiydi. Ayrıca reşit değildim, bu da Gus'ın benim için programladığı sahte M-Bant'ı kullanmak zorunda olmam anlamına geliyordu. Hepsi beraber başımı ağrıtıyorlardı.

En azından ağabeyimi görecektim. Burn'de çalışıyordu.

"Pekâlâ ama giyecek bir şey almak için eve uğramam gerekecek."

Gus beni baştan aşağı süzüp pis pis sırttı. "Tamamen anlıyorum."

Değişimli olarak rafları dolduruyor ve kasada çalışıyordum. Genelde Gus arkada işlerin programlama kısımlarını yürütürken, ben de iki ya da üç asistanla önde çalışırdım. O yüzden sonraki dört saat boyunca, otuz beş yaşında ve mağaza asistanı olan Stella'nın beni tiksindirmekle onun için utanmak arasında bir şey hissetmeme sebep olan en son şehvet fethi hakkında hava atmasını ve M-Bant yazılımları ile eklentilerini yükseltmek isteyen müşteri akınını dinlemek arasında gidip geldim. Yetmişin bayağı üstünde gibi gözüken bir adam, M-Bant'ındaki

tıbbi dosya tarafından Viagra dozlarını kontrol etmek istediğinde yüzümü ifadesiz tutmakta çok zorlandım. Iyy.

Günümün en kötü ânı, Stella beni arkaya sürükleyip sahte göğüslerine dokunmamı istediğinde geldi. Farkı anlayamayacağıma emindi. İkna edilmeye ihtiyacım olmadığını veya bunu istemediğimi açıklamaya çalıştım ama ellerimi kavrayıp göğsüne bastırdı. Tam o sırada da Gus yüzünde büyük bir gülümsemeyle arka kapıya gitmek için önümüzden geçti. M-Bant'ının kamerası her zaman çekme modundaydı.

Stella'ya kasvetle gülümsedim. Ellerimi bırakmasını çok isteyerek, "Teşekkürler," dedim.

Başını salladı ve sonra ellerime aşağı yukarı masaj yapma küstahlığını gösterdi. Gülümseyerek, "Söylemiştim," dedi.

Dört saniye içinde iki kolunu da kırabileceğimi ona söyleyip söylememem gerektiğini düşündüm.

"Biliyor musun," diye devam etti, "herkes feromon etkileri yüzünden beni bundan vazgeçirmeye çalıştı ama dört ayak üstüne düşeceğimi biliyordum. Gerçekten daha önce hiç bu kadar iyi değerlendirmeler almamıştım. Belki de denemelisin." Sönük göğsüme manalı bir şekilde baktı.

Stella'nın bıçak altına yatması konusunda endişelenmiştim. Estetik cerrahi, her zamankinden daha büyük bir kumardı çünkü benlik imgesi kimyasal bir reaksiyona sebep olabiliyordu. Bir insan sonuçtan mutlu gibi gözüktürse de, başka kendine güvensizlikleri besleme veya ameliyata bağımlılığı artırma riski vardı. Bu da feromon dengesizliği yaratabilirdi. Stella'nın şansına, ameliyat onun özgüvenini artırıp sadece olumlu etkilere sebep olmuştu.

Ellerimi kurtardım. “Hayır, teşekkürler,” deyip Stella beni bir daha yakalamaya çalışmadan aramıza biraz mesafe koydum. “Bekleyen bir müşteri olduğuna oldukça eminim.” Çabucak mağazanın önüne ilerledim.

Para kasalarını kapamayı ve mağazayı kilitlemeyi bitirdiğimde Gus önde, motoru çalışan arabadaydı.

Huysuz hissederek, “Yardım etseydin daha hızlı halolabilirdi,” dedim.

Gus, “Ya da Stella’yı ellemeseydin,” diye karşılık verdi ve ben ürperdiğimde sıırttı. “Senin kontrolünün altında olabilirim ama kölen değilim,” diye ekleyip yeni model Audi-Glider’ının vitesini attı. Gözlerimi devirdim. Spor araba, maaşıyla alabileceğinden çok daha pahalıydı ve *iyi işler peşinde değilim* kelimelerinin yazdığı, yanıp sönen bir neon tabelayla aynı etkiye sahipti. Yolda hızla ilerleyip geçen herkesin bakışlarını üzerine çekti.

Ayaklarımı arabanın ön paneline dayayarak onu bilerek sinir ederken, “Hapishaneye düştüğünde arabayı bana bırakmayı planlıyor musun?” dedim.

Beni şaşırtarak kahkaha patlattı. “Bir Mercer’la uğraştığını unuttun mu? Bebeğim, eğer ben hapishane yolundaysam, sen de idam mangası yolundasın!”

Ona dik dik baktığımda bu sadece evimin arkasında dururken daha yüksek sesle homurdanması için ona cesaret verdi. “Gerçek bandını mutlaka bırak.”

Gözlerimi devirdim. Alayla, “Evet, çünkü bunu asla hatırlamazdım,” dedim. Otoparktaki aşağılık pislik, M-Bantlarını arabasında değiştirmenin yanına kalabileceğini düşünecek kadar amatör olabilirdi ama biz böyle olmadığını biliyorduk. Polislin tarayıcıları vardı ve arabalarda bırakılmış M-Bantların yanından geçerlerse bunu bilirlerdi. Ancak aptal veya bela arayan biri, tek başına duran M-Bantları ortada bırakma riskini göze alırdı.

Evde koşup annemin önerime uyarak birkaç vardiya izin alıp almadığını kontrol ettim. Önerime uymamıştı. Bu da, o eve gelene dek birkaç saatim daha var anlamına geliyordu. Garajın üzerindeki odama ilerleyip deri bir pantolon ve siyah, askılı bir bluz giydim.

Pantolonumun altını çekiştirip dikişleri yerine oturttum. Kafası karışmış bir benlik imgesine zamanım yoktu. Açıkçası, görünüşümü pek umursamıyordum ama dar kıyafetlere girmek zorunda kaldığımda, çok egzersiz yapmamın yardım ettiğini kabul etmeliydim.

Açık kahverengi saç yığınımı toplarken, aynada kıyafetime hızlı bir bakış attım. Gösterişsizdi. Çok şık değildi. İş görürdü. Sahte M-Bant'ıma rağmen hâlâ reşit değildim ve çok süslenmek yanlış türden ilgileri üzerime çekiyordu. Ayrıca Gus'ın koruması olarak hareket etmek için oradaydım. Etrafa uyum sağlayıp göze batmamam için iki iyi sebep.

Siyah iş çizmelerime bakıp içimi çektim. Onları geri giymek istiyordum çok fena halde. Hızlı hareket edip kafasına yiyen kişinin canını çok yakmak için birebirlerdi ama onları en son giydiğimde, kulübün ön kapısından zar zor geçebilmişim. İsteksizce küçük dolabımın arkasını karıştırdım ve bir çift siyah topuklu ayakkabıyı çıkardım: Onun için bir boy küçük olduklarını fark ettikten sonra Stella'nın bana verdiği, ona da başkasından gelen bir hediye idi bu ayakkabılar.

Ayakkabıların içine sığışırken ofladım. Doğru düzgün tekme atamayacaktım ama sonra dönüp tehlikeli derecede yüksek topuğun arkasını inceledim. Bunları giyerken düşüp kendimi öldürmezsem topuklar işe yarayabilirdi.

Arabanın siyah koltuklarına geri döndüğümde Gus beni inceledi. Gün boyunca sıcak olduğu için hırka al-

makla uğraşmamıştım. Mayıs her zaman en sevdiğim ay olmuştu.

Kaldırımdan uzaklaşan Gus, “Kim bilebilirdi ki... Fahişe görüntüsü sana bayağı yakışıyor,” dedi.

Ayakkabılarımı tekrar arabanın ön paneline koymak için daha iyi bir pozisyona kayarken, “Bu gece her şey kötü gider de o kuru kışını kurtarmam gerekirse bu yorumunu hatırlarım,” diye cevap verdim.

Gus topuklularımı incelerken gözleri büyüdü. “Bir dakika! Yapma, deriye delik açacaksın!”

Ayaklarımı kaldırmaya devam ettim.

“Tamam, tamam! Özür dilerim. Fahişeye benzemiyorsun ve orada beni korumana ihtiyacım var ve gerçekten de o topukluları ön panele koymamanı rica ediyorum!”

Ayaklarımı yere geri koyarken gülümsedim ve dikkatimi pencereye çevirdim. Gus-Maggie dünyasında her şey yine yolundaydı.

BURN*, BURASI İÇİN DOĞRU BİR İSİMDİ.

Fera-tek'ten sonra insanlar daha dikkatliydi. Sigara içmek ve yasadışı uyuşturucular, en azından eski moda olanlar, neredeyse yok olmuşlardı ve diyetler sürekli takip ediliyordu.

Ama alkol hâlâ kabul edilebilirdi ve Burn'de sadece iki tür içki servis ediliyordu. Alkol ve su. Su sadece yasa yüzünden vardı.

Bu servis yapmayı kolaylaştırıyordu. Garsonlar sadece teklik dolu tepsilerle odayı dolaşıyorlardı, insanlar da bütün alkoller için belirlenmiş ücreti ödüyorlardı. İnsanlar hesap açtırabilir veya içtikçe ödeyebilirlerdi. Her şekilde, Burn'de dile getirilmeyen tek bir kural vardı: Herkes içerdi. Çoğu da karaborsa şehvet artırıcıları kullanıyorlardı.

Gus'la güvenliği geçtikten sonra pek çok renkteki teklik bardağınm bulunduğu uzun, dikdörtgen bir tepsi taşıyan balık etli bir garson tarafından karşılandık.

Gus ne yapılması gerektiğini biliyordu ve duraksamadı. Tepsiden iki şeffaf renkli teklik aldı. M-Bant'ını garsona uzattı, o da M-Bant'a dijital bir kalem tutup içkilerin

* (İng.) Yakmak, yanık. -çn

fiyatını yükledi. Artık nakit diye bir şey yoktu. Her birey bir banka dosyasına bağlıydı. Gus cömert bir bahşış ekleyip transferi başparmağıyla onayladı.

Bana tekliklerden birini uzatıp göz kırptı. Sonra da iple kapatılmış, rezerve alana ilerledi. Gus, gözleri M-Bant'ına ve feromon değerlerine dikilmiş bir şekilde, açık giyimli kızlarla dolu bir masaya yaklaşıp yolundan sapmaya giriştiğinde gözlerimi devirdim. Komik olan kısım şuydu ki bunu benim için yaptığını biliyordum. Gus o kızlarla ilgilenmiyordu. Birkaç ay önce çıkmaya başladığı Kelsey Garner'dan çok hoşlandığını bilmemi istemiyordu sadece. Kızı gizli tuttuğunu sanıyordu ama Kelsey ile ağabeyi hakkında her şeyi biliyordum ve gerekirse bunu lehime kullanacaktım. Gus, şimdilik özel hayatını gizli tutmayı başardığına inanabilirdi.

Müziğin ritmi zeminde titriyordu ve kulübün müdavimlerine bakındım. Hava, gecenin bilinmez ihtimalleri için duyulan heyecanla neredeyse elle tutulur bir hale gelmişti. Barın sonuna doğru ilerledim ve hiçbir zaman böyle bir heyecan yaşayıp yaşamayacağımı merak ettim. İçkiyi koklayıp içimi çektim. Her lanet seferde nasıl bunu seçtiğini anlamıyordum. Votkayı sorun etmezdim, cini bile ama tekila içimi parçalıyordu. Bu da Gus'ın gayet iyi bildiği bir şeydi.

Daha servis alanının kenarına, bana en iyi gözlem noktasını sağlayacak yere yeni varmıştım ki omzuma birinin dokunduğunu hissettim.

Arkama döndüğümde tanıdık kahverengi gözlerle karşılaştım. Benimki gibi, şehirde yaşamaktan kurumuş gözler.

Benim ailem taşraya aitti.

Ağabeyim tıslar gibi bir sesle, "Beni kovdurmaya mı

fiyatını yükledi. Artık nakit diye bir şey yoktu. Her birey bir banka dosyasına bağlıydı. Gus cömert bir bahşış ekleyip transferi başparmağıyla onayladı.

Bana tekliklerden birini uzatıp göz kırptı. Sonra da iple kapatılmış, rezerve alana ilerledi. Gus, gözleri M-Bant'ına ve feromon değerlerine dikilmiş bir şekilde, açık giyimli kızlarla dolu bir masaya yaklaşıp yolundan sapmaya giriştiğinde gözlerimi devirdim. Komik olan kısım şuydu ki bunu benim için yaptığını biliyordum. Gus o kızlarla ilgilenmiyordu. Birkaç ay önce çıkmaya başladığı Kelsey Garner'dan çok hoşlandığını bilmemi istemiyordu sadece. Kızı gizli tuttuğunu sanıyordu ama Kelsey ile ağabeyi hakkında her şeyi biliyordum ve gerekirse bunu lehime kullanacaktım. Gus, şimdilik özel hayatını gizli tutmayı başardığına inanabilirdi.

Müziğin ritmi zeminde titriyordu ve kulübün müdavimlerine bakındım. Hava, gecenin bilinmez ihtimalleri için duyulan heyecanla neredeyse elle tutulur bir hale gelmişti. Barın sonuna doğru ilerledim ve hiçbir zaman böyle bir heyecan yaşayıp yaşamayacağımı merak ettim. İçkiyi koklayıp içimi çektim. Her lanet seferde nasıl bunu seçtiğini anlamıyordum. Votkayı sorun etmezdim, cini bile ama tekila içimi parçalıyordu. Bu da Gus'ın gayet iyi bildiği bir şeydi.

Daha servis alanının kenarına, bana en iyi gözlem noktasını sağlayacak yere yeni varmıştım ki omzuma birinin dokunduğunu hissettim.

Arkama döndüğümde tanıdık kahverengi gözlerle karşılaştım. Benimki gibi, şehirde yaşamaktan kurumuş gözler.

Benim ailem taşraya aitti.

Ağabeyim tıslar gibi bir sesle, "Beni kovdurmaya mı

çalışıyorsun?" dedi. Beni gördüğüne gerçekten de mutlu olmadığını belirtmek için omzumu daha sıkı kavradı.

Omzumu silktim ve suçlulukla gülümsedim. Bir zamanlar tanıdığım sinir bozucu ama nazik ağabeyi özliyordum. "Sam, hadi ama. Hoşlandığım bir çocuk var... Benimle burada buluşacak."

Samuel'in gözleri kısıldı. "Kaç yaşında?"

Başımı eğdim. "Yirmi bir," diye kaçamak bir cevap verdim. "Benimle çalışıyor. Lütfen Sam. Uzun süre burada kalmayacağız."

Teklik bardağıma bakıp elini kısa, saman sarısı saçlarında gezdirdi. "Kaç tane içtin?" diye sordu.

"Bu ilk içkim." Yüzümü ekşittim. "Tekila."

En azından bu, bana bir gülümseme kazandırdı. "Kimsenin seni rahatsız etmemesi için sana birkaç teklik H2O getireceğim. Daha fazla alkol yok," diye uyardı.

Samuel barda etrafına bakındı; boyu bu işi onun için kolay kılıyordu. Kendini biraz daha umursasaydı, güçlü ve faydalı olabilirdi ama Sam, babam götürüldüğünden beri her şeyi umursamayı bırakmıştı. Ona bir keresinde teorilerimi anlatmaya çalışmıştım. Dediklerimi reddetmişti. Sam babamı suçluyordu. Ben bunun aksini kanıtlayana dek de onu suçlayacaktı.

"Mags, buradan yarım saat içinde çık mutlaka."

Başımı salladım. "Annem biriyle tanıştığını düşündüğünü söyledi," deyip Gus'ı kontrol etmek için üstünkörü bir şekilde omzunun arkasına baktım. Bağlantı gelmişti ve ufak bir masada Gus'ın karşısında oturuyordu. Adam kısa boyluydu ve arkaya yapıştırılmış siyah saçları vardı. Gözlerindeki sertliği görebiliyordum ve ceketindeki şişkinlik, tabanca taşıdığını gösteriyordu. Harika. Silahlı kötü bir adam daha.

Tekrar bara bakınan Sam, “Annem fazla heyecanlanıyor,” dedi. Yapacak iş aranmıyordu. Kalabalığı tarıyordu. Kadın kalabalığını.

İlgisi bu kadar kısa sürdüğü için sinirlenmiş hissedererek, “Annem yüksek değerlendirme aldığını söyledi,” diye üsteledim. Aynı evde yaşıyorduk ama birbirimizi doğru düzgün görmüyorduk bile. Birkaç dakikasına değmez miydin?

Samuel bana geri bakıp omzunu silkti. “Kalıcı bir şey aramıyorum. Bunu biliyorsun.”

İçimi çektim. İnsanların değerlendirme sistemine uygun yaşamasını istemiyordum ama Sam’in, önemseyebileceği birini bulmaya açık olmasını istiyordum. Samuel sisteme tanıdığım herkesten daha uygun yaşıyordu ama değerlendirmeleri kimseyle yakınlaşmadığından emin olmak için kullanıyordu. Sadece düşük değerlendirmeli şehvet eşleşmelerinin peşinden koşuyordu. Ona göre tek gece yeter de artardı bile.

“Bu hafta hiçbir gece evde olacak mısın?” diye sordum ama o çoktan onaylamadığımı hissetmiş ve gerilmişti.

“Annem senin de pek etrafta olmadığını söyledi. Ne oldu? Bu adama bir gençlik aşkı falan mı duyuyorsun?”

Homurdanarak güldüm. Bu konuşma hızla hiçliğe ilerliyordu ve işe geri dönmeliydim. “Yarım saat içinde buradan çıkacağıma söz veriyorum,” diye çıktım.

Samuel konuşmamızın sona erdiğine hemfikir olmuş gibiydi çünkü dudakları büzüldü, sonra da hışımla gitti. Yine mükemmel bir aile ânı.

Boğazımdaki yumruyu görmezden gelerek dikkatimi yeniden Gus’ın görüşmesine verdim. Öne eğilmişti ve bana doğru göz atarken onu izledim.

Aman ne güzel.

Gus, göz teması kurmaması gerektiğini biliyordu.

Gerçekten de saçını geriye yatırmış adam bana bakmak için döndü. Hiç duraksamadan tatlı tatlı gülümsemdim ve tekila tekliğini içip bitirdim. Öğürme refleksine karşı geldim, altdudağımın kenarını ısıırıyordum. Bağlantı sırtıp başını çevirdi. Anlaşılan şimdilik ilgisini kaybedecek kadar parti kızına benzemeyi başarmıştım.

Şu andan itibaren dikkat çekmemem gerektiğini bilerek dikkatimi tekrar bara çevirdim; arkadaki aynadan Gus'ın masasım zar zor görebiliyordum.

Kulağımın arkasından bir ses, "Asla seni burada göreceğimi düşünemezdim," dedi.

Yavaşça nefes alıp bakışlarımı aşağıda tuttum. Bu gece tam bir karmaşaya dönüşüyordu, hass...

Arkamı dönmeden, "Sanırım senin dünyanda yaşın bir önemi yok. Kapılar öylece açılıyor, değil mi?" dedim.

Quentin öne eğildi ve bir daha konuştuğunda nefesindeki romun kokusunu aldım. "Görünüşe göre senin kinde de," dedi. Daha da yakma eğilerek beni şaşırtmıştı.

Hafifçe ona dönerek, "Geri çekil," diye uyardım.

Ona doğru düzgün baktığımda nefesimi tuttum, bu da sırtıtmasına sebep oldu. Bunu ne kadar kabul etmek istemesem de kötü ve üstteki birkaç düğmesi açık, dar, beyaz gömleğiyle görsel bir şölendi ama en çok bakışlarımı çeken, saç çizgisindeki yara iziydi. Bu izle ilgili bir şey onu bir şekilde... gerçek gösteriyordu.

Gülümsemesinin genişlediğini görünce gözlerimi kaçırdım. Burnundan derin nefesler aldığını duyabiliyordum. Rahatsız edici bir sebepten ötürü birdenbire gerginleşmiştim. Quentin, "Asla tekila içen biri olduğunu tahmin edemezdim," diyene dek.

O sırada gülümsemesinin bir gülümsemeden çok bir meydan okuma olduğunu fark ettim. Quentin hayatında olmamdan ötürü memnun değildi ve eğlence gecesine davetsiz olarak katılmamdan ötürü de. Ayrıca biraz sıvı cesaret almış gibi gözüküyordu.

Barın aşağısına baktığımda iki ağabeyinin şehvet alanında şüphesiz aşırı yüksek değerlendirmeler alan iki iri göğüslü sarışınla köşe masasında oturduklarını gördüm. Ne klas.

“Masana geri dön Quentin. Eminim eğer iyi bir çocuk olursan Noel’de kendi Barbie’n olur.”

Ağabeylerine döndü ve bize doğru baktıklarını fark edince irkildi. Birdenbire, sabit duran ayaklarına takılıp tökezledi bir şekilde.

Doğruldu ve bana doğru adım atıp doğrudan kişisel alanıma kayd. Elini belime yerleştirip beni yakma çekti. Aramızda sadece birkaç santim vardı; geriye kaydım. Bir dakika önce bu kadar sarhoş olduğunu düşünmüyordum.

Hırlar gibi, “Barbie istemiyorum,” dedi. “Bu iyi bir şey çünkü son zamanlarda elime geçen tek şey sensin.”

O anda birkaç şey birden oldu. Quentin belimdeki elini daha fazla sıktı, neredeyse çaresizce. Dokunuşuna tepki olarak bir suçluluk dalgası ve başka bir şey daha hissettim. Gus’ın bağlantısının Quentin Mercer’ın bana sarıldığı gerçeğini anladığını görece kadar uzun süreliğine onların masasına baktım.

Gus hızlı konuşuyordu, elleri sakinleştirici bir hareketle havadaydı. Bağlantısı çok kızmıştı.

Quentin içini çekti. Varlığının hepimizi tehlikeye attığından habersiz bir şekilde, “Sanırım sarhoşum,” dedi. Karaborsa, kesinlikle Mercerlerin bulunmadığı bir alandı.

Ellerini belimden çekip onu geriye ittim. “Öyle mi dersin?” diye haykırdım. Alışverişimizi mahvettiği için ona kızmıştım. Harekete geçmeliydim. Hemen.

Gözlerini kırptırdı, sonra nerede olduğumuzu hatırlamış gibi gözüktü. “Buraya nasıl girdin?” diye sordu.

“Ağabeyim burada çalışıyor. Beni gizlice içeri soktu,” diye yanıt verdim; dikkatim hâlâ diğer masadaydı.

Gus’ın bağlantısı ayağa kalkıp masadaki ödeme diskini kaptı. Diskte güç kazanılmış paramız vardı. Quentin’i görmezden gelip Gus’ı izleyerek bekledim.

“Ailem seni biliyor. Seninle tanışmak istiyorlar.”

Bu ve yorumunun hissiz tonu, neredeyse ona bakmama yetecekti ama Gus bana dönene dek bekledim. Hidetli ifadesi yüzümü ekşitmeme sebep oldu. Başını iki yana salladı.

“Kahretsin,” dedim.

Quentin, “Evet, bu benim de hoşuma gitmiyor,” diye devam etti. “Neden gelip bizimle biraz oturmuyorsun? Bu yetebilir.”

Soğuk gözlerimi ona çevirdim. “Bu gece değil.” Yanından geçip kapıya ilerledim ama bileğimi kavradı.

“En azından gelip merhaba de.”

Tekrar arkama döndüm. Gerçekten buna vaktim yoktu, o yüzden doğrudan onunla yüzleştim. “Seninle çok mutsuz bir son arasmdaki tek şey benim. Bir daha bana ne yapacağımı söylersen, aramızdan sadece birinin pişman olacağı bir şey yaparım. Şimdi beni bırak ve masana geri dön. Tek başına.”

Eli yanına düştü ve kapıya doğru ilerledim. Kapıdan dışarı, kulübün arkasına koştum ve burada Gus’ı yüzüne bir yumruk yerken buldum. Öfkem kabardı. Arkadaşım olmayabilirdi ama onu korumak benim görevimdi. Ona bu kadarını söz vermiştim.

Tempomu yavaşlatmadan, yeni bir darbe için Gus'ı tutan bağlantıya doğrudan ilerledim ve adamın omzunu kavradım. Bir salise içinde onu arkaya çevirmiş ve kendi sağ yumruğumu gözüne savurmuştum. Bağlantı tökezleyip Gus'ı bıraktı, o da hemen yere düştü. Bu kadar hafif sikletti.

Bağlantı yüzünün vurduğum yerini tuttu. "Seni orospu. Bu yüzden seni fena benzeteceğim."

Zekice bir karşılık vermem gerektiğini biliyordum. Ayrıca bana güvenin, cevap verme zamanı lüksüne sahip olmayı isterdim ama dirseğimi yüzüne, ardından avucumun dibini burnuna geçirmekle, sonra da ona diz attığımda tam doğru şekilde çarpması için yaklaşmakla fazla meşguldüm. Seriyeye uygun şekilde iğneleyici bir yorum sıkıştırmaya bir dahaki sefer çalışırdım.

Şu anda, dizlerinin üzerine çöküp takım taklavatını tuttuğunu görmek yeterince tatmin ediciydi.

Öne eğildim. Fazla dar kotunun cebine uzanıp para diskimizi çıkarırken yakasını tutuyordum.

"Gus istihbarat için geldi ve bunun için seve seve para ödeyecekti. İstihbaratın ceplerinde bir yerde olduğunu biliyorum ve bulana dek üzerini araya..." Derisine yapışan ceplerinin içini karıştırma düşüncesi ürpermeme sebep oldu. "Ama eğer bunu yapmam gerekirse elimdekini alamazsın." Diskimizi burnunun altında salladım. "Alışveriş için geldik. Şimdi, alışveriş yapmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Yüksek sesli bir homurtu duydum ve tökezleyerek ayağa kalkan Gus'a baktım. Gözlerimi devirdim.

Bağlantım Gus'a baktı. Alayla, "Bir kızın korumasına mı ihtiyacın var?" dedi.

Gus ağzının kenarındaki küçük kan damlasını sildi. “Kıskandın mı, Travis?”

Bağlantı, yani Travis içini çekip tekrar bana baktı. “Eğer istihbaratı sana verirsem beni evire çevire dövecek misin?”

“Aptalca bir şey daha denemezsen hayır.”

“Seni o Mercer oğlanıyla gördüm. Seninle sarmaş do-laştı.” Şüpheyile tepkimi izledi.

Kollarımı kavuşturdum. “Çocuk çaresizse ben bir şey yapamam, değil mi?” Bir anlığına gözlerime baktı. Bek-ledim. Nihayet dudaklarmı büzüp kararını verdi, arka cebine uzanıp ince bir dosya çıkardı.

Dosyayı uzattığı elinden aldım.

“Bunu geride bırakabiliriz, diye düşünüyorum,” de-dim. “Bir daha alışveriş yapamayacaksak bu anlaşmayı yapmamızın anlamı yok.” Bu doğrudu. Sırf deneme yapmak için çoktan elimizde olan istihbaratın parasını veriyorduk.

Travis’in şu anki sahnedeki rahatlığı, deneyimli bir tacir olduğunu bilmem için yeterliydi. Ayrıca işlerin dar-maduman olmasından korkmuyordu. Bu hem iyi hem de kötü haberdi.

“Beni her seferinde dövmemeni tercih ederim ama be-nim tarafımda her şey sağlam. Eğer sizinki de öyleyse bir daha konuşabiliriz. Bir dahaki sefere kendi korumaları-mı getirmemi bekleyin. Bir daha hiçbir Mercer oğlanı da etrafınızda olmasın.”

Görünüşe göre gecenin aktiviteleriyle işi biten Gus uzaklaşmaya başladı. “Arabayı alacağım. Bir de lanet bir aspirin,” dedi.

Travis’e para diskini uzattım. “Dilerim ki bir dahaki sefere beni hiç görmezsin.”

Diski alıp ayağa kalktı. “Tatlım, sana bakmak sorun değil. Sadece bir dahaki sefere testislerimle temas eden şeyin dizin olmamasını tercih ederim.”

Buna bir cevabım yoktu. Açıkçası, bir daha vücudumun hiçbir parçasının testislerinin yakınında olmasını istemiyordum. Asla.

Gus’ın peşinden gitmeden önce Travis’e kaybolma zamanı tanımak için bir an bekledim. Gus artık tehlike altında değildi ve sabırsızlıkla bekleyeceğim tek şey, eve dönüş yolu boyunca bana söylenmesiydi.

“İyi bir alışveriş miydi?”

Bu. Gece. Daha. Kötüleşebilir. Miydi?

Yavaşça döndüm.

Quentin sokağın hemen başında duruyordu ve ne kadarını gördüğünü veya duyduğunu merak ettim anında. Gus, sokağın gölgelerinin bayağı arasında durmuştu ama yine de... Quentin onu tanımış mıydı? Bizi ele verecek bir şey söylemiş miydim?

Ellerimi kalçama koyup sırtımı dikleştirdiğimde, Quentin bana doğru uzun adımlar atmaya başladı. Tuhaf olansa artık tökezlemiyordu.

Yeterince yaklaştığında sırtıp kaşlarını kaldırdı. “Çaresiz, öyle mi?”

Sanırım oldukça fazla şey duymuştu.

Omzumu silktim. Travis’e gerçek açıklamayı vermemi tercih edecek değildi. Elimle ona işaret ettim. “Biraz önce içeride sırf bana dokunmak için sarhoş numarası mı yaptın?”

Quentin gözlemimden ötürü şaşırmış, hatta memnun olmuş gözüküyordu. Daha dik durdu ve hareketlerini kontrol edemediğine dair bütün numarayı bıraktı. Ah, evet. Bir-iki içki içmişti ama Burn’daki davranışının gös-

terdiği miktarın yakmından bile geçecek kadar değil.

“Sadece görünüşü kurtarıyordum.”

Onlarla beraber dışarıda olduğu için, ağabeylerinden bahsettiğini varsaydım ama başka bir amacı varsa diye kişisel alanına girdim. Bu sefer geriye adım atan o oldu.

“Gerçekten de bütün kaprislerini çekeceğimi mi sandın? Yakışıklı Quentin Mercer’m karşı koyulmaz olduğunu mu? Gerçeği bildiğimi unutuyorsun,” deyip neg kelimesini aramızda ağır bir şekilde asılı bıraktım. “İnan bana, benimle oynamak istemezsin Mercer. Ben pis oynarım.” Tuhaf şekilde, söylediklerimi dikkatle dinlediğini umuyordum.

Başı dikkatle eğildi, gözleri benimkilere dikildi ve isteksiz baş sallayışını kabul ettim.

“Sen kimsin?” Bu soru kısık bir sesle gelmişti, savunmasızlık ve belirsizlikle kaplıydı. Ona karşı bir korumacılık kıvılcımı hissetmeden edemedim. Bu da beni sadece kızdırdı.

“Şu anda mı? Geleceğinin olmasıyla olmaması arasındaki farkım. Eve git ve bu geceyi unut çünkü yarın işimiz var.”

Bütün cesaret gösterime rağmen gözlerimde farklı bir şey görmüş gibiydi. Dudaklarının kenarının hafifçe yukarı kıvrılmasını izledim ve çılgınca bir sebepten ötürü kendi dudaklarımın da aynı şeyi yaptığını hissettim. Çabucak sırtımı ona dönüp sokakta yürümeye başladım.

Sesinde muziplikle arkamdan, “Demek yakışıklı olduğumu düşünüyorsun, ha?” diye seslendi.

Yürümeye devam ettim. Gafımı savunacak değildim ya da yüzümden pek de silemediğim, bana ihanet eden gülümsemeyi.

ERTESİ GÜN DERSLERİ BENİ İZLEYEN GÖZLERİN AĞIRLIĞINI hissederek geçirdim. Mercer'la sözde değerlendirmemden beri sırtıma bir hedef tahtası çizilmiş gibiydi, geri kalan öğrenciler bunun ne anlama geleceğinden emin değillerdi. Bakışları görmezden gelmeye çalışıyordum ama artan erkek ilgisiyle baş etmek zordu.

Edebiyat dersimde yerime oturduğumda, bir grup erkeğin bir şişe hap dolaştırdığını fark ettim. Ayrıca arkada her zamanki yerinde oturan Quentin'in haplar teklif edilince elini sallayarak reddettiğini de gördüm.

Kereviz ve çinko, androsteronun formlarıydı, bu da onları algılanan çekimi artırmak için "doğal" bir yardım kaynağı yapıyordu. Sonuç olarak erkekler çinko takviyelerini şeker gibi yutuyorlar, kızlar da kereviz suyunu su gibi tüketiyorlardı.

Yarısının aktif Fera-tek'i bile yoktu. Başımı iki yana sallayıp dersin başlamasını beklerken defterime çiziktirdim. Bay Ferris her zaman geç kalıyordu.

Fera-tek ortaya çıktığında laboratuvarlar çıldırmış, pazarı feromon salgılanışını artırdığını iddia eden parfüm ve spreylelerle doldurmuşlardı, bu da insanların daha iyi eşler çekmesine yardım edecekti. Çoğu sahteydi ve işe yaramayanlar herkesi çekiyordu. Bütün alıcılarda aynı şekilde

tepki veren geniş bir sinyal yayıyordu. Sahte olanları bulmak kolaydı ve çabucak yasadışı ilan edilmişlerdi. Bundan sonra Fera-tek daha doğru bir feromon değerlendirmesini garantilemek için yenilenmişti.

Fakat kişi, harici feromonları kullansa ve kendini feromon salgısını artıran parfümlere batırsa bile, hiçbir şey bir neg değerlendirmesinden baskın gelemezdi.

Babam, Fera-tek'in çalışma şekliyle de ilgileniyordu ama onun testleri farklıydı.

O, bir insanın feromon frekansını salgılayışını değiştirmekle ilgilenmişti. İşinde, ekin tarlaları için haşere ilacı yaparken de benzer şeyler yapıyordu. Babam, böcekler arasındaki çekimi "tekrar öğretene" bir dizi haşere ilacı geliştirmişti. Nihayetinde bu ilgisi ona özgürlüğüne, ailemize, belki de hayatına mal olmuştu.

Babam bir fark yaratmaya çalışıyordu. İlerleme de kaydediyordu ama aynı zamanda, başarısız olmuş bir deneyi de vardı. Bir sinyalin nasıl yayıldığını değil, nasıl algılandığını değiştiren bir deney.

İşte bu deneyin kalıntılarını Quentin'in nefes spreyine dökmüştüm.

Ryan Merit yanıma otururken, "Adın Maggie, değil mi?" dedi.

Burnumun kemiğini sıkıp içimi çektim. "Bütün bir yıldır derste yanımda oturuyorsun, ismimi sormak şimdi mi aklına geldi?"

Mahcup bir şekilde gülümsediğinde sevimli olmaya çalıştığını anladım. Ryan o erkekti. Daha doğrusu, eğer Quentin çoktan okuldaki o erkek olmasaydı, o erkek Ryan olurdu. Uzun boylu ve esmerdi. "Kürek takımının kaptanı" tarzında bir yakışıklılığı vardı ama Quentin'in sahip olduğu üstünlüğü yoktu. Eh, bir Mercer değildi, o

yüzden aynı sosyal saygınlığa sahip değildi ama yine de çok başarılıydı ve insanın bir gün Beyaz Saray'da bir ofise yerleştiğini duyarsa şaşırmayacağı türden bir çocuktur. Oval şekilli bir ofise*.

"Adını biliyorum elbette," dedi. "Sadece, belki de birbirimizi biraz daha... iyi tanıma zamanımızın geldiğini düşündüm." Ben cevap vermeyince boğazını temizledi. "Kahve içelim mi?"

Birdenbire odanın ısısı eksiye düştü. Benim arkama doğru bakan Ryan'ın gözlerinin gergin kıpırtısını fark ettim. Etrafımda oturan öğrencilerin ufak iniltileri ve büyümüş gözleri, serinliğin nereden geldiğini doğruladı.

Başımı iki yana sallayıp notlarıma bakmadan önce derin bir nefes aldım. "İlgilenmiyorum."

Ryan'ın gözlerinin bir kere daha arkama kaydığını görececek sürede yukarı baktım. Hemen sonra M-Bant'ıma baktı. "Belki de Fera-tek'e biraz daha zaman tanimalısın. Hoş bir sürpriz yaşayabilirsin."

Ah, vay canına. Tam nereyi boylayabileceğini söyleyecektim ki arkamızdan gelen sandalye gıcırtısı beni durdurdu. Ryan bir sonraki hareketini düşünerek dudaklarını ısırırdı. Bana geri baktığında mahcup gülümsemesi geri dönmüştü. Dikkatini sınıfın önüne yönelterek, "Ya da yaşamazsın," dedi.

Arkama dönmeme gerek yoktu. Ryan'ın aksine, herkesin ismini ve nerede oturduklarını biliyordum. Özellikle de Quentin Mercer'ın nerede oturduğunu.

Rolünü oynuyordu. Bunu biliyordum. Yine de bu etkileyici bir sahiplenme gösterisiydi. Quentin, rekor zamanda okul koridorlarını dolaşacağını bildiğim açık bir meydan okumada bulunmuştu.

* Amerika Birleşik Devletleri'nin başkanının ofisi oval şekildedir. —çn

Ama bu kadar da fazla yapması şart mıydı? Dikkat çekmemek istemiyor muydu? Yoksa tepkisi farklı bir şey miydi?

Gözlerimi sımsıkı yumup omzumun üzerinden gözlerine bakmamaya zorladım kendimi. Onu düşünmeyi kesmeliydim. Zihnimde babamın bir görüntüsü belirdi ve bu görüntüye tutundum.

Gözlerimi yeni bir kararlılıkla açtım. Bu akşam, Quentin'i sınava tabi tutacaktım.

Quentin, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Son dersten sonra dolabımın yanında beni beklemişti. Belirdiğinde neredeyse şaşırmıştım; ortak olan iki akşamüstü dersimize gelmemişti. Hatta onu edebiyat dersinden beri görmemişim.

Kollarını kavuşturmuştu ve alnı kırıışmıştı. Bu dikkat dağıtıcıydı. Sıfıra yakın saç kesimi ve buğday teni, çatık kaşlı, ciddi görünüşüne iyi uyuyordu. Fazla iyi.

Kitaplarımı kaldırırken bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak, "Senin neyin var?" diye sordum.

İşim bitene dek bekledi. "Flört etmeyi kesmen gerek." Bunu hiç beklemiyordum.

"Flört ettiğimi düşünmüyordum. Hatırladığım kadarıyla dün gece elleşen sendin," diye çıkıştım.

Burnundan soludu. "*Benimle* değil. Okuldaki diğer bütün erkeklerle!"

"Senin kıskanç biri olduğunu düşünmemiştim ama öte yandan, flört ettiğimin farkında değildim." Çalışma randevuları ile okul sonrası kahveleri için birkaç daveti ve dürüst olmak gerekirse, normal koşullar altında sırf otobüsten nefret ettiğim için büyük ihtimalle kabul ede-

ceğim eve bırakılma teklifini reddetmek zorunda kalmak dışında hiç flört etmemiştim. “Senin derdin ne?”

Sesini alçalttı. “Artık bizim aramızda bir şey olduğu için herkes sana yaklaşmaya çalışacak.”

Kaşlarım neredeyse tavana kadar kalkacaktı. “Aramızda *bir şey olduğu* için mi?”

“Yüksek değerlendirme aldık. Herkesin farkında olduğu şekilde, ikimiz de Fera-tek’imizi kapatmayı seçtik. Herkesin bunu nasıl yorumlamasını bekliyordun?”

Haklıydı. Fera-tek’i kapatmanın tek kabul edilebilir sebebi, tek eşli olacağın biriyle tanışmış olmaktı. Bu, sadece birkaç gün önce olmuş bile olsa insanların varacağı aşikâr sonuçtu. Her zaman planımın bu yan etkisiyle baş etmem gerekeceğini biliyordum.

Bütün bunların onun fikri olduğunu düşünmesine izin vererek, “Ne teklif ediyorsun?” dedim.

“Fera-tek’imi açmamın bir yolunu bulana dek benimmiş gibi davranmalısın.”

Yüksek sesle öksürdüm. Ya bunu yapacaktım ya da kahkahaya boğulacaktım.

“Bu senin kendi güvenliğin için. Benim olması muhtemel bir şeyi hemen elimin altından kapmak için bazı insanların ne yapacağına dair hiçbir fikrin var mı?”

Esasında vardı. Özgürlüğünü elinden aldığımda ben de aynı şeyi yapmıştım.

“Bu seni Ivy’yleyken asla endişelendirmemişti,” diye itiraz ettim. Onun gördüğü ilgiden hiç etkilenmiyormuş gibi gözüküyordu her zaman.

Onu anında boş vererek, “Çünkü Ivy gerçek bir eşleşme değildi,” dedi.

“Biz de değiliz,” diye cevabı yapıştırdım.

Başını iki yana salladı. “Ne demek istediğimi biliyor-sun!” Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldı. “Bir Mercer’la beraber olmanın ne demek olduğunu biliyor musun?”

Başımı evet anlamında salladım. Bu, potansiyel olarak dünyadaki en güçlü ve zengin ailenin parçası olmak anlamına geliyordu. Quentin’e tuzak kurma seçimini yaptığımda bunu biliyordum. Bunun ihtiyacım olan, M-Corp’a erişim sağlayacak bir şekilde bizi bir araya getirmeye zorlayacağını fark etmiştim ama yine de... Ağzım birdenbire kurumuştı. Bu açıyı gerektiği kadar fazla düşünmemiş olabilirdim.

“Diğer erkeklerle konuşmayı kes,” diye emretti ama ona baktığımda, yüzünde uyarıdan başka bir şey daha olduğuna yemin edebilirdim. Midem istemsizce tepetaklak oldu.

“Bu akşam için plan yapmalıyız. Vardiyam bir saate başlıyor. İş yerime gelebilir misin?”

Gergince başını salladı. “Arabam önde.”

“Bu gerçekten iyi bir fikir mi?” diye sorguladım. Bir Mercer’ın aracında şehirde dolaşıp dolaşmamam gerektiğinden emin değildim.

“Gelecekte daha ihtiyatlı olabiliriz. Ama bugün, seni arabama götürürken herkesin izlemesi...” Sırıtıp geriye, duvara yaslandı. “Bütün hafta boyunca aklıma gelen en iyi fikir.”

Quentin’in ne düşündüğünü merak etmeden edemedim. Bazen çok kendine güveniyormuş gibi gözüküyordu, sonra kimsenin izlemediğini düşündüğü başka zamanlarda bu maske kayıyordu ve altında hüznün vardı. Göğsüme çarpıp sızlamasına sebep olan türden bir hüznün.

Onu en çok neyin endişelendirdiğini merak ediyordum. Eğer bir zamanlar olacağını düşündüğü önemli kişiye dönüşemeyeceğiye, o zaman aman ne fena. Ama başka bir şeyle ilgili endişelendiğini düşünmeye başlamıştım. Daha çok, mutlulukla ve hatta aşkla ilgisi olan bir şey hakkında ama bu hiç mantıklı değildi. O bir Mercer'dı ve o ailenin önemseddiği tek şey para ve güçtü.

Tırnaklarımın avucuma geçmesi için ellerimi yumruk yapıp dikkatimi pencereye odakladım. Artık derinlemesine düşünmek yoktu.

Quentin şoföründen onu Clarendon M-Mağazası'na götürmesini istediğinde bu hiç şaşırtıcı olmadı. Eskiden nerede çalıştığımı bilmiyorsa bile, artık benim hakkımda ödevini yapmış olmalıydı. Bunu şüpheli mi yoksa ironik mi buluyordu? Bu konuda hiç düşünmüş müydü?

Durduğumuzda dikkatimi ona çevirdim. "İçeride seni tanıştırmak istediğim biri var."

Quentin'in ihtiyatı aşıkârdı ama bu ikimiz için de bir sınav olacaktı. Bu, dün geceki olaylardan sonra artık gerekli olduğunu hissettiğim bir sınavdı.

Son iki senede bir şey öğrendiysem, o da bir sorun senin üzerine gitmeden, sorunun üzerine gidip çözmekti. Quentin'in bir gece önce sokakta Gus'ı görüp görmediğinden emin olamıyordum. Sırf çıkıp hiçbir şey demedi diye... O zeki bir çocuktü. Onu küçümsemek ahmakça olurdu.

Nihayetinde Quentin başını sallayıp dikkatini şoförüne yöneltti. "William, beni bir sonraki köşede bekle."

William ne kadar süre bekleyeceğini sormadı. Muhtemelen soru sormamak için para alıyordu. Sadece bize kapıyı açmak için dışarı çıktı. Çoktan açıp çıktığım kapıyı. *Benim hatam.*

Mağazanın ön kısmını görmezden gelip doğrudan sokak girişine yöneldim. En son ihtiyacımız olan şey, her hareketimizi duyurmaktı. Quentin de beni takip etti.

Gus'ın ofisinin kapısını açtığımda yaşadığım endişe, yanımda kimi getirdiğimi gördüğünde Gus'ın yüzünde beliren ifadeyi görmeye değerdı neredeyse.

Fakat hakkını vermek gerek, Gus ılık hızıyla toparlanıp bana nefret dolu bir ifade takındı. "Sanki yeterince sorun çıkarmamışsın gibi şimdi de bana saatli bomba getiriyorsun." Quentin'e işaret etti.

Dikkatle izlediğimde Quentin'in yüz ifadesindeki şaşkınlığı fark ettim. Ya çok başarılıydı ya da gerçekten de dün gece Gus'ı sokakta tanımamıştı. Ah, neyse... Üzmektense tedbirli olmak iyiydi. Gus'ı gördüyse ve gerçeği söylemeseydim, bana ihtiyacım olan şekilde güvenmezdi asla.

Quentin boğazını temizledi. "Bay Reynolds." Centilmence tokalaşmak için elini uzattı ama gözleri Gus'ın sol yanağının üst kısmında tomurcuklanan çirkin çürükteydi.

Gus kısa bir homurtuyla cevap verdi. "Maggie, bu sefer fazla ileri gittin. Geçen hafta sana yardım ettim ama bu iş burada bitmeliydi. Beni saçmalığının içine sürükleme."

Gus gerçekten de bir oyuncu veya iç çamaşırı tasarımcısı olmalıydı. Kıcını herkesten iyi kolluyordu.

Tatlı tatlı gülümseyip Quentin'e döndüm. "Esasında beni seviyor. Quentin, bu Gus."

Parçaları birleştirmeye çalışan Quentin, "Ne oluyor?" diye sordu.

Gus ifadesiz bir şekilde, "Evet Maggie," dedi. "Ne oluyor?"

Mağazanın ön kısmını görmezden gelip doğrudan sokak girişine yöneldim. En son ihtiyacımız olan şey, her hareketimizi duyurmaktı. Quentin de beni takip etti.

Gus'ın ofisinin kapısını açtığımda yaşadığım endişe, yanımda kimi getirdiğimi gördüğünde Gus'ın yüzünde beliren ifadeyi görmeye değerdı neredeyse.

Fakat hakkını vermek gerek, Gus ılık hızıyla toparlanıp bana nefret dolu bir ifade takındı. "Sanki yeterince sorun çıkarmamışsın gibi şimdi de bana saatli bomba getiriyorsun." Quentin'e işaret etti.

Dikkatle izlediğimde Quentin'in yüz ifadesindeki şaşkınlığı fark ettim. Ya çok başarılıydı ya da gerçekten de dün gece Gus'ı sokakta tanımamıştı. Ah, neyse... Üzülmektense tedbirli olmak iyiydi. Gus'ı gördüyse ve gerçeği söylemeseydim, bana ihtiyacım olan şekilde güvenmezdi asla.

Quentin boğazını temizledi. "Bay Reynolds." Centilmence tokalaşmak için elini uzattı ama gözleri Gus'ın sol yanağının üst kısmında tomurcuklanan çirkin çürükteydi.

Gus kısa bir homurtuyla cevap verdi. "Maggie, bu sefer fazla ileri gittin. Geçen hafta sana yardım ettim ama bu iş burada bitmeliydi. Beni saçmalığının içine sürükleme."

Gus gerçekten de bir oyuncu veya iç çamaşırı tasarımcısı olmalıydı. Kışını herkesten iyi kolluyordu.

Tatlı tatlı gülümseyip Quentin'e döndüm. "Esasında beni seviyor. Quentin, bu Gus."

Parçaları birleştirmeye çalışan Quentin, "Ne oluyor?" diye sordu.

Gus ifadesiz bir şekilde, "Evet Maggie," dedi. "Ne oluyor?"

Çantamı bırakıp önce Quentin için, sonra da kendim için bir sandalye çektim. Quentin oturmadı.

“Gus bir bakıma benim için çalışıyor.” Kısaca gülümsedim.

Gus rolünü mükemmel şekilde oynayarak, “Geçen gün test odasında ne olduğunu çakmadığımı düşünmedin, değil mi?” dedi.

Quentin, “Biliyor muydun?” deyip rahatsızca bir ayağından diğerine geçti. Onu biraz rahatsız etmek, durumun kontrolünü geri almak iyiydi. Şunu fark etmiştim ki geçen gece Quentin, Gus’ın benimle çalıştığını kendi başına keşfederse bu şüphe duymasına sebep olurdu sadece. Bu şekilde, şaşkınlığın onu gafil avlayacağını biliyordum. Böyle de olmuştu. Şimdiden odağının sadece neg olduğunun meydana çıkıp çıkmadığında olduğunu görebiliyordum.

“Fera-tek’ini açtığın anda bayılacak gibi gözükmen dışında, Maggie’yi ve sevimli kişiliğini biliyorum. Sağlığını tamamen görmezden gelmesi ve son derece şüpheli yemek seçimleri de cabası. Açıkçası, onun *herhangi biriy-le* yüksek değerlendirme almasının mümkün olduğuna emin değilim.”

Gus’ın benim hakkındaki düşüncesini sorun etmeye-
rek omzumu silktim ve bir aile boyu şekerleme paketi çıkarıp birkaçını ağzıma atmaya başladım.

Quentin, “Anlamıyorum. O zaman neden yardım ettin?” diye sordu.

Kahretsin. Gerçekten de çocuğa acımıştım. Feromon değerlendirmesi gerçekten de onu rahatsız etmişti. Her zaman idareyi elinde tutmaya ve istediğini elde etmeye alışık birine göre, şu anda çok tereddütlüydü. Bu konuda kötü hissetsem de hareketlerimi güden ve bu tereddüdün

Quentin'in ekmeğime yağ sürmesini sağladığı için tatmin olmuş hissedenden başka bir tarafım vardı.

"Kendine mal etme," diye araya girdim. "Gus'ın bana borcu var. Hem de çok. Ben de borçlarını toplayan bir kızım."

Gus, "Faiziyle," diye mırıldandı.

Quentin, Gus'ın morarmış gözüne işaret etti. Dün gece birkaç sağlam darbe yemişti. Anlaşılan sadece finali görecek vakitte gelmiştim.

"Dün gece Burn'deydin."

Bu bir soru değildi ama bunu daha yeni anladığını görebiliyordum.

"Evet. Sen ortaya çıktığın için evire çevire dövüldüm. Bir dahaki sefere hepimize bir iyilik yap ve sana yazılı bir davet göndermediği sürece Maggie'ye yaklaşma."

Gülümsememi bastırarak, "Ne bu sinir?" dedim.

Gus başını eğdi. "Bütün pisliklerin efendisi, kusura bakma. Dün gece onun yüzünden yediğim dayak için ona teşekkür etmemi mi bekliyordun? Kahretsin Maggie, bir Mercer'a yardım etmek istersen bunu tek başına yapman gerektiğini söylemiştim. Testte seni idare ettim ama düzgün davranıp beni bu işin dışında tutabilirdin." Tanrım, çok başarılıydı. Sinsi pislik.

Çok güzel rol yapıyordu.

Quentin de buna tamamen kandı. "Sana hiç sorun çıkarmam. Maggie gerçekten de beni test sırasında kurtardı." Boğazını temizledi. "Belli ki sen de. İkinize de başka sorun çıkaracak değilim."

Bir Quentin'e bir Gus'a bakıp sessiz kaldım.

Nihayet Gus, "Peki ya Maggie sana yardım ettiğinde? Ya da edemediğinde? O zaman ne olacak? Ailenin altı haneli para dosyalarını savurduğundan daha büyük bir hızla bizi ele verirsin."

Quentin başını iki yana salladı. “Söz veriyorum. Ne olursa olsun. Asla hayatınızda soruna sebep olmayacağım.”

Gus tatmin olmuş gözükersen koltuğunda geriye yaslandı. “İyi,” dedi. “Çünkü çekebileceğim tek kâbus Maggie.”

Gülümsedim. “Gus, beni rüyanda gördüğünü bilmiyordum.”

Bana ortaparmağıyla hareket çekti.

Gülümsemem genişledi. Quentin’in Gus’la iletişimimi incelediğini görebiliyordum.

Ayaklarımı masaya koyup Gus’ın bir kere daha kaşlarını çatmasına sebep oldum. “Artık tanıtımlar yapıldığına göre, bu gece nasıl gözüküyor?” diye sorup ağzıma bir şekerleme daha attım.

Quentin, “Bu gece ne oluyor ki?” diye araya girdi.

Gus güldü. “Seni zavallı. Sana söylemedi bile, değil mi?”

Quentin çelik mavisi gözlerini bana çevirdi ve alnı o kırışma şeyini yaptı. Bu da midemin tepki olarak yaptığı, o hoş karşılamadığım şeyi yapmasına sebep oldu.

“Ailenin laboratuvarlarından birine erişim elde etmek istiyorum. Büyük bir laboratuvara değil, sana yardım etmemiz için gereken şeye ve aynı zamanda ihtiyacım olan istihbarata sahip olabilecek bir laboratuvara.”

Hâlâ kırışık olan alnıyla, “Hangisi?” diye sordu.

Altdudağımı ısırduğımda Quentin’in bakışları birdenbire oraya kayd. Bu hareketi nihayet oturarak düzgünce gizledi.

“M-Corp merkez bilgisayarlarından birine erişim elde edebilir misin?” diye sordum.

Tereddütle, “Evet,” dedi. “Babamın evdeki ofisinde

daha önce ona yardım ederken erişim elde ettiğim bir bilgisayar var. Neden?”

“17. Kavşak başlığı altında kaydedilmiş bir laboratuvara erişim elde etmek için giriş koduna ihtiyacım var. Bunu halledip vardiyamın sonunda bizimle burada buluşabilir misin?”

Quentin hayrete düşmüş gözüküyordu. “17. Kavşak diye bir laboratuvar yok. Yanlış bilgi edinmiş olmalısınız.”

Gus bir kalemi masaya vurup usulca konuştu. “Hiçbir şey bilmiyor Maggie.”

Ya öyleydi ya da çok iyi bir yalancıydı.

Tepkisini bekleyerek, “Hiç yeraltı ağına girdin mi?” diye sordum.

Sadece, “Ne yeraltı ağı?” diye sordu.

Gus homurdanarak güldü.

Ayağa kalktım. “Bu gece görürsün. Vardiyama başlamam gerek. Sadece bilgisayardan giriş kodunu al. Bu, bir kodun ekli olduğu normal bir dosyaya benziyor olmalı. Uzun olacaktır, o yüzden boşluklar da dahil olmak üzere bütün diziyi aynen aldığına emin ol. Şoförü ek ve benimle burada dokuzda buluş. Bir de...” Onu baştan aşağı süzüp ayakkabılarında durdum. “Uygun ayakkabılar giy.”

Ayağa kalkan Quentin, “Uygun ayakkabı ne demek?” diye sordu.

Gus yardımcı bir şekilde, “Hayatını kurtarmak için koşabileceğin ayakkabılar,” diye yanıt verdi. Sonra gereksiz şekilde, “Maggie’nin dünyasına hoş geldin,” diye ekledi.

STELLA'YLA MAĞAZADAN AYRILDIĞIMIZDA, GUS ÇOKTAN kaybolmuştu. Ben her zamanki gibi gece bekçisine bir kahve bırakmaya zaman ayırmış ve karşılığında bekçinin başını klasik bir şekilde eğişini almıştım. Darren'la iyi geçinmeye dikkat ediyordum. Ne zaman işe yarayacağını asla bilemezdim.

Stella kazağını çıkarıp boyundan bağlamalı, pullu bluzunu gözler önüne sererken, "Herhalde biraz eğlenmek için benimle ve diğer kızlarla dışarı çıkmak istemezsin?" dedi.

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. Ne zaman geç vardiyada çalışsak bana bunu soruyordu. Her seferinde reddediyordum.

Gözlerini devirdi. "Bu gece ne var? Muay Thai mi? Spor salonu mu? Ders çalışmak mı?"

Genelde hepsi birdendi, gerçi ders çalışmamı okuldan önce sabahları yapıyordum çoğunlukla. Gözlerim sokağın köşesine, Quentin'in elleri ceplerinde, dosdoğru bana bakarak binaya yaslandığı yere kaysa da, "Spor salonu," diye yanıt verdim.

Stella bakışlarımı takip etti. Gülererek, "Hı hı. Eh, egzersizin tadını çıkar tatlım," dedi.

Cevap olarak başımı iki yana sallayarak güldüm.

Quentin'in takacak kadar zeki davrandığı kasketinin altından, Stella'nın onun iyi bilinen yüzünü tanıyamayacağına emindim. "Aradığım egzersizin bu olmadığına inan. Özellikle de onunla."

Beni süzüp bakışlarını gözlerime dikti. "Bunu bilmiyor olabilirsin ama senin gözlerinde açlık var. İnan bana, bu iyi bildiğim bir bakış."

Paltomun fermuarını çekerken omzumu silktim. Stella ne isterse onu düşünebilirdi. Hatta böyle şeyler düşünmesi muhtemelen faydalıydı.

"Yarın görüşürüz Stella."

Bana el salladı ve zıt yönlerde ilerledik.

Quentin şık ayakkabılarını bırakmıştı. Hatta eski kıyafetinin çoğunu değiştirmişti. Şöyle söyleyeyim, çocuğun vücut çalıştığını fark etmemiştim ama o solmuş kot ve uzun kollu, dar, kömür karası tişörtle, neredeyse benim kadar vücut çalıştığı son derece belliydi. Bakakalmamak için gözlerimi aşağı kaydırdım.

Kısık bir sesle, "Uygun mu?" diye sordu.

Bu tuzak bir soruydu. Öyle olmak zorundaydı. Yutkundum.

Sonra ayağını salladığında, ayakkabı seçiminden bahsettiğini anladım. Kendimi kontrol edip yıpranmış mavi Converse'inden yukarı baktım.

"İyi," diye cevap verdim. "Gitmeliyiz," diye ekledikten sonra aniden dönerek sokakta ilerlemeye başladım. Quentin de beni takip etti. Adımları rahattı, genelde yaydığı gerginlik tuhaf şekilde yok olmuştu.

Birkaç dakika sonra, "Farklı gözüküyorsun," deyiverdim.

Omzunu silkti. "Bu kıyafetlerin içindeyken insanlar

beni fark etmiyor. Daha çok kendim gibi hissediyorum, yani şey olmaya mecbur olmadıgımda...”

“Mercer olmaya mı?”

“İdeal olmaya,” dediğinde daha önce onda tanık olduğum hüznü gördüm bir anlığına.

Havayı yumuşatmayı umarak, “Eğer teselli olacaksa, senin ideal olduğunu düşünmüyorum kesinlikle,” dedim.

Gülümsedi ama alnı yine kırıışmış haline geri dönmüş-tü. “En azından bana basmakalıp önyargıların ardından bakmıyorsun.” Önce bana, sonra tekrar yola baktıktan sonra, “Gerçi senin gibi biri için ideal olsaydım nasıl bir insan olacağımı merak etmeden edemiyorum,” diye ekledi.

Bundan ne çıkarmalıydım? Benim idealim olmak istediğı anlamına mı geliyordu? Benim için? Yoksa bu tip bir insan olmak istemediğı anlamına mı? Bunu çözemedim. Bunu düşündüğüm için bile hüsrarla yumruklarımı sıktım.

Bir sonraki sola saptım ve yerel alışveriş merkezlerinden birinin içine girdim.

Biz girerken Quentin, “Alışveriş mi yapacağız?” diye sordu.

Ona alayla bakıp asansöre ilerledim. Telefonumu çıkarıp otomatik aramaya bastım.

Quentin elle tutulan telefonumu fark edince, “Eski usul,” diye yorum yaptı. Şüphesiz o sadece M-Bant’ına bağlı olan kulaklığı kullanıyordu.

Gus, “Öldünüz mü?” diye açtı.

Sırıttım. “Henüz değil ama gece daha yeni başladı.”

“Umuyorum.”

“Asansördeyiz. Hazırlandın mı?”

“Tabii ki.”

Quentin’in meraklı bakışını görmezden gelip asansörün düğmesine bastım.

En soldaki asansör öttü. “Dördüncü asansör,” dedim.

Gus çabucak, “Hayır. İçinde zaten yolcu var,” diye cevap verdi.

Gerileyip Quentin’i de benimle beraber çektim. Kaşlarını kaldırdı. Ben de kendiminkileri kaldırdım. Pes edip açılan kapılardan uzağa kaydım. Asansörün açılıp kapanmasını bekledik, sonra yine düğmeye bastık.

Bir sonraki asansör geldiğinde telefona, “İkinci asansör,” dedim.

“Kullanıma hazır.”

Asansör açıldığında içeri girdim, Quentin de beni takip etti.

Telefon içeride kesildi ve kapılar eksi üçte açıldığında tekrar aradım. Gus açtığında, “Kameralar,” dedim.

“Kapandılar. Otoparkı geçip bir sonraki asansöre varmak için iki dakikanız var.”

Quentin’e baktım. “Geride kalma,” dedikten sonra otopark boyunca koşmaya başladım. Alışveriş merkezinin otoparkını yandaki ofis binalarına bağlayan ufak tünelde hareket ettim. Bir sonraki asansöre geldiğimizde aşağı tuşuna basıp bekledim.

Quentin, “Acelelerimiz mi var?” diye sordu.

Odağımı asansör kapılarından çekmedim, açılmalarını sağlamaya çalışıyordum. “Otoparktaki kameralar tekrar açılmadan önce otuz yedi saniyemiz var. Sonra hapi yutarız. Otuz iki saniye.” Herhangi bir iz bırakmak kötüydü.

Quentin kapıları izlemekte bana katıldığında yanımda duruşu gerginleşti. On iki saniye kaldığında asansö-

r n ziline sesi geldi. Kapılar açıldığında sekiz saniye kalmıştı, nihayet kapandıklarındaysa iki. Benim için bile bu fazla kıl payıydı ama rahatlayışımı Quentin'e göstermeyi reddediyordum. Ne kadar kıl payı olduğunu fark ettiyse bile, o da bunu göstermedi. Ona olan saygım biraz artmadı dersem yalan olurdu.

Hiç gecikmeden parmaklıklara  ıktım. Arka cebimden ufak bir elektrikli alet çıkardım ve yukarı uzanıp asansörün tavan kapağındaki dört vidadan ilkin bastırdım. Her bir vida kolayca ve sessizce bükülerek çıkarken bekledim. Kapak açıldığında Quentin'e işaret ettim. Hafif bir dehşetle izliyordu.

‐Hadi gel. Sana destek vereyim.‑

Dudakları kıvrıldı. ‐ lk sen git. Ben sana destek vereyim.‑

Gözlerimi devirdim ama gururuna tutunmasına izin verdim. Kapağı kaldırıp kendimi tek bir hareketle karanlık açıklığa kaldırdım ve asansör tavanının üzerine  ıktım. Bu hareket üst kollarımı yaktı. Tıpkı diğer bütün seferler gibi.

Elimi sallayınca Quentin benim attığım adımları takip etti. Kendini yukarı, tavanın üzerine çekti. Kendi ağırlığını kaldırırken kollarının titrediğini görmemiş gibi yaptım. Ona yardım da etmedim, gururunu zedelemek istemezdim.

Açıklıktan geçtikten sonra asansör boşluğunun uzak tarafına yürüdüm. ‐Destek kirişinde kal,‑ diye talimat verdim.

‐Kapaman...‑ Açık kapağa işaret etti.

Başımı iki yana salladım. ‐Gus otuz dakika boyunca asansörü bizim için burada tutacak.‑

‐Bunu yapabilir mi?‑

“Doğru bağlantıların varsa elbette.” Esasında bunu yapmak çok zordu ve her seferinde ayırabileceğimizden fazla paraya mal oluyordu. Bu sadece binanın elektrik sistemine izinsiz girmekle ilgili değildi, aynı zamanda gece bekçilerine nöbetleri konusunda oldukça tembel olmaları için para ödemek ve birinin bozuk olmasını telafi etmek için diğer bütün asansörleri yeniden yönlendirmek de lazımdı ama Quentin’in bütün bunları bilmesine gerek yoktu.

Quentin, asansör katlarının arasındaki ince bir kapının önünde durduğumu fark edince, “Bu nereye çıkıyor?” diye sordu.

Sorusunu görmezden gelip M-Bant’ına işaret ettim. “Sonraki yirmi dakika içinde birinin GPS’ini takip etme şansı var mı?”

“Hayır ama emin olmak için üzerine sis koyabilirim.” Birkaç tuşa bastı.

“GPS’inde sis mi var?” Sisler pahalı şeylerdi ve aşırı miktarda evrak işi ile devlet izni gerektiriyorlardı. Kişinin Gps’inin tam lokasyonu vermesini engellemek için bir frekans dalgası yayıyorlardı. Acil bir durumu olursa polis sise engel olabilirdi ama o zaman bile bu vakit alırdı. Sisler son derece zengin ve meşhur kişilere ayrılmıştı. Zaten... Quentin de öyleydi.

Omzunu silkti. “Bu bir güvenlik önlemi. Birileri bizi taciz etmesin diye bütün ailede var,” Kasvetli bir gülümsemeyle, “ya da Zach’in durumunda, eğer karısı onu ararsa diye,” diye ekledi. Ağabeyi Zachery’yi kastediyordu. “İnsanlara buna sahip olduğumuzu söylemememiz gerekiyor.”

“Sırrın güvende.” Ama çok kıskanmıştım. GPS’imde sis olması çok işe yarardı. Genelde kimse beni aramıyor-

du ama yine de... Ben genelde olmamam gereken yerlerdeydim.

Ben kapıyı açarken, "Bir tane daha," diye mırıldandı.

Tünelden ilerlerken sessizdik. Dikkatle herhangi bir aktivite belirtisi var mı diye dinledim. Girişin korunuyor olmaması gerekiyordu ama daha önce sürprizle karşılaştığım olmuştu. Bir köşeyi dikkatle döndüm, Quentin de bana uyduğu için minnettardım.

Ulaşım raylarının olduğu daha geniş tünel ağına vardığımızda Quentin hayrete düşmüştü. İnce, düz rayları inceliyordu.

"Burası da ne?" diye fısıldadı.

Hoş karşılamadığım bir hüznün dalgası hissederek ona baktım ama eğer onu kullanabileceksem sınava tabi tutulması gerekiyordu. Ayrıca gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

"Ulaşım tünelleri. Ana tünelde güvenlik görevlisi olmadığından, burada bir yerden bir yere gitmenin en güvenli yolu. Yan tünellerse farklı konu," diye açıkladım. Quentin bana baktığında nefesimi bıraktım. "Bir zamanlar hepsi devlet malıymış." Karmaşık sistemin Weather Dağı'nın ana tesisine kadar gittiğini bilmesine gerek yoktu. "Şimdiyse bir sır dünyası."

Belki bilirse, sadece belki, bu bilgiyle işe yarar bir şey yapabilirdi. Olduğundan şüphelenmeye başladığım insansa.

Bu noktadan itibaren çoğunlukla sessiz kaldı. Değil burasının babasının şirketi tarafından kontrol edilmesini, sadece bu yerin var olmasını bile... sindirmek zordu ve ben de üstelemedim.

Hızla yürürken tanıdık bir vızıltı duyup donakaldım.

Quentin, "Ne olu..." demeye başladı. Ama cümlesini bitirmeye fırsatı olmadı çünkü hiç düşünmeden ellerimi

gömleğine geçirip onu duvarın gölgelerine ittim. Ulaşım kapsülü maksimum hızda yaklaşıp yanımızdan vınlayarak geçerken, kendimi Quentin'in vücuduna sımsıkı bastırıp ikimizi duvarda saklamaya çalıştım. Kapsülde yolcu olup olmadığını görmek için arkama bakmaya cesaret edemedim. Sadece bekledim. Kapsülün yavaşladığına veya durduğuna dair bir belirti var mı diye dinledim. Eğer durursa hapı yutardık.

Quentin kısık sesle, "Bu da neydi?" dedi.

Göğsü benimkiyle aynı anda kalkıp iniyordu ve buna odaklanarak dikkat dağıtıcı unsuru kendimi sakinleştirmek için kullandım. İkimizden birinin kalp hızı değeri ötmüş müydü bilmiyordum. Öttüyse de kapsülün sesi bunu bastırmıştı.

Gerginlikle, "Ulaşım kapsülü," dedim. "O yüzden bu tünelde dolaşan güvenlik görevlisi yok."

Alayla, "Uyarsan fena olmayabilirdi," dedi.

Birkaç saniye geçti ve nefesime odaklanmaya devam ettim.

Quentin, "Şey, Maggie?" dedi.

Hâlâ dikkatim dağınık bir şekilde, "Evet?" diye cevap verdim.

"Bu ne kadar güzel olsa da, ben... nefes alamıyorum."

İşte o zaman vücudumu hâlâ tepeden tırnağa onunki-ne bastırdığımı fark ettim. Geri zıpladım. "Pardon," deyip utancımı saklamak için çabucak ilerlemeye başladım yine.

Neden bu kadar panik olmuştum ki? Bunu artık kaçınıcı kere yapıyordum? Neden bu gece farklıydı?

Quentin'e baktım. "Acele et," diye çıkıştım.

İki kavşak ötede ihtiyacımız olan kapı eşiğine vardık.

Quentin boyalı tabelayı okuyarak, "17. Kavşak," dedi.

Hâlâ kendime ve her zaman olduğu gibi ona sinir olarak elimi uzattım. “Şifre?”

Quentin boşluklar da dahil olmak üzere diziyi okudu ve kodun bu olup olmadığını, Quentin’in beni kandırıp kandırmadığını merak ederek dediklerini girdim. Her an sirenler ötebilir ve ihtiyaçları olandan çok daha fazla silahı olan bekçiler üzerime çullanabilirdi ama bu da kumarın bir parçasıydı. Bu olmadan ilerlemenin yolu yoktu.

Ekran ötüp irkilmeme sebep oldu, sonra bir M-Bant doğrulama barkodu istedi. Yine Gus’ı avucumda tuttuğum için minnet duydum. Sırt çantama uzanıp daha önce programladığı karaborsa bandı çıkardım ve taranma için kaldırdım. Diğerleri gibi bu da izi sürülemez bir banttı ve içine orta seviye bir M-Corp bilimsanının bilgileri yüklenmişti. Bir gece Burn’de şehvet artırıcı içtiği fotoğrafları elde ettikten sonra ondan anonim bir şekilde şantajla aldığımız bilgiler. Sorun sadece kız arkadaşı konusundaki endişeler değildi, gerçi bu kesinlikle yardımcı olmuştu. M-Corp’ta, Fera-tek’te değişiklik yapmak çok kötü karşılanıyordu. Gerçi bu değişikliklerin esasında nereden geldiğini bilince bu ironikti.

Quentin’in muhtemelen bilmesine gerek olmayan başka bir şey daha.

Kapı açıldı ve içeri sızdık.

Laboratuvar loştu ama nereye gittiğimizi görece kadar ışık vardı. Quentin’i hayret içindeki keşfine bıraktım ve doğrudan ana ofise gittim. Eğer istihbaratları varsa ana bilgisayarda olacağını biliyordum.

Doğrudan sıradan rutinine başladım, ihtiyacım olan erişim dosyalarını bulurken tekrar Gus’ı aradım.

“Girdiniz mi?” diye cevap verdi.

“Kolayca.”

“Bana IP adresini ver?”

IP adresini ve Gus’ın tatmin olana dek istediği bir grup başka sayıyı hızla söyledim. “Tamam, fişe tak.”

Veri aktarıcı sıradan bir USB belleğe benziyordu ve sistemlerine girmek için herhangi bir M-Corp teknolojisi kullanmaya çalışmaktan çok daha zekice bir seçenektir. Veri aktarıcı, tıpkı telefonlarımız gibi eski modaydı ama Gus aynı zamanda aktarıcının üzerinde taktığımız her bilgisayarın görüntüsünü ona göndereceği şekilde oynamıştı. Başımı kaldırdığımda, Quentin’in paslanmaz çelikten laboratuvarında sessizce hareket ettiğini, dosyaları alıp onlara dehşetle baktığını gördüm. O dosyalar da gördüğü şeylerin, nakliye emirleri, deney onayları ve davranış raporları kadar basit şeyler olduğuna emindim ama bu bile M-Corp’un dünyaya gösterdiği yüzün yeraldındaki gerçeğe aynı olmadığını fark etmeye yeterdi. Tabii steril ortam ve bu ortamın esasında var olmamasının gerekmesi de cabası. Bunlar göz açtıran şeylerdi. Üstelik bu küçük laboratuvarlardan biriydi.

Quentin karşı duvara vardığında donakaldı ve neye baktığını görmek için loş ışıktaki gözlerimi zorladım.

Gus’a, “Aktarıyor,” dedim. Endişeyle Gus’ın yükleyebileceği kadar şeyi yüklemesini bekledim. Korsancılık sistemleri inanılmazdı ve neredeyse fark edilmezdi. Oradan görülmeden çıktığımız takdirde, orada olduğumuzu asla bilemezlerdi. Beklerken, yanımda getirdiğim küçük şişeyi çıkardım ve mideme çok sık vuran suçluluk sancısını duymazdan gelerek avucuma aldım.

Gus, “Sadece bu adamın kimliğinin müsaadesi olan dosyalara erişebiliyorum,” diye mırıldandı. Yükleme-ler asla kesin olmuyorlardı ve ne olur ne olmaz diye fişi çekmeden önce iki dakikalık bir sınırimız vardı. Gus,

“Tamam, çek,” dedi. Bir saniye sonra fiş bilgisayardan çıkmıştı ve açtığım bütün ekranları kapatıyor, dikkatle bilgisayarı bulduğum gibi bıraktığımdan emin olmaya çalışıyordum. Klavye ve farenin açısı da dahil.

Gus’a, “Bir şey var mı?” diye sordum.

“Bakıyorum, bakıyorum... Belki,” diye mırıldandı. Telefon hâlâ kulağımda, ana odaya geri gitmeye başladım. Artık neden Quentin’in hareketsiz durduğunu görebiliyordum. Boş cam kafeslerle dolu bir duvara bakıyordu.

İnsan boyunda kafesler.

Gus’ın sesi, “Ah, kahretsin Maggie,” dedi.

Bunun üzerine dikkat kesilerek, “Ne oldu?” diye sordum.

“Oradan çıkın. Bugün temizlik günü.”

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Sesim fısıltıya inerek, “Temizlik günü,” diye tekrarlardım. Quentin sanki sorunu sezmiş gibi bana döndü.

Gus, “18. Kavşak’ta. Çok yakınsınız. Kaçın,” diye ısrar etti. Kulağa neredeyse benim için endişelenmiş gibi geliyordu ama öyle olmadığını biliyordum. Üzerimde, doğru ellerde ona ulaşmalarını sağlayacak bir teknoloji vardı. O da tehlikedeydi.

Cevap vermedim. Etrafımı sessizlik sardı ama zihnimin içi, bir şey yapmam için emirler haykırıyordu. Quentin beni dikkatle izliyor, neler döndüğünü merak ediyordu. Ona kısa süreliğine bakıp kendim de aynı şeyi düşündüm.

Gus, “Kahretsin, Maggie. Zihninin çok, çok kötü bir şey düşündüğünü duyabiliyorum,” dedi.

“Asansörün ne kadar vakti kaldı?” diye sordum.

“On yedi dakika. Yeterince vaktiniz yok!”

“Zamanında döneceğiz.” Sonra, Quentin bana doğru yaklaşıırken telefonu kapadım.

Avucumu açıp ona şişeyi gösterdim. “Bu senin parazitin için. Bulabildiğim sadece buydu ama birkaç doz yapmaya yeter.” Şişeye baktı ve sırt çantama yerleştirirken dikkatle izledi.

Quentin, “Temizlik günü nedir?” diye sordu.

Bu kadar saf olabileceği için kızarak öfledim. “Sence hepsi nereye gidiyor Quentin? Bütün negler?”

Öfkemi hissederek dudaklarını ıslattı. “Rehabilitasyon çiftliklerine,” diye yanıt verdi. Dik durmaya çalışıyordu ama şimdiden bocalamaya başlamıştı.

Geldiğimiz yöne doğru yürümeye başladım, her şeyin bulduğumuz gibi kaldığından emin olmaya çalışıyordum.

Laboratuvardan çıkıp tünellere dönerken tıslar gibi, “Peki kaç çiftliği ziyaret ettin?” diye sordum.

“Birkaç. Üç, belki de dört. Her eyalette bir tane var.”

Köpüren acı kahkahayı durduramadım. “Gus haklıydı. Gerçekten de hiç fikrin yok. Gerçekten de bütün neglerin *rehabilitasyona* gittiğini mi düşünüyorsun?” Cevap veremedim, bizi asansöre geri götürecek ve oradan çıkaracak yönün zıddına doğru yürümeye devam ettim. “Sana şunu sorayım Quentin Mercer.” İsmi dudaklarımdan sertçe döküldü. “Topluma geri kazandırılmış kaç neg tanıyor sun?”

Yürümeye devam ederek, “Onları tanımamamız gerekiyor,” diye yanıt verdi. “Baştan başlayabilmek için onlara yeni kimlikler ve yaşayacakları yeni yerler veriliyor. Onları böyle koruyoruz Maggie.” İsmimi biraz önce ona gösterdiğim hararetle söylemişti.

Artık daha hızlı hareket eder ve koşarken hiddetle titremeye başladığımı hissedebiliyordum.

“Nereye gidiyoruz?” diye çıkıştı.

Yavaşlamadan, omzumun üzerinden ona baktım.

“Görene dek inanmayacaksın.”

“Burada başka ne var?”

18. Kavşak’a geldiğimizi belirten açıklığı gördüğümde yavaşladım ve Quentin’in gözlerine bakmadan önce nefesimi bıraktım. Sesimi kısık tuttum. “Burada M-Corp, Tanrı’yı oynuyor.”

18. KAVŞAK'IN TEMİZLENMESİ PLANLANIYORDU. BU DA güvenlik görevlileriyle dolu olduğu anlamına geliyordu. Çok büyük silahları olan ve bu silahları kullanmaya karşı olmayan türden güvenlik görevlileriyle. Ama lehime olan bir şey vardı: 18. Kavşak yeraltında ziyaret ettiğim ilk bölgelerden biriydi ve fark edilmeden nasıl duracağımı biliyordum.

Ana girişin yakınında bir düzine asker vardı. Emirler alıyor ve bir sıkıntı olursa diye oyalanıyorlardı. Hepsi iri adamlardı; korkutucu asker üniformaları giiyorlardı ve silah yüklüydüler. Ama beni korkutma sebepleri bu değildi. Beni korkutan, sertleşmiş olan gözleriydi. En iyi oldukları için buradaydılar. Ya da daha doğrusu, en kötü oldukları için. Yeraltındaki bütün askerler negdi. Bir negin umabileceği en büyük rehabilitasyon buydu: Kiralık asker olma şansı. M-Corp'ta kaymak tabakaya sahiptiler. Askerler için diğer alternatif nihaiydi ve tek ihtiyaç duydukları motivasyon buydu. Anında öldürüyor ve talimatları sorgulamadan uyguluyorlardı. Hiç sekmeden.

Daha önce hızla geçtiğini gördüğümüz kapsülün girişe park etmiş olduğunu fark ettim, muhtemelen hazırda bekliyordu.

Gölgelerde kalıp Quentin'i yandaki dar, kullanılmamış bir tünele yönlendirdim. M-Bant'ın kısık ötüşünü duyabileceğim kadar yakınımnda kaldı. Bir anlığına neden kalp atışı dosyasında titreşim eklentisi olmadığını merak ettim. Benim bile onlardan birine param yeterdi. Dudağımı ısırdım. Belki de benim gibi, kalp atış dosyasını yenmeye çalışıyordu. Sebep her neyse, M-Bant'ını örtülü tutma öngörüsünü gösterdiği için etkilenmiştim. Başka kimse bu sesi duymuş olamazdı.

Nihayet ufak bir açıklığa geldik. Çok büyük bir açıklık değildi, sadece bir havalandırma deliği ve acil çıkış noktasıydı. Görünmek istemediği takdirde kimse bu tüneli kullanmazdı.

Dört ayak üzerine çömelip kenara emekledim. Quentin tek kelime etmeden beni takip etti. Zemin sertleşmiş topraktı, çakıllarla pürüzlüydü ve bir toz bulutunu kaldırıp dikkatleri üzerimize çekmemek için dikkatli olmamız gerekiyordu.

Kenara yaklaştığımda karnımın üzerine çöküp dirseklerimin üzerinde kalktım. Quentin de hareketlerimi kopyaladı, arkamda komando stilinde sürünerek ilerliyordu.

Aşağıdaki topluluk, en son ziyaret ettiğime benziyordu. Granitten oyulmuş bir salata kâsesi gibi. O kâsenin içinde, yurt stili hapisaneler olduğunu bildiğim küçük bir bina grubu vardı.

Güvenlik ve üniformalı diğer personeller hızla binalar arasında hareket ediyor, karmakarışık bir işi çabukça halletmeye çalışıyorlardı.

Bütün binaların dışında çöp yığınları vardı. Gitgide daha fazla eşya üzerlerine atılırken, daha da genişliyorlardı.

Quentin, "Bütün bunlar da ne?" diye fısıldadı.

Ona baktım. Yüzü sorularla doluydu.

“Kıyafetler, çarşaf, bulabildikleri diğer her şey.”

Bölgenin uzak tarafına işaret ettim. Burada büyük bir kamyon bir su kemerinin üzerinden geliyordu. Düz, gri üniformalı insanlar kamyonu yükleniyorlardı.

“Onlar kim?”

“Negler,” diye cevap verdim.

Her şeyden çok alışkanlıktan dikkatle gözümü üzerlerinde gezdirdim. Bu camiayı çoktan kontrol etmişim. Babamın burada olmadığını biliyordum ama kendimi durduramadım.

“Nereye gidiyorlar?” diye sordu.

Cevap vermedim.

“Maggie, söyle!” diye emretti.

Zamanımız azalıyordu ama Quentin’in bunu görmesi gerekiyordu.

“Sana veya herhangi birine söylediklerinden çok daha fazla neg var. Toplanıp hapsediliyorlar. Burada, yeraltında bunun gibi düzinelerce hapishane topluluğu var. Düzinelerce.”

Quentin beni dinledi. Bir bana bir topluluğa bakıyordu.

“Ama yine de bütün negleri sığdıracak yer yok,” diye devam ettim. “Nihayetinde yer açıp tekrar başlamaları gerekiyor.”

“İnsanlar nereye gidiyor?” Sesi artık daha kısıktı, yeni bir dehşetle doluydu.

Ayaklarımı sürüyerek açıklıktan geriye, karanlık tünelin içine gerilemeye başladım. Quentin de beni dikkatle izleyerek takip etti. Telefonum titredi ve Gus’ın mesajına göz attım.

Gözlerim Quentin’inkilerle buluştuğunda bildiğim tek şekilde cevap verdim. “Burada onlar insan değiller.

'Neg'ler." Bu kelimenin bir anlığına havada asılı kalmasına izin verdim. Biraz daha zorlayıcı bir sesle, "Gitmeliyiz," diye ekledim.

Quentin beni takip etti, hızla ilerliyordu. Tam ana ulaşım tüneline çıkmak için köşeyi döndüğümüzde, Quentin beni yakalayıp dar yan tünele çekti. Büyümüş gözlerle parmağını dudaklarına götürmesini izledim. Daha önce ona yaptığım gibi beni vücuduyla koruyordu. İçgüdüsel olarak onu itip idareyi ele almak istiyordum ama bilgiç bir şekilde gözlerime bakıp beni yerimde tuttu. Birkaç saniye sonra iki güvenlik görevlisi yürüdü. Quentin başını köşeden uzattı. Beni bırakıp, "Yan tünele girdiler," diye fısıldadı.

Kıl payı yakalanmaktan kurtulduğumuzdan ötürü şaşırarak kuru dudaklarımı yaladım ve başımı salladım. "Teşekkürler," dedim.

Omzunu silkti. "İşe yaradığıma memnun oldum."

18. Kavşak'tan çıkana dek ulaşım tünelinden geçtik. Sonra koşmaya başladık.

Quentin, "Ne kadar zamanımız var?" diye sordu. Pili bitmeye başlamıştı ve onu suçlamıyordum.

"Yedi dakika." Gus bana mesaj attığında on dakika kalmıştı ve ondan beri sayıyordum.

Quentin duraksadı. "Geriye dönüş en azından on beş dakika sürer."

Haklıydı ve daha yakın bir çıkış noktası bilmiyordum ama oynayacak son bir kartım kalmıştı.

17. Kavşak'a tekrar vardığımızda, girişin yanındaki duvarda duran umumi telefonu kaptım. Quentin'e, "Orada dur," diye talimat verdim.

Sinirlenmeye başlamıştı. Ayrıca da korkmaya. Kendini koruma güdüsünün hâlâ sağlam olması iyi bir işaretti.

Tünel kamerasına baktım. Ben telefonu kullandığım için açılacaktı. Bunlar sadece bir etkinlik olduğunda çalışıyorlardı, o yüzden tek yakalayacakları şeyin kafamın tepesi olacağı şekilde duvara yakın durdum.

Otomatik mesaj, "Ulaşım isteği için lütfen yıldıza basın," dedi. Denileni yaptım.

"Ulaşım istikameti?"

Altı numaraya basıp iz bırakmamak için ulaşım kapsülünü gitmeye ihtiyacımız olan yerden çok daha öteye gönderdim.

Bilgisayar, "Ulaşım aracı yola çıktı. Varışı... kırk beş saniye sürecek," diye cevap verdi.

Telefonu kapatıp ikimizi de gelen kapsülün görüş alanının uzağına konumlandırımdı, kameradan da uzak durduğuma emin oldum. Eğer kapsül geldiğinde kamera kapanmazsa durum daha zor olurdu ama seçeneğim kalmamıştı.

Quentin, "Maggie," diye konuşmaya başladı ama sözünü kestim.

"Duvara dayanıp dur. Ulaşım kapsülü geldiğinde ben sana sinyal verene dek bekle." Gözlerimi kısarak ona baktım, sonra elimi göğsüne bastırdım ve onu duvara daha çok yaklaştırdım. "Ciddiyim. Ben sinyal verene kadar hareket etme, ne olursa olsun. Anladın mı?"

Quentin yutkunup başını salladı.

Yaklaşan kapsülün sesini duymamız sadece birkaç saniye sürdü. Zaten içinde bir yolcu olduğunu görünce içimi çektim. Bunun oldukça büyük bir ihtimal olduğunu biliyordum ama yine de yolcu olmasa iyi olurdu.

Kapı açıldı ve güvenlik görevlisi dışarı çıkıp kapsülü çağıran kişiyi arandı. Bize doğru birkaç adım atmasını bekledim, sonra diğer tarafa doğru adım atmak üzere

döndüğünde, hızla hareket edip kapsülün arkasından geldim ve çoktan bayıltıcı silahı tutan elimi kaldırdım. İyi nişan aldığımdan emin olduğumda ateş ettim.

Dart doğrudan boynuna girdi ve arkasını dönmesine ve eli darta kaymasına rağmen en fazla üç saniye içinde bayıldı.

Tuttuğum nefesimi bıraktım ve bir saniyeliğine kapsüle dayandım. Kontrol ettiğimde, rahatlayarak kamera ışığının söndüğünü gördüm. Sonra Quentin'e işaret ederek harekete geçtim.

Ben güvenlik görevlisinin üzerine eğilirken bana katıldı. Ben dartı çıkarıp kanıtı cebime koyarken, "Onu kapsüle koymama yardım et," dedim.

"Yoksa o..."

"Uyuyor ve uyandığında bunu hatırlamayacağım umuyorum." Sakinleştiriciyle karışık propranolol hafif hafıza kaybına sebep oluyordu ama bunun garantisi yoktu. Bazı insanlar, diğerlerinden daha fazla etkileniyorlardı. Her halükarda, güvenlik görevlisi bizi görmemişti.

"Ne kadar baygın kalır?"

"Sadece birkaç dakika, o yüzden acele etmeliyiz." Bekçinin bacaklarını çekmeye başladım, Quentin de itaatkârca bekçiyi kollarının altından tuttu. Onu kapsüle taşıdık ve içerideki koltuğa oturttuk. Başını sadece uykuya dalmış gibi gözükeceği şekilde yerleştirdim.

Ben bekçinin üzerindeki tozu silkeleyip onu temizlerken, Quentin dehşet içinde izledi. Detaylar önemliydi.

"Arkaya atla. Ufak bir çıkıntı, üzerinde de bir tutamaç var. Sıkı tut. Ben de senin ardından geleceğim."

Gözlerini kırptırdı. "Kapsülün içine binmeyecek miyiz?"

Başımı iki yana salladım. “İhtiyacımız olan yerde durmayacak. Acele et.”

Emredileni yaptı. Pozisyon aldığı anda, kapının düğmesine basıp dışarı ve arkaya tam vaktinde zıpladım.

Kapsül ileri fırladı ve kavşak tüneline hızla ilerledi. İhtiyacımız olan yere gitmemiz sadece bir dakika sürecekti, bu da iyi bir şeydi çünkü sadece dört dakikamız kalmıştı.

Üstelik hâlâ asansöre geri girmeliydik.

16. Kavşak’ı geçtiğimizde Quentin’i dürttüm. “Başımı salladığımda atla. Hiç duraksama!” diye bağırdım.

Endişeyle başını salladı.

Onu tekrar dürttüm. “Atla ve koş veya atla ve yuvarlan!”

Yine başını salladı.

Yaklaşan kavşağı görünce saniyesine kadar hesapladım ve Quentin’i son bir kez dürtüp ona hızla başımı salladım.

Anında atladı, ben de onu takip ettim. En son atlayıp yuvarlanmam çakıllarla dolu bir popoyla sonuçlandığından atlayıp koşmayı seçtim. Quentin’in ne seçtiğinden tam olarak emin değildim çünkü sırtüstü kalmıştı ama açıkçası, benim ilk denememden çok daha iyi iş çıkarmıştı. Ben ilk denememde duvara toslamıştım.

Kaybedecek vakit olmadığından koşuyor ve ona acele etmesi için bağıırıyordum. Asansör boşluğuna çıkan dar yan tünel boyunca koştuk ve kapıdan geçtik. Asansörü hâlâ orada dururken bulduğumda o kadar rahatladım ki kıkırdadım.

Quentin kapaktan içeri girerken bana hoşnutsuzlukla baktı, bu da sadece açık açık gülmeme sebep oldu.

Onu kapaktan içeri takip ettim, çabucak vidaları yerlerine koymak için ayağımı parmaklığa dayadım. Lanet detayları boş verip oradan çıkıp gitmeyi istediğim zamanlardan biriydi ama zaten bir güvenlik görevlisini kapsülde uyutulmuş bir halde bırakmıştım. Geride başka bir ipucu bırakamazdım.

Her vida küçük bir ebediyet sürdü ama elim titremedi ve işi hallettim. Sonra telefonumu kaptım.

Gus, "Bana geri döndüğünüzü söyle," dedi.

Parmaklıktan atladım ve atlarken bileğimi burktum. Quentin düşmemem için belimi tuttu. Gözlerim onunkilere kaydı ve tünelde bütün bedenimin onunkine dayanışını hatırladım.

Quentin'den geriye doğru bir adım atıp Gus'a, "Kapıları aç," dedim.

"Kıpırda Maggie. Kameralar otuz saniye içinde açılacak. Bir sonraki park çıkışından git."

Kapılar açılırken telefonu kapadım. Beni dikkatle izleyen Quentin'e bakıp, "Koş," dedim.

Hızla koştuk ve yaya çıkışından tekrar sokağa çıktık. Aniden yavaşlayıp hızla yürümeye başladım ve onun da aynı şeyi yapmasını belirtmek için Quentin'in kolunu tuttum.

Nefes nefese, bir otobüsün yolun karşısında durduğunu görene dek ilerlemeye devam ettik. Quentin'in tişörtünün kolunu çektim ve otobüse koşup içine atladım.

Oturduğumuzda ve otobüs kalktığında ikimiz de rahatlayarak içimizi çektik.

Quentin, kimsenin onu tanımaması için şapkasını aşağı çekip, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Onu izledim. Bu sefer yüzündeki ve vücudundaki kesiklere ve çiziklere odaklandım fakat esas olan, dışarıda-

ki küçük yaralar değildi. Gözlerindeki bakıştı. Bu bakışı biliyordum.

İnsanın bildiği dünyanın sona erdiğini gösteren bakıştı bu. İnsanın yeni gerçekliğinin alışılmadık ve insafsız olduğu anlamına gelen bir bakış.

Kendime hem önemsedğim hem de yeterince önemsemediğim için kızarak nefesimi bıraktım. “Senin üstünü başını temizleyeceğiz,” diye cevap verdim.

Annem evde değildi. Bu gece, birbirimizle evde karşılaşmadığımız gecelerden biriydi. Ben dokuzaya kadar çalışıyordum, annem de o sırada çalışmaya başlıyordu. Bu yüzden bir yerlere gizlice gireceksem bu geceyi seçiyordum.

Fırının yakınında bir not ve bir tabak lazanya vardı. Aç değildim ama lazanyayı aldım ve garaja gitmeden önce çamaşırlığa uğradım.

Odama girdiğimde Quentin masamda oturuyordu. Omuzları çökmüştü, başı öne eğikti. Beni duyduğunda etrafına bakındı ama tek kelime etmedi. Otobüse binmemizden sonra konuşmamıştı.

Tekrar masama döndü ve kürek kemiğinin üzerinden tişörtüne sızan kanı fark etmeden edemedim.

Banyoma ilerleyip çok sık ihtiyaç duyduğum malzemeleri kaptım. Geri geldiğimde Quentin hâlâ aynı durumdaydı. İlk yardım çantasını yatağa koydum ve yatağın ucuna oturup Quentin’i dışarı atma isteğimi bastırmaya çalıştım. Hayatımda paylaşmak ve önemsemek yoktu. Bununla nasıl baş edeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kesinlikle suçluluğumu beslemeye de ihtiyacım yoktu. Bunun için daha hayatımın geri kalanı vardı ama şu anda olmazdı.

Sessizliğı bölerek, “Onlar öldü,” dedi.

Duyulur şekilde yutkundum. “Hepsi değil ama yeterince fazlası,” diye yanıt verdim. Bir kere daha, onu temizliğe götürerek ne halt ettiğimi düşündüm.

Başka bir şey söylemeyince ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. “Tişörtünü çıkar, yaralarını temizleyeyim.” Bunu bir emir gibi söylemeye çalışmıştım ama bu zavallı bir çabaydı. Bunu istesem de, istemesem de kötü hissediyordum.

Omzunu eğerek tişörtünü çıkardı ve çıplak sırtını iyice gördüğümde bana dönük olmadığı için memnun oldum. Kasları çok belirgindi. Buğday teni her kası daha da...

Havanın tıslayarak ağzıma girdiğini hissettim.

Quentin bunu duyup gerildi.

Birdenbire, odadaki atmosfer çarpıcı biçimde değişti. Süngeri alıp omzundaki kanı temizlemeye başladığımda o gece ilk defa ellerim titredi. Omuriliğinin derin çukuru-na kaçan birkaç damla suyu kesinlikle fark etmiyordum.

Yarasını kurutup biraz antiseptik krem sürdüm ve üzerine kare bir bandaj koydum. İkimiz de konuşmadık ve bana ihanet eden zihnimin tek yarattığı, ellerimin sırtının detaylarını keşfedişini içeren düşüncelerdi.

Ah, kahretsin. Gözlerimi kısa süreliğine kapadım ve geriye doğru adım attım. “Bitti. Eminim kollarındaki küçük çizikleri sen temizleyebilirsin,” dedim.

Koltukta bana doğru döndüğünde gözlerimi onunkilere odaklamak için çok uğraşmam gerekti.

Birdenbire, “Babam katil mi?” diye sordu.

Bu soruyu ve tuhaf şekilde, cevabımın onun için ne anlama geleceğini düşündüm. Çamaşırlıktan aldığım temiz kıyafetleri kapıp ona uzattım. Onun mutlu olabile-

ceği bir cevabım olduğundan emin değildim. “Kıyafetler ağabeyimin.”

İşe yaramaz dikkat dağıtma çabamı anlayıp kıyafetleri kaptı. Gözlerinde hayal kırıklığı belirdi ve banyoya yöneldi.

Ayaklarıma baktım ve ona verebileceğim en iyi cevabı verdim. “Eğer kastettiğin buysa, bence tetiği çeken o değil.”

Kapıyı kapamasından hemen önce sessiz cevabını duydum. “Hayır, kastettiğim bu değildi.”

Bir daha belirmesi zaman aldı. Belirdiğinde de tek kelime etmeden gitti.

BU EĞİTİM GEZİSİNE KATILMAYA NASIL KANDIRILDIM, bilmiyordum. Yapmam gereken şeyler, dün gecedan incelenmesi gereken istihbaratlar vardı ama Quentin sabah ilk iş beni arayıp televizyonda ve şehir panolarında çok fazla reklamı yapılan rehabilitasyon çiftliklerini ziyaret etmemiz için ısrar ettiğinde pes etmişim.

Rosslyn Metrosu'nda turuncu hatta geçiş yapıyorduk. Burada kahvaltı için bir dürüm kapacağım diye dışarıya koştuğumdan gecikmeye sebep olmuşum.

"Bebek bakıcını başından atmakta sorun yaşadın mı?" diye sordum.

Quentin'in kaşı sorgulayarak havaya kalktı.

"Şoförün," diye açıkladım.

Elini cebine koydu ve duvara dayandı; tamamen rahat gözüküyordu. "Güvenlik ailem için önemli ama ağabeylerimle ben uzun zaman önce bütün personelin bir fiyatı olduğunu öğrendik."

"Şoförünü para vererek kovuyor musun?"

Omzunu silkti. "Daha çok, onu o günlüğüne başka işlere gönderiyorum."

"Tazminatla."

Sırıttı. "Tazminatla." Bakışları elime kaydı. "O etli dürüm mü?"

Büyük bir ısıruk daha alıp dökülenlere yer açmak için ayaklarımı ayırdım ve başımı salladım. Pekâlâ, bu teknik olarak kahvaltıya uygun bir düründen çok, güne başlamak için aşırı derecede lezzetli bir yoldu.

Dürüme bakmaya devam etmesine rağmen, “Bu iğrenç,” diye mırıldandı.

“Biraz ister misin?”

Başını iki yana salladı.

Gözlerimi devirip bakışlarımı çevirdim.

Kareli beton tavanı incelememi bölerek, “Benim hakkımda pek iyi düşünmüyorsun,” dedi. Bu tam olarak bir soru olmadığından cevap vermedim. Sessizliğim anlaşılan yeterli olduğundan, hafifçe başını salladı ve çantasından bir şişe su çıkarmak için uzandı. Bunu yaparken kolu benimkini sıyırıp geçti, eli kolumun üzerinde kaydı. Kolum ve sırtım boyunca ürpertiler dolaştı.

Dişlerimi sıkıp dürümümün son lokmasını yakındaki bir çöpe attım.

Ses tonu rahatsız edecek kadar meraklı olan Quentin, “Kızgın mısın?” dedi. “Bana?”

Kızgındım. Onun yanında lanet kalp atış hızımı kontrol etmek üzerinde çalışmak, daimi bir görev haline gelmeye başlamıştı. Çok sinir bozucuydu. Bakışlarımı uzakta tuttum. “Sadece uzun bir gün olacak, o kadar. Neden bunu yapmak istiyorsun ki?”

Sorumu düşünüp şimdilik kendi sorularını bıraktı. O bir Mercer’dı ve bu neredeyse her şeye erişimi olduğu anlamına geliyordu. Onun dünyasında, arzular sadece başkaları tarafından karşılanmak için oradaydılar, o yüzden soruma gösterdiği ilgi merak uyandırıcıydı.

“Çiftlikleri sadece resmi turlar sırasında ziyaret ettim. Medya ve medyadaki bağlantılarla. Kimsenin ora-

da olduğumu bilmediği bir zamanda görmek istiyorum. Bunu yapmaya ihtiyacım var.”

Daha fazla kanıta ihtiyacı vardı. Bunu anlıyordum.

“Tamam.”

Kaşlarını kaldırdı. “Tamam mı? Bana aptal olduğumu söylemeye çalışmayacak mısın?”

Çizmeli ayağımı metro istasyonunun zeminine çarpırdım. “Hayır ama hayal kırıklığına uğramaya hazır ol.”

Rehabilitasyon çiftliklerinin gerçeğini görmek, Quentin’in gözlerini kesin olarak açardı. Hatta yeterince yaklaşabildiğimiz ve fark edilmediğimiz sürece bu iyi bir fikirdi.

“Şu anda hayal kırıklığı çok az şaşırtıcı olur,” derken, platformun kenarında kırmızı ışıkların yanıp trenimizin gelişini haber vermesini düşünceli bir tavırla izliyordu. Geçen ay ne olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Çaresiz adamın M-Corp bekçilerinden kurtulup o trenin önüne atlayışının görüntüsü kesinlikle benim zihnime işlemişti.

Yolculuğun ilk yarısında Fairfax’e sessizlik içinde ilerledik. Bizden sonra metroya bir grup kız binmişti ve kısa süre içinde, Mercer varisini tanıdıkları açığa çıktı. Grup yanımıza yaklaştığında ve fısıltılarına East Falls’da inene dek devam ettiklerinde Quentin dikkatini yerde tuttu.

Tekrar hareket etmeye başladığımızda Quentin bana döndü. “Neglerden korkuyor musun?”

Soruyu ve niye sorduğunu anlıyordum ama cevap bu kadar basit değildi. Pencereden dışarı baktım. “Bazı negler korkutucu,” diye itiraf ettim. “Özellikle uzun zamandır yeraltına hapsedilmiş olanlar. Bunun bir insana ne yapacağını anlamak için sadece kömür madencilerinin yeraltında hapsedildikten sonra ne kadar delirdiğini

incelemen yeterli. Kimsenin özgürlüğünün elinden alınmasını kabul edeceğini hayal edemiyorum.”

“Söylediklerine katılsam da sorudan kaçınıyorsun.”

Ağır ağır nefesimi bıraktım. “Ne söylememi istiyorsun? Evet, onlar... Bazıları tehlikeli, asla karanlık bir sokakta rastlamak istemeyeceğin türden. Ama diğerleri... Bilmiyorum, belki de dedikleri gibi korkunç bir şey yapacak veya korkunç bir şeye dönüşeceklerdir ama henüz buna dönüşmemiş durumdalar. Normaller. Kayıp halde-ler. Çaresizler,” deyip öfledim. Karmakarışık düşüncelerimi iletmede zorlanıyordum. “Cevabı tam olarak bilmiyorum ama insanlar yargılanıp hüküm giymeden önce ne olacaklarsa onu olma hakkına sahip olmalı.”

Birkaç dakika sonra sadece yeniden bana geri bakıp, “Katılıyorum,” dedi.

Görüşümü böyle değerlendirmesine şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım.

Beni yine gafil avlayarak, “Bana babanı anlat,” diye devam etti.

Boğazımda hızla oluşan yumruyu yutkundum. Sadece babamı düşünmek bile...

“O iyi bir insandı...” Kendimi yakaladım. “O iyi bir *insan*.”

Quentin usulca, “Şaşırmadım,” dedi.

Ben cevap vermeyince açıkladı. “Yaptığın gibi her şeyi riske atman. İnanılmaz bir adam olmalı. Sana sahip olduğun için şanslı.”

Bu iltifat, bütün başarısızlık duygularımı tetikledi yalnızca. Tünellere yaptığım bütün verimsiz yolculuklarımı. Sertçe başımı iki yana salladım. “Ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadım.”

Sanki çoktan eminmişçesine, “Ama yapacaksın, değil mi?” diye sordu.

Kızardım ama cevabım kesindi. “Ne gerekirse gereksin.”

Sanki cevabımdan memnun olmuş gibi başını salladı. “Hiç şüphem yok.”

Ne gerekirse derken kendisini kastettiğim düşünülürse sanırım bunu duymak iyiydi.

Fairfax County çok genişti. Vienna Metrosu’na vardığımızda bir taksi çağırdık. Quentin, Manassas’ın yakınındaki rehabilitasyon çiftliklerinin yerini bilse de bunun yerine şoförden bizi tesisin mahallesindeki prestijli bir golf sahasına götürmesini istedik.

Rehabilitasyon çiftliği, M-Corp’a ait pek çok şey gibi ortalık yere gizlenmişti. Sanki Garrett Mercer dünyanın körlüğüne gülmekten gurur duyuyor gibiydi neredeyse.

Taksi şoförüne parasını ödedik ve golf sahasının çimenlik alanlarını geçtik. Gezen hiçbir golfçüye rastlamadığımız için memnundum.

Quentin, “Ormandan geçmemiz gerekecek. Yaklaşık yarım saat sürer,” diye talimat verdi. Bu sabah haritayı yakından incelemiştim ve çiftliğin yeri, Hemlock Overlook Parkı’nın ormanlık alanının içine gizlenmişti. Yürümek zorunda kalacağımızı beklemiştim ama karar veren kişi olmamak tuhaf geliyordu. Yine de başımı salladım ve Quentin’in hızımızı ayarlamasına izin verdim.

Dışarıda olmak rahatlatıcıydı. Artık bütün zamanımı şehir mimarisinde geçiriyormuş gibiydim. Ya da yeraltında. Temiz hava, hışırdayan ağaç yapraklarının sesleri ve yakındaki kuşların cıvıltısı bana kırsal hayatı ne

kadar özlediğimi hatırlattı. Aynı zamanda da yaptığım şeyi doğrulama görevi gördü. Eğer babamı geri alabilirsem, işleri yoluna koyup bizi şehirden çıkarabileceğini biliyordum.

Hızlıca ilerledik. İkimiz de formdaydık ve ilerlerken ormanın yoğun kısımlarından ilerlemek zorunda kalsak da en doğrudan yolu seçme becerisine sahiptik. Kısa süre içinde geniş bir dikenli tele geldik, çoğu koyu bir muşambayla kaplanmıştı. Arasından bakabileceğimiz bir boşluk bulana dek çevresini dolaştık. Muşambanın ötesinde bir çiftlik alanını görebiliyorduk. Bu geniş, çiftlik stili bir evdi ve dışarıda sırada gibi gözüken bir grup insan vardı ama daha fazlasını göremeyecek kadar uzaktaydık.

Quentin, "Teli kesebiliriz. Yanımda makas getirdim," diye önerdi.

Bakın hele, ne kadar da zeki...

Ama başımı iki yana sallayıp elektrikli tellere işaret ettim. "Onları kesersen anında alarm çalar."

"O zaman ne yapacağız?"

Gülümsedim. Tekrar şoför koltuğunda olmak güzeldi.

Sırt çantama uzanıp iki çift eldivenle beraber kendi siyah muşamba parçamı çıkardım.

Muşambayı açarken, "Bazen unuttukları, eski usul yol oluyor," dedim kurnazca.

Quentin beni şüpheyle izledi. "Muşamba bizi dikenlerden korur mu?"

"Tam olarak değil, bu yüzden de eldiven ve..." Onu baştan aşağı süzdüm. Kot ve dikkat dağıtacak kadar dar, açık mavi bir tişört giyiyordu. Sırıtarak, "Önemli kısımları korur," dedim.

"Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi," diye mırıldandığında güldüm.

Muşamba işini görürdü. Çok güçlü bir materyal değildi ama çevreyi zaten sarıyor olan materyale uyuyordu. Eğer bir güvenlik görevlisi başını kaldırıp rüzgârda dalgalandığını görürse, sadece çitteki yerinden oynadığını düşünürdü. Başka her şey istenmeyen ilgiler doğururdu.

“Bunları tak,” diye talimat verip ona bir çift kalm bahçe eldiveni uzattım. “Çitin üzerinden geçerken dikenleri tutmak için kullan. Çabuk ol. Buradaki güvenliğin nasıl olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Her an çevreyi gözlüyor olabilirler.” Ben bu şekilde iş yapmaktan hoşlanmıyordum ama Gus’ın bu sabah bulabildiği şeylere bakılırsa, yayan güvenlik görevlilerinin saat başı taramaları dışında pek bir şey yok gibi gözüküyordu.

Quentin ellerini eldivenlere soktu ve çite uzandı ama hemen elini geri çekti.

Gülümsememi durdurmak için dudağımın içini ısır-dım. “Ah, bu arada... Muhtemelen vahşi hayvanları uzak tutmak için çitte elektrik akımı dolaşıyordur.”

Bana sert bir bakış attı. Eğlenişimi bastırmayı denemeyi bıraktım. Ellerimi teslim oluyormuşçasma kaldırıp, “Özür dilerim,” diyerek güldüm. “Sadece onları korkutmak için hafif bir akım. Kalıcı bir zarar vermez.”

Homurdandı ve ikimiz de tırmanmaya başladık. Hafif akımın düşündüğüm kadar *hafif* olmadığını fark ettim. Çok belli etmemeye çalışarak tepeye çıktım ve kotumdaki yırtıkları veya kollarım boyunca oluşan kesikleri önemsemeyerek dikenli teli itip kendimi üzerinden attım. Diğer taraftan inmeye devam ettim; vücuduma şok veren elektrik akımlarından kaçmak için son kısımda zıpladım.

Quentin yanıma indi, kotunda ve tişörtünde benimkilere benzer yırtıklar vardı. İkimiz de kollarımızdaki ve bacaklarımızdaki titremelerden silkinerek kurtulmayı

bitirdiğimizde Quentin kaşlarını kaldırdı. “Sadece hafif bir akım için ağır bir tepki vermiş gibi gözüküyorsun,” diye alay etti.

“Git başımdan,” diye çıkışıp sırt çantamı düzelttim ve Quentin arkamda gülerken ağaçlara doğru yürüdüm.

Cesaretimizin yettiğince yaklaştık ve geniş bir kayanın arkasında pozisyon aldık. Quentin bir dürbün çıkardı. Benim bakmama gerek yoktu. Bu bir rehabilitasyon çiftliğini ilk ziyaret edişim değildi. Bir seneden uzun zaman önce, Middleburg’deki özel bir araziye gözetlemiştim. Bundan iyi bir şey çıkmamıştı hiç.

Dürbünü gözlerinden ayırmayan Quentin, “Altı ay önce babamla buraya geldiğimde çok farklı gözüküyordu,” dedi. “Oradaki çayırlarda otlayan hayvanlar vardı.” Artık ulaşım otobüsleri için otopark görevi gören bir alana işaret etti. Hayret içinde, “Öndeki bu alana masalar ve sandalyeler serpiştirilmişti,” diye devam etti.

Şu anki araziye baktım. Kasvetli bir görüntüydü; sıra sıra negler güdülüyor ve numaralandırılıyordu. Anlayabildiğim kadarıyla rehabilitasyon çiftlikleri, dünyaya gösterilmediklerinde neglerin sorgulandığı, kimliklerinden ve kişisel eşyalarından arındırıldığı toplama kamplarıydı sadece.

Quentin, mülkün uzak köşesine işaret etti. “Ben ziyaret ettiğimde orada bir meditasyon merkezi vardı. Orası... Ah, Tanrım! Duman var. Yoksa o...” Beni dürttü. “Aşağıda. O şey düşündüğüm şey mi?”

Quentin bana bakmıyor olsa da sadece başımı salladım. Gözleri bir negin bağlandığı sandalyede ve negin sağ kalçasının hemen üzerine doğru indirilen gümüş silindirdeydi. Burada negler damgalanıyorlardı. Yeraltına götürüldüklerinde de bir sayıdan ibaret oluyorlardı.

Verandada bekleyen, bir grup güvenlik görevlisinin oturduğu geniş masaya ilerleyen neg sırasına işaret edip, “Orada ne yapıyorlar?” diye sordu.

Dürbün olmadan gördüğü her şeyi çıkaramıyordum ama daha önce de görmüştüm ve açıklayabilecek kadar biliyordum. “Kayıtları, çalışma geçmişini, mülk ve borç listelerini topluyorlar. Her şeyi. Aile üyelerini ve onların bütün detaylarını da. Neglerin M-Bantlarındaki her şeyi yükleyip kaydediyorlar, sonra negin ailesini sorguya çekiyorlar. Bu şekilde ailelerin tepkilerini kontrol ediyorlar. Bazıları için, nege alıkonuluşuna yol açan olayları tekrar anlatıyorlar. Bazen bu yetiyor ama yetmediğinde, ailenin diğer üyelerinin geleceğini, sosyal veya ekonomik statülerini tehdit ediyorlar. İnsanların iş birliği yapması için ne yapmaları gerekirse. Her zaman bir yol buluyorlar.”

“Her zaman işe yarıyor mu?” diye sordu ve bir bekçi diğer hepsinin önünde neglerden birini zalimce dövmeye başladığında dehşet içinde izledi. Böyle gösteriler, yeraltında da olağan uygulamalardı. Bunlara alıştığımı bilmek moral bozucuydu.

“Çoğu zaman ama Evrim Yanlılarının çoğunun anlatacak hikâyeleri olduğuna eminim. Hâlâ sisteme karşı gelmek isteyen insanlar var. Bunu yapmak için ellerinde bir yol ve neyle baş ettikleri konusunda bir fikirleri yok sadece.”

Quentin dürbünü bıraktı ve ikimiz de kayanın kılıfı arkasında ilerledik. “Ama sen biliyorsun, değil mi? Sen her şeyi görüyorsun.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” deyip şu anda çok parlak olan güneşten korunmak için kasketimi düzelttim.

“Dün gece ilerlerken bir şeyleri belgelediğini gördüm. Önemli olduğunu düşündüğün her şeyin fotoğrafını

veya videosunu çektin. Benim izlemediğimi düşündüğünde bunları kaydediyorsun. Tahminimce aynı şeyi bir süredir yapıyorsun ve bir yerlerde gerçek bir fark yaratabilecek bir bilgi zulan var.”

Gözleminden ötürü şaşırmıştım. Ayrıca da sinir olmuştum. Gizli davranabilmekle gurur duyardım ve kimseye bilgi zulamdan bahsetmemiştim, Gus’a bile. Bu benim sessiz yedeğimdi. İlerlerken bütün istihbaratı dikkatle listelemiş ve saklamıştım.

“Bu işe dünyayı değiştirmek için girmedim Quentin. Sadece babamı bulmak istiyorum,” dedim çünkü bu doğrudu.

“Hadi ama! Ciddi olamazsın. Oradaki insanlara bir bak Maggie. Gerçekten de sadece babanı çıkarıp bir fark yaratabileceğini bile bile diğerlerini geride mi bırakacaksın?”

Hissiz bir ses ve nötr bir ifadeyle, “Evet,” dedim. Bu tartışmayı sürdürmeyecek veya bütün o verileri belki bir gün değişiklik olarak doğru şeyi yapabilirim umuduyla sakladığımı itiraf etmeyecektim. Bütün bunlardan sonra bir tür telafi şansı olabileceği umuduyla.

Kendi sesi de benimki kadar hissiz bir şekilde, “Sen yalancının tekisin,” dedi.

Cevap veremeyecek kadar altüst olmuşum. Düşüncelerimi toplamaya fırsatım olmadan, aşağıdan yüksek bir silah sesi yankılandı. Quentin fırladı ve kayanın üzerinden baktı. Ben ona katılmadan önce gözlerimi yumup bir anlığına dudaklarımı büzdüm.

Görmek için dürbüne ihtiyacımız yoktu. Biraz önce güvenlik görevlisi tarafından dövülen adam, artık yerde hareketsiz yatıyordu.

Sadece. Bir. Gösteri. Daha.

Quentin sürekli olarak yutkunuyor, muhtemelen kendini öğürmekten alıkoymaya çalışıyordu. Kayanın arkasına dayanarak çöktü. Aşağıdaki neglerden korku dolu haykırışlar geldi ve kısa süre sonra diğerleri de güvenliğin silahlarının kör uçlarından darbe yiyorlardı.

Yüzündeki renk solmuş, gözleriyse pişmanlıkla dolu olan Quentin, “Onu öylece... öldürdüler,” diye kekeledi.

Ben durup izlerken bir hayat daha çalındığı için kızgın ve bütün konuşmamız yüzünden sinirim bozulmuş bir şekilde eldivenlerimi giydim. Quentin’e doğru hissiz bir bakış attım. “Yeterince gördün mü?”

O AKŞAMIN İLERLEYEN SAATLERİNDE, GUS'IN DAİRESİNDE oturup yeni tünel haritasına baktım. Bu dünkü veri yükleyişimizin kullanışlı ganimetlerinden biriydi. Maalesef ki yükleme bana gerçekten istediğim tek şeyi vermemişti ama iyi yandan bakarsak, daha fazla para kazanmak için yeterince satılabilir istihbarat toplamayı başarmıştık.

Gus birdenbire, "İsminde bir işaret vardı," dedi.

İrkilip ona bir bakış attım. Gözlerimden kaçınarak bazı kâğıtlara bakıyordu. "Bir şey olmadığını söylemiştin," dedim.

Umursamazca omzunu silkti ama ima edilen suçlama yüzünden çenesinin gerildiğini gördüm. "Sakin ol, şampiyon. Sadece bir işaretti, işimize yarayabilecek bir şey değil. Yıllar önce konulmuş, muhtemelen ilk getirildiği zamandan. En iyi ihtimalle, güvenilmez. Neglerin ne kadar sık taşındığını biliyorsun. Onu Afganistan'da bulma şansın daha fazla ve bunun farkındasın."

Abartmıyordu. Yumruklarımı iyice sıktım.

"Nerede, Gus?"

Koltuğunda arkasına yaslanıp içini çekerken tavana baktı. "Onu bulamayacaksın Maggie ama ikimizi de öldürteceksin veya hapsettireceksin."

"Nerede?" diye tekrarladım.

Cevap verirken bana bakmadı. “İsmi, bir çekirdek kavşağıyla bağlantılı olarak çıkıyor. Büyük ihtimalle kısa süreliğine götürüldüğü bir deney tesisi ama burada çekirdekten bahsediyoruz Maggie.” Gözlerime bakmak için durdu. İkimiz de çekirdekte neler olduğuna dair dedikoduları duymuştuk: negler üzerinde korkunç ve müdahaleci deneyler, beyin yıkama, işkence, idam odaları.

Yüz hatlarımı tekrar nötr hale getirdim ama Gus çoktan tepkimi görmüştü. Sanki aklımı okumuş gibi hafifçe başını eğdi.

Usulca, “Benim için bile,” dedi, “yakalanmadan seni fiziksel olarak oraya sokup çıkarmak imkânsız.”

Sadece ona baktım.

Sonra bekledim.

Çekirdeğin başta nükleer saldırıya dayanması için dizayn edilmiş, bir zamanlar devlete ait olan alanlardan biri olduğunu biliyordum. Gus da ne yapacağımı biliyordu. Başka bir seçeneğim olmadığını biliyordu. Daha da önemlisi, *kendisinin* başka seçeneği olmadığını da biliyordu.

Bana bakmamaya devam ederek hâlâ memnuniyetsizce, “Haritalara ve şifrelere ihtiyacımız olacak,” dedi nihayet. “Kolay bulunmayan ve çok paraya mal olan cinsten. Sahip olmadığımız kadar paraya.” Duraksadıktan sonra, “Bir de yeni DNA Mags. O laboratuvarları açabilecek tek şey DNA,” diye ekledi.

Yutkundum ve midem takla atarken sakince başımı salladım. Bu beklediğim şey olabilirdi. Bu babamı bulma yolum olabilirdi.

İkimiz de bize üst seviyedekilerin girebileceği bir kapağa kimin büyük ihtimalle erişim sağlayabileceğini biliyorduk.

Soru şuydu ki Quentin işlerin bu kadar ileri gitmesine izin verir miydi?

Cumartesi günlerimin de, diğer her gün gibi bir rutini vardı. Quentin garaja girdiğinde, günün egzersiz kısmının içindeydim. Egzersiz sadece beni formda tutmakla kalmıyordu, her zaman o tünellerde çürümeye bıraktığım onca insanın isimsiz yüzleriyle dolu kâbusları sisteminden terleyerek atmama yardımcı oluyordu. Bir arabaya sahip olamayacak kadar fakir bir aileye ait olmanın avantajı, garajın boş bir alan olmasıydı. Bunun avantajını sonuna kadar kullanmış, garaja bir kum torbası ve zamanla topladığım çeşitli ağırlıkları koymuştum.

Quentin müziğin üzerinden, “Selam,” dedi. Kum torbasına tekme atmayı bırakıp uzun zamandır izleyip izlemediğini merak ettim bir anlığına. Egzersiz yaparken kendi dünyama çekiliyordum.

Müziği kısıp bu zamanı nefesimi toparlamak için kullandım. “Selam.”

Ellerime işaret etti. “Onları sarman gerekiyor.”

Evet, kırmızıydılar ve yarın morarıp sıyrıklar içinde olacaklardı ama neredeyse her zaman öyleydiler. Omzumu silktim. “Kavga etmem gerektiğinde onları saracak zamanım olmuyor, o yüzden antrenman yaparken sarmanın bir anlamını göremiyorum.”

Hafifçe başını salladı. “Hangi dövüş sanatını çalışıyorsun?”

Elimde bir şişe suyla yer matlarına geri dönerken, “Beni öldürtmeyen türü,” dedim.

Duvara dayanıp bekleyerek kollarını kavuşturdu.

İçimi çektim. “Muay Thai.”

Kısık sesle ıslık çaldı. “Çarpıcı.”

“Temiz, dikey olarak hareket ediliyor ve olabileceği kadar kurnazca.” Diğer dövüş sanatlarının çoğunda, benim hoşuma gitmeyecek kadar yerde yuvarlanarak zaman geçiriyordunuz.

Quentin başını sallayıp aşağı baktı ve deri ayakkabılarını çıkardı.

Bir yudum su içip, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Gömlek kollarının düğmelerini açıp kollarını kıvırmaya başlarken bana hafifçe gülümsedi. “Karateyle nasıl başa çıkacağını merak ediyorum.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Karate mi biliyorsun?”

Omzunu silkti. “Birazcık.”

Buna gülümsedim; belli ki olduğundan daha az biliyormuş gibi göstermeye çalışıyordu. “Tamam ama seni fena benzetmek üzereyim.”

Gülümsememe karşılık verip müziği tekrar açmak için yanımdan geçti.

Birbirimizin etrafında dans ettik. Beni rahat ettirmeye çalıştığını görebiliyordum. Onu evire çevire dövemeyecek kadar korkak olacağımdan çekiniyordu. Belli ki beni tanı mıyordu.

“Kurallar nedir?” diye sordu. Sonra midesine tekme attım.

Homurdanarak, “Pekâlâ, kural yok,” dedi ve iyiliğime karşılık verdi.

Erkekler daha güçlü. Bu hayatın bir gerçeğiydi. Ne kadar antrenman yapsam veya ne kadar güçlü olsam da bunun bir önemi olmazdı, savuracak daha fazla ağırlıkları vardı ve böğrümünden yükselen yakıcı acıya bakılırsa Quentin bu ağırlıkla ne yapacağını biliyordu.

Ona doğru yaklaşıp dirseğimle çenesine vurdum.

Çenesini bir o yana bir bu yana oynatıp, “Hilekâr,” dedi.

Geriye doğru adım atıp başımı iki yana salladım. “Muay Thai’de hile değil. Dizlerle dirsekler de dahil, sekiz noktayı da kullanıyoruz.”

“İlginç.”

“Hangi kuşaktasın?” diye sordum, gerçi zaten biliyordum. Öyle bir kesinlikle hareket ediyordu ki. Bir Quentin sürprizi daha.

Sinsice, “Koyu bir renkte,” diye cevap verdi.

Sonra yine yaklaşıp tekmeleri engelleyip geçiştiriyorduk; arada sırada bir bacak darbesi yiyorduk. Eğlenceliydi. Etkilenmiş olsam da kısa süre sonra onu tartmıştım. Beni devirmesi gereken bir döner tekmeyle yaklaştığında iyice çömelip hızla döndüm. Arkasından dolaştım ve bu sırada kolunu kavradım.

Erkekler daha güçlü olabilir ama kızlar daha hızlıydı.

Kolunu sırtına doğru bastırdığımdan, tek yapmam gereken kolunu sıkmak olurdu ve çok ıstırap çekerdi. “Pes mi?” dedim.

Güldü. “Pes.”

Hızlı bir duştan sonra odama döndüm. Quentin yine masadaki pozisyonuna dönmüştü. Pek bir seçeneği yoktu. Ya masaya ya da yatağıma geçerdi.

Saçlarımı havluyla kuruladım ve başımı kaldırdığımda onu beni izlerken yakaladım. Kızarmamı saklamak için kaşlarımı alay ederce kaldırdım. Başını çevirdi.

“Ee, ailenin olayı nedir? Gecenin her saati aylak aylak dolaşıyorsun, annen de tamamen bihaber mi?” Başını iki yana salladı. “En azından benim annemle babam bana ilgi gösteriyor,” diye mırıldandı.

O kadar hızlı hareket ettim ki yüzüne çarpan sert tokadımın sesi ikimizi de şoka uğrattı. Gözüm dönmüştü. "Böyle şeyler söyleme," diye uyardım. "Annem bihaber değil. Hastanede haftada dokuz vardiya, bütün hafta sonu da senin gibi zengin pislikler için temizlikçi olarak çalışırken bihaber olmaya vakti yok. Yemek yemeye doğru dürüst vakit bulamıyor." Geriye doğru adım attım, öfkem söylediklerimle hüzne dönüştü. "Öyle bile olsa, neredeyse her akşam bana yemek bırakıyor ve sadece telefonda bile olsa her gün benimle konuşmak için vakit ayırıyor. Annemin neden bütün bunları yapması gerekiyor, biliyor musun?"

Sadece bana baktı.

"Çünkü kocası bir neg ve onun borçları, besleyecek bir aile ve her şeyin üzerine bir de yeni Fakirlik Vergisi üzerine kaldı." Ona doğru bir adım attım. "Hepsi M-Corp yüzünden."

Sessizlik devam etti ama Quentin beni şaşırttı. Bakışlarını çevirmedi. Gözlerime baktı ve nihayet başını salladı. Teslim olmuştu.

"Haddimi aştım." Yutkundu. "Herkesten çok ben, bir aileye dışarıdan bakıp doğru olmayan varsayımlar yapmanın ne kadar kolay olduğunu bilmeliyim." Yarı yarıya güldü. "Ya da benim durumumda, içeriden bakıp."

Duygularım yüzünden sersemlemiş bir halde yatağımın ucuna çöktüm. "Unut gitsin. Senin suçun değil."

Başını salladı ama gözleri bundan tam olarak emin olmadığını anlatıyordu. Birkaç saniyelik rahatsız edici sessizlikten sonra Quentin konuştu. "Bu gece bir parti var."

Konu değiştiği için memnundum. "Gidip Bay Feron mu olmak istiyorsun?"

Bu soru yüzünden sinir olmuş gibi gözüküyordu.

“Gitmek zorundayım. Annem çoktan şüphelenmeye başladı. Neden Fera-tek’imi sosyal etkinliklerde açmadığımı soruyor.” Çabucak bana, sonra da ayaklarına baktı. “Seninle tanışmak istiyorlar.”

Şimdilik bu cümleyi duymazdan gelmeye karar verdim ve onun için ayırdığım şişelerden birini çıkarmak için çekmeceme uzandım. “Dört doz için yetecek kadar yapabilmeyi başardım. Bu sentetik feromonların basit bir karışımı: Sıradan epiandrosteron ve androsteron karışımı ama feromon salgısını artıranların yerine bu, senin sinyalinin her bir insanın sinyaliyle etkileşimini değiştiriyor, böylece tek bir geniş frekansın olmuyor.”

“Yani görünüşte...”

Başımı salladım. “Tamamen normal olacaksın, bazılarıyla diğerlerinden daha iyi etkileşime gireceksin ama bu bütün gece sürmez Quentin. İki saatliğine güvende olursun ama sonrasını riske atma.”

Quentin şişeye bakarken, “İki saat,” diye tekrarladı. Başını kaldırdı. “Benimle test eder misin?”

Çabucak, “Hayır,” dedim. Gözlerimi kapatıp kalp hızımı yavaşlatmak için ondan uzağa dönmem gerekti. “Sistemin bir parçası olmayı reddediyorum.”

“Neden ki? Zaten gerçek değil.”

Başımı iki yana salladım. “Fera-tek’imi test gününde açtım çünkü başka seçeneğim yoktu. Açmamın tek sebebi her zaman bu olacak.”

“İyi,” diye çıkıştı. “O zaman benimle gelmen gerekecek.”

Gözlerimi kırptıstırdım. “Üzgünüm. Gelemem.” İsteseydim bile ki istemiyordum, yine de annem için evi temizlemem gerekiyordu ve çok fazla çalışacağım ders vardı.

Gözlerini kısınca içgüdüsel olarak kollarımı kavuşturdum. “Beni tuzağa düşürmediğini nereden bileceğim?” dedi. “Sadece geçen gece o laboratuvara girmek için yardımına ihtiyacın olmadığını ve şimdi beni alt etmeyeceğini?” Koltuğumda arkasına yaslandı. “Bir şey yanlış giderse diye yakında olmanı istiyorum ve ben senin için yeraltına indiğime göre sen de benimle bir partiye gelebilirsin.” O tatmin olmuş bir sırıtışla konuşmasını bitirdiğinde ben de kaş çatmayı seçtim.

“İyi. Arabayı ben kullanırım.”

Homurdanarak güldü. “Araban yok.”

Pis pencereden parlak, siyah BMW’sine bakıp gü-lümsedim. “Seninki de olur.”

Bu tip şeylere ne giyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ve kesinlikle son modaları bilmiyordum. En son yüklediğim dergi, Şok Tabancaları ve Diğer Savunma Araçları’ydı. Okulun parti ortamından hastalık gibi kaçırdım ve kaçmamış olsaydım bile asla bu grubun içine dahil edilme-miştim. Toplam para değerim fazla düşüktü.

Kıyafet seçeneklerimi inceledim. Yaklaşık üç saniye sürdü. Pek seçenek yoktu, o yüzden istihbarat alışveriş-leri sırasında havai kızı oynamam gerektiğinde giydiğim kıyafetlerden en temiz iki tanesini kaptım. Bunun göze çarpmamama yardım edeceğini umuyordum. Nihayet, birkaç renk denedikten sonra yüzümü temizledim ve ağır rimelle koyu gri farda karar kılıp farı gözlerimin et-rafına yaydım. Renklerin şu anda moda olduğunu bili-yordum ama pembeyle uyuşmuyorduk.

Aynada kendime baktığımda başımı iki yana salladım. Fena gözüküyordum ve muhtemelen Quentin’in

tipi olmasam da kıyafetimin çekici bir yönü vardı. Dar kıyafetler giyip elinde olanlarla en iyisini yapmaya çalışmak çok da zor değildi ama yine de yatağımın kenarından sarkan eşofmanımla tişörtüme hasretle baktım.

Ben çıktığımda, Quentin arabasının yanında duruyordu. Gözleri ayaklarıma kayınca birdenbire gergin hissettim. Neden? Bilmiyordum. Daha önce Stella'nın lanet topuklularını giymiştim ve siyah kotumla siyah atletim cüretkâr sayılmazdı, sadece darlardı ve... her zamanki kıyafetlerimden daha açıklardı.

Quentin kaşlarını kaldırdı. "Motosikleti getirmeliydim," diye mırıldandı.

Olağandışı derecede savunmacı bir şekilde, "Pardon, bütün Barbie özentisi kıyafetlerim bitmişti," diye çıkıştım.

Başta dudakları hafif açık kalarak, sonra da ağzının kenarları hafifçe yukarı kıvrılarak beni izledi.

Kolumu uzattım ve arkamı dönüp hışımla evime geri dönmeyi düşünerek, "Arabaya erişim istiyorum!" dedim. İsteddiği gibi gözükmediğimi biliyordum ama bana bakış şekli, spot ışığı altındaymışım gibi hissetmeme sebep oluyordu. Bu çok sinir bozucuydu.

Quentin birkaç kere M-Bant'ına dokundu, sonra da bandını benimkinin yakınına tutup arabasının şoför yetkilerini bana aktardı. Araba anahtarları geçmişte kalmıştı. Aktarma sırasında gözlerini üzerimden ayırmadan, "Bana bir iyilik yap ve asla ama asla kıyafetlerini değiştirme," dedi.

Ona dik dik baktım.

Sanki ben kafasını karıştırıyormuşum gibi hafifçe başını iki yana salladı. "Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?"

Çoktan konuşmadan yorularak ve yine eşofmanımı özleyerek, "Neyi anlamıyorum?" dedim.

Cevap verecekmişçesine ağzını açtı ama sonra geriye doğru küçük bir adım atıp usulca konuştu. Artık rahatsız gözüken oydu. “Ben bir negim, Maggie. Benim ne düşündüğüm önemli değil.” Hafifçe gülüp arabanın kapısını açtı. “Bu gece partiye gittiğimizde ve bütün erkeklerin gözleri sana odaklandığında kendin görürsün.”

Okuldaki aşırı zengin çocuklar arasında Morris Delaware katlanabildiğim birkaç kişiden biriydi, o yüzden partinin onun evinde olduğunu öğrendiğimde rahatladım. Geniş çimenlik alanlara bakan evinin terası, Toskana stili bahçeleri ve bir iç havuzu vardı. Doğal olarak.

Morris popüler bir senatörün oğluydu, atletizm pistinde bir yıldızdı, iyi notlar alıyordu ve saçma derecede zengin bir aileden geliyordu. Fera-tek’i birkaç ay önce takıldığından beri çeşitli zamanlarda etkileyici değerlendirmeler aldığına dair dedikodular dolaşıyordu.

Biz vardığımızda parti tam gaz başlamıştı çoktan. Birkaç kişi, bütün evi çevreliyormuş gibi gözüken ön verandada takılıyordu.

İnsanların Quentin’in arabasını tanıyıp bize doğru el sallaması uzun sürmedi. İşte bu noktada Quentin’in ne kadar gergin olduğunu fark ettim.

Sallanan dizini tutup, “Kes şunu,” diye emrettim. “İyi olacaksın. Söz veriyorum bu işe yarayacak. Sadece unutma...”

“İki saat,” diyerek sözümü böldü.

Aşağı bakıp başımı salladım.

Şişeyi açtı. “Sadece yutacak mıyım?”

“Evet.”

Sonra yuttu, ikimiz de zamanı aklımıza not ettik. Gece on bire kadar vakti vardı.

Quentin M-Bant'ında birkaç tuşa bastı ve bir aktivasyon ötüşü sesi geldi. Fera-tek'i aktifti. Bundan sonra yanından geçtiği aktif Fera-tek'i olan kişi, yani o evde on sekizden büyük herkes onunla değerlendirme alacaktı.

Ağzım birdenbire kurumuştı.

Sessiz kalan M-Bant'ıma göz attı. O anda, ona istediği şeyi veremezdim. Fera-tek'imi açmak bir seçenek değildi. O yüzden bunun yerine elimi koluna koyup sıktım. "Söz veriyorum, bu işe yarayacak."

Elimi kavrayıp tuttu ve gözlerime baktı. "Sana güveniyorum."

Zoraki bir şekilde gülümsedim ama o anda gerçekten istediğim tek şey arabasından dışarı atlayıp elimden geldiğince uzağa koşmaktı.

Basamaklardan çıktığımızda birkaç rasgele ıslık geldi, onları duymazdan geldim.

Verandada takılan insanların arasından geçen Morris, "Selam dostum," dedi. Quentin'le el sıkıştı. İkisi birbirlerini gördüklerine gerçekten de memnun olmuş gibilerdi. Quentin M-Bant'ına bakıp Morris'in de aynı şeyi yapmasına sebep oldu.

Eğer bir insanı sadece kıyafetlerine göre yargılasaydım, asla Morris gibi birine tahammül edemezdim. Zengin ama rahat görüntüsünde ustalaşmıştı: Asker yeşili pantolon, açık mavi bir gömlek ve püsküllü ayakkabı giyyordu. Morris, nazik gözleri ve güzel bir gülüşü olduğu için şanslıydı. Gülüşü şu an tam kapasite çalışıyordu. "Hâlâ arkadaş olabileceğimizi bilmek iyi."

Quentin başını sallayıp bana utangaç bir bakış attı. İlk neg olmayan değerlendirmesini almıştı. Biraz önce içtiği

şışenin tuz ve acı tatlandırıcı dışında hiçbir şey olmadığı hesaba katılırsa ilk *gerçek* değerlendirmesi.

Morris bana doğru başını salladı. "Selam Maggie. Ortama katılmaya başlama vaktin gelmişti."

Ona geri gülümsemeden edemedim. Sonra beni yukarıdan aşağı süzüp dikkatini tekrar Quentin'e yöneltti.

"Dostum, motosikleti getirmeliymişsin."

Quentin yanımda gülmeye başladı. Savunma mekanizmam devreye girdi ve dik dik Morris'e baktım.

Sahte bir teslim oluşla ellerini havaya kaldırdı. "Üzgünüm, bebek. Ama yapma, kim seni bir motosikletin arkasında görmek istemez ki? Bayağı seksi gözüküyorsun!"

Gözlerim, çözemediğim bir bakış paylaşıyormuş gibi duran Morris'le Quentin arasında gidip geldi. Sonra Quentin beni ânın rahatsızlığından kurtararak elimi tuttu ve içeri yönlendirmeye başladı. Omzunun üzerinden Morris'e, "Sonra görüşürüz dostum," dedi.

Boyumu aşmış ve hâlâ "seksi" yorumundan ötürü rahatsız hissederek onu takip ettim. Gus'la kulüplerde bu rolü oynamak zorunda kaldığımda bu farklı oluyordu... Anonimdim. Buradakilerse okul tayfasıydı. Bunlar, görünmez kalmak için uğraştığım insanlardı.

Giriş salonuna geldik. Burası aynı zamanda bize devasa, açık oturma salonunun manzarasını sunuyordu. Morris, eksik parti yapmazdı. Elindeki parayla, asla bunu yapmasına gerek de olmazdı.

Gözlerim odayı saran bir düzine kırmızı örtüyle kaplı dikdörtgen masayı inceledi, her birinde şık giyimli bir görevli duruyordu. Odanın ortasının yarısını beyaz ketenle kaplı, yüksek, yuvarlak masalar ve tabureler, diğer yarısınıysa şehirde broşürlerini gördüğüm *lounge* müzik grubunu taşıyan dans pisti kaplıyordu.

İçmek hâlâ moda olsa da artık kimse bunu abartılı bir şekilde yapmak istemiyordu. Bu feromon değerdirmeleri için çok riskliydi. Bu da geriye doldurulacak bir boşluk bırakıyordu ve Kingly'nin en büyük kumar partilerini düzenleyen Morris insanları asla hayal kırıklığına uğratmıyordu. 1920'lerin Paris'indeki yasadışı bir barla büyük paralar dönen bir Las Vegas kumar odasının bütün şatafatının ortalamasına benzer bir şey kurmuştu buraya.

Kısacası, evine bir kumarhane kurmuştu.

Bu geceden kazanabileceği kârı ve bu paranın alabileceği istihbaratı düşününce anında kıskandım.

Kızların çoğu okuldan tanıdık yüzlerdi. Beklediğim gibi giyinmişlerdi: Kısa etekler, zıplayan göğüsler ve aşırı, rengârenk makyaj ama üzerinde bu kadar uğraştıkları için ne yaptıklarını bildiklerini düşündüm.

Fera-tek'in olumlu yan etkilerinden biri, reşit olmayanlar arasında seksin artık sıradışı olmasıydı. On sekiz yaşında, onu bekleyemediğin için seni ideal olarak görmeyebilecek ideal bir partnerle eşleşebilecekken, on altı yaşında uygun olmayan bir partnerle seks yapmak için acele etmenin anlamı yoktu. Cinsel yolla bulaşan hastalıklar da artık biten bir endişe kaynağıydı. M-Bantlar, birlikte olmadan önce tehlikeli olabilecek her şey için bir "partner kontrolü" sağlayacak bir dosya eklentisi sunuyordu.

Öte yandan, insanlar nihayet Fera-teklerini taktırdıklarında... Eh, kıyafetlerin uzun süre üzerlerinde kalmadığını söyleyeyim sadece. Uzun dönemli eşleşmelerle bu olmasa da, temelde karşılıklı istek duyulan, rasgele sevişme anlamına gelen şehvet eşleşmelerine karşı gelmek çok zor oluyordu.

İçmek hâlâ moda olsa da artık kimse bunu abartılı bir şekilde yapmak istemiyordu. Bu feromon değerlendirmeleri için çok riskliydi. Bu da geriye doldurulacak bir boşluk bırakıyordu ve Kingly'nin en büyük kumar partilerini düzenleyen Morris insanları asla hayal kırıklığına uğratmıyordu. 1920'lerin Paris'indeki yasadışı bir barla büyük paralar dönen bir Las Vegas kumar odasının bütün şatafatının ortalamasına benzer bir şey kurmuştu buraya.

Kısacası, evine bir kumarhane kurmuştu.

Bu geceden kazanabileceği kârı ve bu paranın alabileceği istihbaratı düşününce anında kıskandım.

Kızların çoğu okuldan tanıdık yüzlerdi. Beklediğim gibi giyinmişlerdi: Kısa etekler, zıplayan göğüsler ve aşırı, rengârenk makyaj ama üzerinde bu kadar uğraştıkları için ne yaptıklarını bildiklerini düşündüm.

Fera-tek'in olumlu yan etkilerinden biri, reşit olmayanlar arasında seksin artık sıradışı olmasıydı. On sekiz yaşında, onu bekleyemediğin için seni ideal olarak görmeyebilecek ideal bir partnerle eşleşebilecekken, on altı yaşında uygun olmayan bir partnerle seks yapmak için acele etmenin anlamı yoktu. Cinsel yolla bulaşan hastalıklar da artık biten bir endişe kaynağıydı. M-Bantlar, birlikte olmadan önce tehlikeli olabilecek her şey için bir "partner kontrolü" sağlayacak bir dosya eklentisi sunuyordu.

Öte yandan, insanlar nihayet Fera-teklerini taktırdıklarında... Eh, kıyafetlerin uzun süre üzerlerinde kalmadığını söyleyeyim sadece. Uzun dönemli eşleşmelerle bu olmasa da, temelde karşılıklı istek duyulan, rasgele sevişme anlamına gelen şehvet eşleşmelerine karşı gelmek çok zor oluyordu.

Odada etrafıma baktığımda kimin on sekizden büyük, kimin küçük olduğunu ayırt etmek çok kolaydı. Daha çok, cinsel içerikli davranışlar sebebiyle.

Quentin beni odanın öteki tarafına yönlendirip önümde durdu ve ellerini kollarıma koydu.

“Bana bebek bakıcılığı yapmana gerek yok,” dedim. Odayı ve kızları inceliyor olsam da odağım esas olarak ondaydı. M-Bant’ına bir daha bakmamıştı.

“Biliyorum ama kanıtlamam gereken bir şey var.”

Gözlerimi kıstım. “Neymiş o?” diye sorarken, dikka-tim bir Fera-bahis oyununa kaydı. Bu, henüz Fera-tek’e hakkı olmayanlar için aptal bir gelenektir. Erkekler veya kızlar üstlerini masaya atıyorlardı, sonra bir kişi “kıyafeti koklaması” için seçiliyordu. Sonra koklayan kişi, kokusunu en sevdiği kişiyi seçiyordu. Bahisçiler sonuca para yatırıyor ve sonuçlar genelde utanç verici oluyordu.

Aptalcaydı. Çoğu gelenek öyleydi.

Quentin, “Bana bir iyilik yap ve arkanı dön,” dedi. “Döndüğünde, bana o gözler hakkında haklı olup olmadığımı söyle.”

Daha önce söylediği şeyden bahsediyordu. Pekâlâ. Eğer benimle alay etmek istiyorsa elinden geleni yapabilirdi.

Yavaşça döndüm ve dönerken yanaklarımın hızla ısındığını hissettim. Bir avuçtan fazla erkeğin gözleri beni takip etmişti. Sadece ürpertici barda takılan erkeklerin değil, okula gittiğim, etraflarındayken fark edilmemeye çabaladığım erkeklerin de. Quentin yakınımında durdu ve başını eğdiğini fark ettim ama ona doğru baktığımda bana bakmıyordu. Dişlerini sıkmıştı ve bize doğru dönmüş olan bütün gözlere dik dik bakıyordu.

Kollarımı kavuşturdum. “Beni kesmelerinin tek sebe-

binin buraya seninle beraber gelmem olduğunun farkındasın, değil mi?”

Bana içtenlikle gülümsedi ve Tanrım, bunun şoku beni neredeyse dizlerimin üzerine düşürecekti. Asla böyle gülümsediğini görmemiştim. Bu yüzünü tamamen değiştirip onu bir şekilde özgürleştirmişti fakat yine de gözlerindeki bir şey, bir an önce odadaki erkekleri mihlayan daha karanlık bir şey geride kalmıştı.

Ben ne olduğunu soramadan bize bir grup arkadaşı katıldı ve çabucak en son spor ve okul dedikodularına daldı. Arada sırada M-Bant'ına baktığını fark ediyordum, açıkça tatmin olduğu daha fazla değerlendirme almıştı. Gerçek değerlendirmelerinin sürekli yüksek olması beni şaşırtmamıştı.

Okuldaki grupta duran iki kız vardı, Olivia ve Avery. İkisi de on sekizin üzerindeydi, bu da aktif Fera-tekleri olduğu anlamına geliyordu ve Quentin'i süzüşlerine bakılırsa, onun Fera-tek'inin menzilinde ilk kendileri olmak istiyordu, hem de çabuk.

Quentin kulağıma, “Sana bir içki almamı ister misin?” diye fısıldarken eli hafifçe bel çukuruma dokundu ve beni gafil avladı. Nedense bu çok samimi gelmişti. Müziğin üzerinden bağırabilirdi. Tanrım, ne düşünüyordum böyle? Neden düşünüyordum?

Başımı iki yana sallayıp arkama yaslandım. “Biraz temiz hava alacağım. Birazdan yanına gelirim.” Beni bir an inceledi, sonra başıyla onayladı. Uzaklaşıp Quentin'in yanında bir boşluk bıraktım; bu boşluğu ilk kimin dolduracağını merak ediyordum. Kapıya yönelirken arkama baktım. Olivia.

Kızın yüzündeki hayal kırıklığını görünce gülümse dim. Ön verandanın daha boş arka yarısını bulana dek

yürüdüm. Sallanan bir koltuğa oturup evin içindeki partiyi izledim.

Nihayet, Quentin benim görüş alanıma girdi. Gülümseyordu ve rahat gözüküyordu. Kontrol elindeydi. Eski hali gibi. Pencereden dışarı baktığında göz göze geldik ve bana el salladı. Bir içme hareketi yaptı. Başımı iki yana salladım. Oraya değerlendirme alıp mutlu ve normal olmaya gelmişti, bana bakmaya değil. Omzunu silkti ve olduğu yerde kaldı. Birine el salladığını gördüm, sonra Morris ona katıldı. Her ne konuşuyorlarsa ciddi ve özel gözüküyordu. Morris başını sallayıp Quentin'in elini sıktı, bunu yaparken de omzunun üzerinden bana doğru baktı. Bu beni endişelendirdi. Belki de Quentin, artık Fera-tek'inin çalıştığını bildiğinden, Morris'e beni partiden atmasını söylemişti.

Ama daha da fazla zaman geçti ve verandanın bulunduğu boş kısmında ilginç hiçbir şey olmadı. Son saat için yerleşerek yanımdaki sandalyede duran dergiyi aldım, kapağı yeni tanıtılan Fakirlik Vergisi hakkında bir tartışmayı duyuruyordu. Bunun beni sadece kızdıracağını bildiğimden makaleye bakmadım. Yeni vergi, giderleri karşılayamayacak ülkelerdeki mikroçip ve M-Bant fiyatlarına destek sağlamak için annemin maaşının yüzde dördünü götürecekti. Bu delilikti. Neden birdenbire dünyadaki her kişinin bu teknolojiye sahip olması bu kadar önemli olmuştu? Zimbabwe'nin insanların eğer sorulursa paranın yemeğe ve barınağa gitmesini tercih edeceğinden emindim.

Sayfaları karıştırıp dikkatimi çeken bir makalede durdum.

Bu gerçek eşini bulma kararlılığı sebebiyle dünyayı yürümeye başlayan kırk üç yaşındaki bir adamla ilgili-

yürüdüm. Sallanan bir koltuğa oturup evin içindeki partiyi izledim.

Nihayet, Quentin benim görüş alanıma girdi. Gülümseyordu ve rahat gözükiüyordu. Kontrol elindeydi. Eski hali gibi. Pencereden dışarı baktığında göz göze geldik ve bana el salladı. Bir içme hareketi yaptı. Başımı iki yana salladım. Oraya değerlendirme alıp mutlu ve normal olmaya gelmişti, bana bakmaya değil. Omzunu silkti ve olduğu yerde kaldı. Birine el salladığını gördüm, sonra Morris ona katıldı. Her ne konuşuyorlarsa ciddi ve özel gözükiüyordu. Morris başını sallayıp Quentin'in elini sıktı, bunu yaparken de omzunun üzerinden bana doğru baktı. Bu beni endişelendirdi. Belki de Quentin, artık Fera-tek'inin çalıştığını bildiğinden, Morris'e beni partiden atmasını söylemişti.

Ama daha da fazla zaman geçti ve verandanın bulunduğu boş kısmında ilginç hiçbir şey olmadı. Son saat için yerleşerek yanımdaki sandalyede duran dergiyi aldım, kapağı yeni tanıtılan Fakirlik Vergisi hakkında bir tartışmayı duyuruyordu. Bunun beni sadece kızdıracağını bildiğimden makaleye bakmadım. Yeni vergi, giderleri karşılayamayacak ülkelerdeki mikroçip ve M-Bant fiyatlarına destek sağlamak için annemin maaşının yüzde dördünü götürecekti. Bu delilikti. Neden birdenbire dünyadaki her kişinin bu teknolojiye sahip olması bu kadar önemli olmuştu? Zimbabwe'nin insanların eğer sorulursa paranın yemeğe ve barınağa gitmesini tercih edeceğinden emindim.

Sayfaları karıştırıp dikkatimi çeken bir makalede durdum.

Bu gerçek eşini bulma kararlılığı sebebiyle dünyayı yürümeye başlayan kırk üç yaşındaki bir adamla ilgili-

di. Yeterince uzun süre yürürse nihayetinde o kadının yanından geçeceğine ve beklediği değerlendirmeyi alacağına inanıyordu.

Başımı iki yana sallayıp bu süreçte ne kadar değerlendirme aldığını hayal ettim. Muhtemelen bir sürü uzun süreli eşleşme toplamıştı ve asla bulamayabileceği bir ideal uğruna onlara sırtını dönmüştü. Bütün hayatı boyunca yürüyecek miydi? Her şeyi asla bulamayacağı bir şey için harcayacak mıydı? Gerçek eşi tıpkı onun gibi miydi, dünyayı yürüyecek kadar bu amaca bağlı mıydı? O şu anda bu makaleyi okuyup bu adamla bir tür bağ hissediyor muydu?

Hepsi aptal bir değerlendirme yüzünden.

Okumaya devam ettiğimde makale adamın motivasyonları üzerinde tahminler yürütüyor, gerçek eşiyle beraber gelecek zenginlik ve şöhretin peşinde olması ihtimalinin yüksekliğini belirtiyordu. Bunun doğru olup olmadığını merak ettim. Gerçek eşlere çok büyük şöhretler gibi davranılıyordu ve bu pozisyona para ve güç de eşlik ediyordu ama yine de... Adamın yüzünün fotoğrafına baktığımda, gözlerinde sadece çaresizlik gördüm. Cevabına kavuşmadığı sürece rahatlayamayacağını bilmenin verdiği türden bir çaresizlikti. Bu onu öldürse bile.

Makale midemi bulandırdı. Tıpkı o adam gibi miydim? Babamı bulmaya çalışırken dünyayı mı dolaşıyordum? Onun masumiyetini kanıtlamak için? Geriye hiçbir şey kalmayana dek yürümeye devam eder miydim?

Devam edeceğimi biliyordum.

Tekrar pencereden içeri baktım. Quentin'in etrafını kızlar sarmıştı. Omuzları geride, göğüsleri önde, dik duruyorlar, temelde onunla bir değerlendirme almak için sıraya giriyorlardı. Bazıları, sonuçları sebebiyle

tiksindirici derecede mutlu gözüküyorlardı. Gözlerimi devirdim, kızların yüzlerindeki sırıtiştan çok Quentin'in yüzündeki sebebiyle.

Bir kapı tık sesiyle açıldı ve verandaya döndüğümde Ryan Merit'in dışarı çıktığını gördüm. Sanki tam da aradığı kişiyi bulmuş gibi bana gülümsüyordu.

Yanımdaki sandalyeye yerleşme cüretinde bulunarak, "Neden burada tek başına oturuyorsun?" diye sordu.

Omzumu silktim. "Partiler pek olayım değildir."

Sanki anlıyormuşçasına başını salladı. Onun gibi bir erkeğin bunu nasıl anlayabileceğini merak ettim.

Elindeki iki içkiden birini uzattı. Alkol içerdiğini bilmek için tadına bakmama gerek yoktu. Başımı iki yana salladım. "Arabayı ben kullanacağım." M-Çip'im kanımdaki alkolü algılsa araba başlamazdı bile.

İçkiyi yere, ayağının yanına koydu. "Mercer'la mi geldin?"

"Evet."

Pencereye doğru baktı. "Başka şeylerle meşgul gibi gözüküyor."

Kız sürüsünü kastettiğini bilmek için bakmama gerek yoktu.

Kaşımı kaldırdım. "Beni ağlatıp olay yaratmaya mı çalışıyorsun?"

Güldü. Bu hafif bir gülüş değildi, tam bir kahkahaydı. Kulağa biraz adice geliyordu. "Onunla yüksek değerlendirme aldığını duydum?"

Başımı salladım.

"Şimdi de Fera-tek'ini kapalı mı tutuyorsun?"

Sadede gelerek, "Ryan, ne istiyorsun?" diye sordum.

Ama o cevap veremedi Morris açık kapıda durdu. "Merit, hey, burası yasak dostum."

Ryan, Morris'e sert bir bakış attı ama ayağa kalktı. Bana doğru eğilip fısıldarken gerçekten de ellerini sandalyemin iki yanına koydu. "Eğer burada benimle olsaydın, seni gözümün önünden ayırmazdım."

Gerçekten mi? Başımı yana eğdim. "Bu imkânsız Ryan."

Yumruğumu yüzüne yemeye bir santim daha yaklaşıp gülümsedi. "Neden?" diye sorup kolunun omzuma değmesine yetecek kadar kaydı.

Gülümsemesine karşılık verdim. "Çünkü hayatta seninle burada olmazdım."

Morris'in kıkırtısını duydum ve Ryan'ın gülümsemesinin kayboluşunu izledim. Burnundan soludu ve doğrulup partiye yürümeden hemen önce M-Bant'ının omzuma dokunduğu yerde titrediğini hissettim. Nabız hızı dosyasını sessize almıştı ama yine de bunu hissedebildim. Harikaydı.

Ayağa kalkmaya davrandım ama Morris elini kaldırıp gülüşünü bastırdı. "Haklısın Mags. Kusura bakma. Hadimi aştım biraz. Başka kimse seni rahatsız etmeyecek."

Sözlerine hayret ettim. "Başka kimse seni rahatsız etmeyecek derken neyi kastediyorsun?"

Morris hemen, "Hiçbir şey," deyip araya girdi. "Sadece... rahatla. Quin iyi hissetmediğini söyledi ve rica etti... Ah, merak etme." İçeri geri girmeden önce konuşmayı geçiştirmeye çalıştı.

Pencereden tekrar içeri baktım. Köpürmeye başlamıştım. Quentin'in çevresi hâlâ kızlarla doluydu. Hepsi hâlâ kıkırdıyor ve gelişigüzel bir şekilde onun kollarma dokunuyorlardı ama o, kızlara hiç dikkat etmiyordu. Hayır. O da bana dik dik bakıyordu.

Anlaşılan tek köpüren ben değildim.

Eh, iyi bari.

EVE DÖNÜŞ BERBATTI. ESASINDA, SÜRÜŞ KISMI HARİKAYDI. Quentin'in arabası muhteşemdi ve gerçekten çok hızlı gitmek istiyordum ama kendimi tuttum. Quentin, yolun çoğunu dik dik ileri bakarak geçirmişti. Bu çocuk çok aksi olabiliyordu. Hem de aksi olmaya sebebi yokken!

Nihayet sokağıma geldiğimizde artık canıma tak etti. Dişlerimi gıcırdattım. "Bunu bir daha yaparsan anlaşıma biter."

"Neyi bir daha yaparsam?"

Derin bir nefes alıp şiddete başvurma isteğime karşı koydum. "Partide Morris'in insanları benden uzak tutmasını sağladığını biliyorum. Ben cüzzamlı değilim. İnsanlarla konuşmamı durduramazsın." Quentin cevap vermeyince haykırmak istedim. Onun yerine öfleyerek, "Tanrım, bu kadar utanç verici miyim?" dedim.

Gözleri öfkeyle parladı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Morris'ten kimsenin benimle konuşmamasını sağlamasını istemediğini söyleyebilir misin?"

Beklerken yanağımın içini ısırdım.

Cevap vermesi uzun zaman aldı. Gergince, "Özür dile-
rim," dedi. "Orada olmak istemediğini düşündüm ve bütün zamanı pislikleri kovarak geçirmek zorunda kalma-
man için geceyi senin için kolaylaştırmaya çalışıyordum."

Gözleri suçlarca bana kaydı. "Morris tuvalete gitmek için çok kısa süreliğine gitti ve Merit anında verandaya geldi. Kurnaz pislik." Elini saçları arasında belli belirsiz gezdirdiğinde direksiyondaki elim titredi. "Ben düşünmüştüm ki..."

İçimi çektim. Sakinleşmeye ve anlamaya başlayarak, "Görüntüyü kurtarmaya çalışıyordun, kimsenin senin olması gereken şeye yaklaşmamasını sağlıyordun," dedim. Zamanın çoğunda Fera-tek'ini kapalı tutması gerektiğinden, hâlâ insanların benimle çıkmayı düşündüğüne inanmasına ihtiyacı vardı. Aynı zamanda Fera-tek değerlendirmelerini topluyor *olsa* bile.

"Bu aptalcaydı ama anlıyorum. Sadece... bir dahaki sefere bana söyle."

Ağzını açtı ama aynı hızda kapadı. Nihayet başını salladı. "Anladığın için teşekkür ederim. Bir dahaki sefere seninle konuşurum."

Neden söyleyeceği şeyin bu olmadığından emindim?

Konuyu kapamayı umarak cevap olarak başımı salladım. "Değerlendirmelerin iyi gitti. Mutlu olmalısın."

Omzunu silkip başını geriye verdi. "Sence daha devam eder miydi?"

Ağzımın kuruluşu geri döndü. "Hayır. Belki birkaç dakikalığına ama riske pek değmezdi," diye yalan söyledim. Bakışlarımı çevirerek, "Zaten bu noktada teoriyi test edecek bir pozisyonda değilsin," diye ekledim.

"Bu doğru," diye cevap verdi. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Şey, haftaya evimde yıllık Mercer Balosu yapılacak," dedi.

Hâlâ suçluluğumdan ötürü dikkatim dağınık bir şekilde, "Ne hoş," diye cevap verdim.

"Ailem benim randevum olmanı bekliyor."

Gözlerim büyüdü. “Hayır. Bu akşam seninle iyi değerlendirme alan kızlardan birini götür.”

Bu olasılıktan biraz tiksinişmiş gibi bir sesle, “Hayır,” diye yanıt verdi. “Hiçbiri seni götürmememi haklı çıkaracak kadar iyi değerlendirme almadı ve zaten... bütün bir geceyi...”

“İyi davranarak geçiremez misin?” diye alay ettim.

Gülmedi. “Birine öyle yalan söyleyerek geçiremem.”

“Başka nasıl olacak Quentin? Sana parazit için yeterince tedarik bulduğumuzda bile yine de bunu sorgulayacaksın.” Sahte değerlendirmeler verdiği inandığı için asla kendine birine yakınlaşma izni vermeyecek miydi? Bu çocuğa ne kadar zarar verdiğimi fark ettiğimde midem altüst oldu.

Omzunu silkti. “Bunu düşündüm. Kimseyi kandırarak sahte bir ilişkiye çekmeyeceğim. Sentetik kimyasalı kullanmak ayrı bir şey, bu ailemi korumak ve beni o hapisane topluluklarından uzak tutmak için. Sevmem gereken birine yalan söylemeyeceğim.”

Dudağımı ısırıp gözlerimdeki yanmayı kırıpıştırarak geçirdim. Bir daha asla gerçek bir ilişkisi olmayacağını mı söylüyordu? Benim yaptığım şey yüzünden?

“Maggie.” Sesi yumuşayıp tam omuzları düşerken ona bakmama sebep oldu. “Bundan hoşlansan da hoşlanmasan da dünyada gerçek beni tanıyan tek kişi sensin.” Burnu düşünceyle kırıştı. “Eh, sen ve Gus fakat onu baloya götürmeyeceğim.”

Zorla ve hafifçe gülüp kendimi toparlamaya çalıştım. “Gus baloları çok sever, onu çağırmalısın.”

Cevap vermeyince içimi çektiğimi hissettim. Sonra aklıma başka bir şey geldi, bencil ve berbat bir şey ama bu şey aynı zamanda kafamı toplamama yardımcı oldu.

“Evinde ana sistem bilgisayarı olduğunu söylemiştin, değil mi?”

Başını salladı. “Evet, var.”

Kendime söylediğim sebep için olduğundan yüzde yüz emin olmasam da hızlı bir karar verdim. “Pekâlâ. Bana o bilgisayarda beş dakika verdiği sürece seninle gelirim.”

Eğer Gus’ın o bilgisayara girmesini sağlayabilirsem, merkez kavşaklarına izinsiz girerken ihtiyacımız olacak bir sürü koda ve parolaya ulaşabilirdik. Bu küçük bir serveti kurtarmamızı sağlardı. Ayrıca babamın lokasyonu bir yerde kayıtlıysa... turnayı gözünden vurabilirdim.

Quentin, “Anlaştık,” diye yanıt verdi.

Uygun bir elbisem, hatta hiç elbisem olmadığından Quentin anlaşılanın bu kısmının alışveriş merkezine gitmeyi de içermesi için ısrar etti.

Alışveriş merkezine yeraltına izinsiz giriş yapmak dışında bir sebep için gitmek garip geliyordu. Quentin Mercer’la balo elbisesi almanın çok huzursuz edici olması da cabası. Öncelikle, onunla hiçbir yerde göze çarpmamak mümkün değildi. Bir mağazaya girdiğimiz anda görevliler her tarafına üşüşüyor, ona içecek sunuyorlardı. En basit tabiriyle, incelemesi için kendilerini masaya yatırıyorlardı.

Hakkını vermek gerek, Quentin bunu yapmadı. Dün geceki sözlerini duyduktan sonra sebebin bir kısmının bu olduğunu tahmin ettim. En kötü kısım şuydu ki ahlakı için onunla gurur mu duyuyordum yoksa ahlaksızlığım yüzünden kendimden mi utanıyordum, bilmiyordum.

Bir mağaza görevlisi şakır gibi, “Bay Mercer, takım mı alacaksınız?” dedi.

Quentin başını iki yana salladı. "Arkadaşım Maggie, senelik balomuzda benim misafirim olacak. Bir elbiseye ihtiyacı var."

Görevli bana değil de ona, "Nasıl bir şey istersiniz?" diye sordu.

Quentin bana baktı. "Seçtiği her elbiseyi ve başka neye ihtiyaç duyarsa onu alabilir."

Onu kenara çektim. Cebimden şişelerden birini çıkarıp, "Yardıma ne kadar mutlu olsam da," dedim, "belki de bunu alıp arkadaşlarına katılmalısın. Yaklaşık bir saat sonra buluşabiliriz."

Şişeye bakıp eline aldı. "Yanında olmamı istemiyor musun?"

"En iyi zamanlarda bile alışverişçi biri değilim ve senin burada olman biraz..."

Elini kaldırıp sözümü kesti. "İşin bitince beni çağır. Burada bir hesabım var, o yüzden ne alırsan benim hesabıma yazdır."

"Tabii ki vardır," diye mırıldandım.

Çoktan dışarı çıkıyor, gizlice şişeyi ağzına götürüyordu.

Mağaza görevlisi benim yanıma dönüp, "Tanrım, yüzyılın en gözde bekârı," dedi.

Ona dik dik bakmak üzere döndüm ama sonra kızın beni sonsuza dek sosyete maskarası yapmayacak bir şey bulmama yardım etmesine ihtiyacım olduğunu fark ettim, o yüzden bunun yerine sinsice gülümsedim. "Günün teması balolar gibi gözüküyor. Özellikle de onun baloları*."

Kız kıkırdayınca gözümü devirmemek için kendimi

* İngilizcede *ball* hem balo hem de testis anlamına gelmektedir. Bununla ilgili bir kelime oyunu yapılıyor. -çn

tuttum. O mutlu olunca bana da güzel şeyler gösterir umuduyla laflarımı yuttum. Bu işkencenin bitmesini isteyerek, "Ee, elbiseler?" diye ısrar ettim.

Görünüşe göre, elbise etekleri açısından kabarık tekrar moda olmuştu. Renk de çok önemliydi. Daha önce hiç bu kadar renkli kumaş çıkarılıp üzerime konmamıştı. Bazılarının altında düşmemem hayret vericiydi. Target*ta yaptığım alışverişlerin değerini tekrardan anladım. Bu alışverişlerde hemen girip çıkabiliyor, aynı kottan dört tane ve yırtılana ya da çıkmayacak şekilde lekelenene dek beni idare edecek birkaç siyah tişört alabiliyordum.

Nihayet canıma tak etti. "Mia," dedim, çünkü yarım saat önce isimle hitap eşiğini geçmiştik, "bu elbiselerden hiçbirini giyemem. Gerçekten güzeller ama ben o kızlardan biri değilim. Beni bunlardan biriyle eve gönderirsen üzerine takılarak, döndüğümde birini devirerek ya da daha da kötüsü, sadece yakınlarına oturup insanları boğarak kendimi rezil ederim. Lütfen bana modası geçmiş gözükmeyecek ve Quentin'i utandırmayacak ama küçük bir ev kadar geniş etekleri olmayan elbiseler olduğunu söyle."

Mia bir süre dudağını kemirip beni tepeden tırnağa süzdü. Nihayet sinsice gülümsedi. "Ne kadar cesursun?"

Dikleştım. "Cesurdan ne kastettiğine bağlı. Eğer yardımcı olacaksa, pek bir şeyden korkmam."

"Siyah hakkında ne düşünüyorsun?" Şu anda moda olan her şey renkle dolup taşıyormuş gibi gözüktüğünden endişeli olduğunu görebiliyordum.

İki parmağımı üst üste getirdim. "Siyahla bu kadar yakınızdır."

* ABD'deki ucuz bir mağaza. -çn

Gülümsedi. “Uyarayım, biraz sansasyon yaratabilir ama sanırım bayılacağın bir elbisem var.”

Mia’ya hakkını vermeliydim. Haklıydı.

Ayakkabıyla çanta da hallolduğunda ve Mia’yı nihayet elbiseye uyan mücevher alarak Mercer hesabına ekleme yapmayacağımı kabul ettirdiğimde bir buçuk saat geçmişti.

Büyük torbayı yanımda sürükledim ve zemin kata inen asansörlere ilerledim. Zamanını bölmek istemediğimden Quentin’i aramamaya karar verdim ama asansörden çıktığımda onu arkadaşlarıyla bir masanın etrafında otururken gördüm. Bir şeye gülüyorlardı. Quentin başını arkaya verip gülerken bacaklarının çok rahatça uzanmış ve bilek bilek üstüne atmış şekilde duruşuna bakmadan edemedim. Çok rahat gözüküyordu. Benim yanımda asla böyle olmuyordu. Bu durumu ben yaratmıştım.

Başımı eğip yakındaki bir vitrine ilerledim. Ne yapmıştım ben? Paniğin içimde büyüdüğünü hissedebiliyordum. En kötü kısmı, şu anda onu bu şekilde tanıdıktan, ne kadar iyi, ne kadar... eşsiz derecede Quentin olduğunu bildikten sonra, kendimden emin bir şekilde bunu bir daha yapmayacağımı söyleyemezdim bile. Babamı bulma güdüm son birkaç seneyi atlatmamı sağlayan tek şeydi. Seçimlerimden pişman olmama rağmen muhtemelen her şeyi tekrar yapacak türden bir insan olduğumu bilmek korkunç bir gerçektir.

Quentin’in huzur verici sesi arkamdan, “Elbise buldun mu?” diye sordu.

İrkilmedim ama yine de gizlice yanıma yaklaşmıştı. Beni fark ettiğini bile bilmiyordum.

Eliyle kolumu tuttu nazikçe. “Gel de bizimle biraz otur,” derken beni çoktan masalarına doğru çekiyordu.

Yanına oturup arkadaşlarına selam vermek için başımı salladım. Morris oradaydı ve bana sıcak bir şekilde gülümsedi, bu da kendimi toplamama yardımcı oldu. Yüzüme her zamanki maskemi takamıyor değildim. Sorun daha çok, balo elbisesi alışverişinden sonra kendimi daha az kendim gibi hissetmemdi. Bu sadece fazladan bir an sürdü. Ya da iki.

İki kız aynı anda masaya yaklaştılar. İkisi de içinde içecekler olan tepsiler taşıyorlardı ve içecekleri dağıtmaya başladılar.

“Ah...Selam, şey...”

“Maggie,” diye araya girdim. “Sen de Nerida’sın. İngilizce dersini beraber alıyoruz.”

Bana boş boş baktı. “Gerçekten mi?”

Hissiz bir yüzle, “Gerçekten,” dedim.

Diğer kız, Holly içecekleri masaya koyup yakındaki bir sandalyeyi kaptı ve Quentin’in öteki tarafına sıkıştırdı. Oturmadan önce onunla olan değerlendirmesini görmek için zaman ayırdı. Quentin’in şaşkınlığını sezdim ve M-Bant’ına bir bakış atmadan edemedim.

Yüzde yetmiş üç *gerçekten de* yüksekti.

Kendinden memnun gözüken Holly benimle konuşmak ve Quentin’e bluzundan aşağı iyi bir manzara sunmak için öne eğildi. Tabii ki güzeldi ve benim gösterebileceğimden çok daha fazla malı vardı. Ben hiçbir şey göstermek istediğimden değil. Umursadığımdan da değil.

“Fera-tek’ini açık tutmadığını duydum?”

Başımı iki yana salladım. “Buna gerek yok.”

“Neden?”

Bunun Quentin yüzünden olduğunu, ona bağlı olduğumu falan söylememi beklediğini biliyordum. Quentin'se orada Fera-tek'ini ne zaman isterse kullanıyordu. O yüzden omzumu silkip öne eğildim ve sırf bunu yapabileceğimi göstermek için Quentin'in içeceğinden bir yudum aldım.

Arkama yaslanırken, "Fera-tek'e inanmıyorum," dedim.

Bütün masa şok içinde bana baktı. Holly, "Neden?" diye haykırdı. "Quinny'yle yüksek değerlendirme alan sen değil miydin?"

Gözlerimi kısıtım. "Göremediğim, hissedemediğim ve benim adıma konuşamayacak bir salgı bezine göre Quinny'yle çok büyük bir potansiyelimiz var." Ona Quinny dediğim için hissettiğim öğürme refleksini bastırdım. "Ben bir eşleşmeyle ilgilenmiyorum."

"O zaman neyle ilgileniyorsun, Maggie?" Soru masanın karşısından gelmişti; Morris tartışmaya katılmıştı.

Tam ağzımı açıp onlara gerçeği söyleyecektim ki Quentin'in gözlerini üzerimde hissettim. Bütün cesaret gösterimi delip geçiyordu. İlişkilerin bana göre olmadığı söyleyivermektense sürdürmemiz gereken rolü hatırladım. Gülümsedim. "Sadece kendi kararlarımı vermeyi tercih ediyorum." Sonra çaresizce kaçmak isteyerek ayağa kalktım. "Artık gitmeliyim. Sizi... görmek güzeldi." Quentin'e çabucak göz atıp, "Seninle sonra görüşürüz," diye mırıldandım ve dönüp hızla oradan uzaklaştım. Her gün gerçek bir kavgaya girişebilirdim ama kızlar mı? Kızlar olmadan da yaşırdım.

En kötü kısmı, doğrudan geri dönüp ona sahte, turuncu pençelerini Quentin'den çekmesini söylemek isteyen bir parçamanın olmasıydı. Bu düşünce beni daha da fazla

kızdırıyordu. Bu beni hiç ilgilendirmezdi. Quentin'in aşk hayatı beni ilgilendirmezdi. Ne şimdi ne de hiçbir zaman.

Çıkışa ilerleyip ilk defa kapalı Fera-tek'ime sinir oldum. Belki de açmalıydım. Ya, tabii. Oradan çıkmayı hiç istemediğim kadar isteyerek adımlarımı hızlandırdım ama Quentin ikinci kere yanımda belirerek beni şaşırttı. Kolayca bana ayak uyduruyordu.

İkimiz de konuşmadık. Ona bakamıyordum. Serbest kalmaya çalışan mutluluğumu gizleyemeyeceğimden korkuyordum. Uzanıp elimdeki ağır alışveriş torbasını aldığı anda bile ona bakamadım.

Tüm kalbimle bana bakmadığını umuyordum.

Ama mutluluk dalgam, esasında gerçeği bilse Quentin'in asla yanımda olmayacağını ağır farkındalılığıyla çabucak ezildi. Neg olduğuna inandığı için benimle yürüyordu. Ben sadece bundan kurtuluş yoluydum.

PAZARTESİ AKŞAMI, BABAMIN HAFTAYA “TEMİZLİĞİ YAPILMASI” planlanan bir toplulukta tutuluyor olma ihtimalini elemek istediğimden yine tünellere girdim. Sadece küçük bir şans olduğunu biliyordum ama daha önce kontrol ettiğim diğer bütün topluluklar gibi, eğer herhangi bir şans varsa elimden geleni yapmak zorundaydım.

Fakat bu sefer başarısız yolculuk içime oturmuştu.

Her şeyden çok yapmak istediğim şey, garajda kum torbama saldırmaktı ama bugün pazartesiydi; bu da annemin aile yemeği yememizi beklediği anlamına geliyordu ve çoktan geç kalmıştım.

Odama koşup bütün eşyalarımı bıraktım ve eve girmeden önce rahat bir kot ve eski bir futbol üniforması giydim.

“Selam, hayatım. İşin mi uzadı, diye düşünüyordum.”

Anneme gülümseyip bana sarılmasına izin verdim. Daha fazla açıklamamın gerekmeyeceğini umarak, “Hayır, sadece zaman nasıl geçti anlamadım,” dedim. Yalanlar ağzımda gitgide daha acı bir tat bırakmaya başlıyorlardı.

Annem saçlarımı yüzümün önünden çekti. “Hâlâ bu kadar genç olduğunu unutuyorum.”

Beceriksizce ondan uzağa çekildim. “Çok genç hissetmiyorum. Uzun zamandır hissetmedim.”

İçini çekip güveci servis etmeye başladı. “Biliyorum Maggie. O kadar çok şey yapıyorsun ki sanki bir şeyi kanıtlamayı kendine görev edinmiş gibisin.”

Ne dediğinden emin olamayarak donakaldım.

Tabaklara pilav yığarak devam etti. “Çok fazla ders çalışıyorsun ve çok uzun saatler boyunca çalışıyorsun. Bunları yapmadığında da spor salonundasın. Hiç durmuyorsun ve tükenip Fera-tek değerlendirmelerini etkileyeceğinden korkuyorum.”

Midem altüst oldu. Annem için her şey değerlendirmelere geliyordu. “İyiyim, gerçekten.”

Bana tabağımı uzattı ve ufak yemek masasındaki sandalyelerimize yerleştik. “İyi olduğunu biliyorum, sadece... seni arkadaşlarınla çıkıp biraz eğlenirken görmek isterdim. Daha fazla gülümserken. Belki o zaman Fera-tek’ini açmayı düşünürdün.” Sessizlik çok ağır geliyordu. Sandalyemin arkasına yaslanıp annemin tabaklarımıza pilav doldurmasını izledim.

Tabağımı bırakıp içini çektiğinde yanağımın içini ısır-dım. “Babana olan şeyin... korkunç olduğunu biliyorum. Düşündüğümüz adam değildi ama Maggie, sen ona hiç benzemiyorsun. Onunla aynı sorunu yaşamayacaksın. Negatif değerlendirmeler genetik değil.”

Bana bu laf kalabalığını daha önce de yapmıştı ve akşamın yeraltındaki yenilgisinden sonra havamda değildim. Ağzımın kenarlarını yukarı kıvrılmaya zorladım. Annemi rahatlatmayı umarak, “Eğer yardımcı olacaksa, bu hafta sonu bir baloya gideceğim,” dedim.

Annemin gözleri parladı. “Balo mu? Nerede?”

Bütün gün yemediğimi fark ederek yemeğime gömül-

düm. Eh, kahvaltı için yediğim çöreği saymazsak ama o çörek daha çok çikolatalı kremaydı.

Ağız dolusu yemeğin arasından, “Mercer Malikânesi’nde,” diye cevapladım.

Annem çatalını düşürdü.

“*Mercer* Balosu’na mı gidiyorsun? Kiminle?” Gözleri hâlâ parlıyordu ama artık saçma derecede büyümüşlerdi de.

Bir ağız dolusu güveç daha tıktım. Tatsız ve fazla sağlıklıydı ama iyice tuz ektikten sonra gerçekten iyi geliyordu.

“Maggie!”

Homurdandım ve yemeğimi yutmak için büyük bir yudum su aldım.

Çabucak, “*Quentin Mercer*,” dedim.

“Pardon? Bir daha söyle. Kulağa *Quentin Mercer* dedin gibi geldi.” Annem güldü.

“Öyle dedim.”

Çenesi neredeyse yere düşerken sabırla bekledim. Tepkisi şaşırtıcı değildi.

Büyümüş gözlerle nihayet sersemliğini üzerinden attı. “Cuma mı, cumartesi mi? Seni aldığında burada olabilmek için o akşam izin alırım. Aman Tanrım, Maggie. Evimiz. Ne yapacağız?” Abuk sabuk konuşması, hızla nefesini tutuşuyla durdu. “Belki de hafta sonu için bir ev kiralayabiliriz, ona o adresi verebilirsin.”

“Anne, kes şunu. Gerçekten, *Quentin* evi umursamıyor.”

“Ah, biliyorum hayatım. Eminim dikkati sadece sendir ama biliyorsun...” Sonra gözlerini kısarak bana baktı. “*Mercer* varisi seni neden ailesinin verdiği bir baloya götürüyor?”

“Anne,” diye yalvardım.

Tekrar nefesini tuttu ve buna bir tür vücut sarsıntısı da ekledi. “Onunla eşleştin, değil mi? Onun bunu haklı göstermesi için eşleşmiş olmalısınız.”

Kaşımı kaldırarak, “Haklı göstermesi mi?” dedim.

“Ah, hadi ama Maggie. Etrafına bir bak. Onun ailesi, bizim gibileri yanlarına yaklaştıracak türden insanlar değiller. O dünyaya girmenin tek yolu, değerlendirme sisteminden geçiyor.”

Maalesef ki bu doğruydı.

Yemeğe geri dönmek istiyordum, çatalımı tekrar aldım.

“Sadece bana evet mi, hayır mı de,” diye ısrar etti.

Bu konuyu bırakmayacağını bilerek bir homurtuyu daha bastırdım. “Evet,” dedim.

“Yüksek mi?”

“Evet.”

“Maggie, yeterince yüksek mi?” Ne sorduğunu biliyordum. Değerlendirme puanı, Quentin beni seçerse değerlendirmenin eşleşmeyi destekleyeceği kadar yüksek miydi? Toplumun tek umursadığı şey, değerlendirmenin eşleşmeyi destekleyip desteklememesiydi.

“Anne, boş ver.”

“Hadi ama Maggie. Bu son sorum, söz.” Sesi tizleşiyordu ve neredeyse oturduğu yerden zıplayacaktı.

Annemin gözlerine baktım. Yalan söylemekten en çok nefret ettiğim insan oydu her zaman. Son zamanlara kadar. “Yeterince yüksek.”

Ne kadar yorgun olursam olayım, gecem bitmiş sayılmazdı. Garaja döndüğümde antrenman kıyafetlerimi giyip işe koyuldum. Her egzersiz yapmaya ihtiyaç duy-

duğumda beni şehrin öbür tarafındaki Muay Thai merkezine gitmekten kurtaran derme çatma spor salonu alanıma sahip olduğum için minnet duydum. Hâlâ dövüşmek için oraya gitmem gerekiyordu, gerçi Quentin'le antrenmanımın hatıraları bana artık... Usta Rua'dan çok daha hoş alternatifler olduğunu hatırlatıyordu.

Uzun bir alıştırma listesini uyguladım ve saatin gece yarısını geçtiğini ve hâlâ ders çalışmam gerektiğini fark etmeden önce bayağı ter döktüm.

Başımın yastığa değmesine izin verdiğimde saat ikiyi geçiyordu.

Mitchell'in Restoranı'ndaydım. Babamla arkada, her zamanki masamıza dönüşen yerde oturuyorduk. Artık perşembeler haftanın en sevdiğim günleriydi.

Kendimi bu sefer kuş bakışı izledim. Ekose gömleğim ve kotumla ne kadar masum görüncüğüme hayret etmek için bir saniye ayırdım ama dikkatim çabucak babama odaklandı.

Dikkati dağılmış görünüyordu. Normaldeki gibi konuşmaya katılmıyordu ve sessizce masadan kalkmak için izin isteyip tuvalete ilerlemesini izledim. Tam tuvalet kapısına varmadan önce kasada durup buzlu çay bardağına hızla bir şey döktü. Omzunun üzerinden bakıp benimle göz göze geldiğinde sadece göz kırpıp tuvalete girdi.

Döndüğünde masanın üzerine eğilip, "İçeceğine ne koydun?" diye fısıldadım.

Babam parmağını dudağına götürüp şu anda bardaktan içen ve popüler olmayan Beth adındaki garsona baktı. Babama tekrar baktığımda gülümsedi. "Sadece küçük bir deney, Maggie."

Dikkatle garsonu izledim. Babam şüphesiz ona yardım etmeye çalışıyordu ve coşkusu bulaşıcıydı ama aynı zamanda bir

şeyler yanlış giderse diye endişeliydim. Zaman geçip hiçbir şey olmayınca endişelerim geçip gitti.

Restorandan çıkıp arabasına geri binerken babam düşünceli görünüyordu. On altı yaşındaki halimin babamın ne başarmaya çalıştığını düşünerek kemerini bağlamasını izledim. “Bu biraz riskli değil miydi?” dedim.

Babam güldü. “Onun adına endişelendiğin için iyi bir çocuksun Maggie. İyi bir şey yapmaya çalıştığıma söz veriyorum fakat pürüzleri düzeltmek biraz zaman alabilir. Bu bizim küçük sırrımız, tamam mı?”

Babamla perşembe gecelerimize sahip olmamıza bayılarak gülümsedim ve başımı salladım.

Okuldaki yorgun bir günden sonra kendimi iş yerinde, depodaki işleri hallederken buldum. Gus beni takip etmeye karar vermişti. Hiç yumuşamıyordu, bu sefer riskin fazla yüksek olduğu konusunda ısrarcıydı. Beni “ateşle oynamak”, “boyundan büyük işe kalkışmak” ve benim şahsi favorim olan “havanda su dövmek” gibi akılda kalıcı kalıplarla uyarmaya çalıştı.

Ben geç vardiyada çalışmak zorundayken, onu akşamın istihbaratını satın alması amacıyla son derece soğuk yeni bağlantımız Travis’le buluşması için zorladığımdan ötürü huysuzlanıyordu sadece. Bu son paramızı bitirmekle kalmamıştı, Gus aynı zamanda oldukça sert bir aramadan geçmek zorunda kalmıştı.

“Çocuk gibi davranmayı kes. Bir sokak ötedeydin ve bütün süreç boyunca telefonuna bağlıydım.” Bunu Gus’a itiraf edecek değildim ama bütün süreç boyunca büyük bir sorun yaşarsa mesafeyi koşmaya hazır bir şekilde kapının hemen yanında durmuştum.

Gus şüpheli bir şekilde homurdandı. “Travis, sen de gelmediğin sürece bir daha benimle iş yapmayacağını söyledi,” diye açıkladı. “Açıkçası, bu konuda ona daha fazla katılamazdım. İçimi ürpertiyor.”

Omzumu silkip çantama önemli eşyaları yüklemeye konsantre oldum. Para. İp. Bayıltıcı tabanca.

“Maggie, bu çılgınlık. Bu gece oraya geri dönemezsin. Dün gece o kadar kısa süre içinde gitmen yeterince tedbirsizceydi ama en azından daha önce çalıştığımız bir alandı. 47. Kavşak tamamen yeni bir alan ve hazırlığın çok önemli olduğunu biliyorsun. Falls Kilisesi’ne gitmen gerekecek ve bulduğum tek giriş yolu, eski bir evsizler yurdunun bodrumunda.”

Giriş yolunun nasıl orada olduğu bir gizem kaynağıydı ama bunun mekânın evsizler yurdu olmadan önceki iş yeriyle ilgili olduğunu düşünüyorduk. Bunu yapmazsam geç saate kadar çalışacağımı bilerek stoku boşaltmaya devam ettim. “En azından ne giyeceğim konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak.”

Bunun komik tarafını göremedi.

Gus hiç anlamıyordu. Eğer babam o topluluktaysa ve oraya gitmezsem, tek fırsatımı kaçırmış olacaktım. Yaptığımız diğer her şey, çiğnediğimiz bütün kurallar, incittiğimiz ve geride bıraktığımız herkes, onlardan çaldığımız ve aldattığımız insanlar, hepsi bir hiç için olurdu.

Saate baktım. Vardiyam bitmişti. “Gidiyorum.” Çantamı omzuma atarken Gus’a bakmadım. “Ne yapılması gerektiğini biliyorsun. Seni evsizler yurdundan ararım.”

Depodan çıkmadan önce beni durdurarak, “Aklını yitiriyorsun Maggie,” diye seslendi. “Oraya nasıl gideceksin ki?”

Metroya binmeyi planlıyordum ama Gus fazla ileri gitmişti. “Doğru söylüyorsun,” diyerek geri döndüm ve kolumu uzattım. “Arabani ödünç almamda bir sakınca var mı?” Bu bir rica değildi ve yüzündeki asık ifadeye bakılırsa bunu biliyordu.

Nefretle dolu bir sesle, “Gerçekten de var,” dedi ama kolunu uzatıp şoför yetkilerini benim M-Bant’ıma geçirdi.

Tatlı tatlı gülümsedim. “Arabana senin baktığından iyi bakacağıma söz veriyorum.”

“Öyle mi? Eh, umarım seni bir direğe toslatır.”

Kapıdan dışarı çıkarken gözümü kırparak, “İşte böyle,” dedim.

Evsizler yurdundan içeri girmek o kadar kolaydı ki bu neredeyse komikti. Yurtta o kadar fazla insan vardı ki, o kadar fazla insan bu toplumda hayatta kalmak için savaşıyordu ki kimse bana pek dikkat etmedi fakat içeri girdiğimde görevim daha zorlaştı. Tünel labirenti kafa karıştırıcıydı. Yönümü birkaç kere kaybettim ve bu sefer Gus’ın haklı olup olmadığını sorguladım.

Kendime acıdığımı fark ettiğimde, birkaç derin nefes alıp tekrar işe koyuldum.

Nihayet topluluğu buldum. Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük topluluktu. Bu bile tekrar düşünmemi sağlamalıydı ama devam etmeye kararlıyım, o yüzden ilerledim. Seçtiğim noktayı haritada dikkatle inceleyip ip atmak için en iyi yer olduğundan emin olmaya çalıştım.

Daha iyi bir yer göremeyince işe koyuldum. Siyah ipten aşağı kayıp kısmen kısa bir atlayışla, birbirine bağlı birkaç binadan birinin çatısına indim. Doğrudan yapının öteki tarafına koştum. Planlardan binanın yüksek pen-

cereleri olduğunu biliyordum ve havalandırma delikleri çok küçük olduğundan, pencereler en iyi seçeneğimdi. Başka bir ipi bağlayacak bir nokta bulduğumda kendimi bağladım ve ayaklarımı duvara koyup çatıdan inmeye başladım.

İlk pencereye yaklaştığımda kilitli olduğunu gördüm. Üçüncü pencerede turnayı gözünden vurdum. Gözlerimi kısıp camdan içeri baktıktan sonra dikkatle kaydırarak açtım.

Kendimi masaların ve sandalyelerin beton yere sabitlendiği yemek alanına bağlı boş bir mutfakta buldum.

Saate bakılırsa, çoğu negin akşam on yasaklarına uymak için yurtlarına ilerlediklerini düşünüyordum. Genç bir kızın koridorda yürüdüğünü görene dek kapının hemen içinde sabırla bekledim. Benden çok da büyük görünmüyordu ve yalnızdı.

Beni geçerken kapıyı açıp onu mutfağa çektim.

Başarısızca kolunu kurtarmaya çalışarak, "Ne oluyor be..." diye konuşmaya başladı.

Aceleyle parmağımı dudağıma götürdüm. Konuşmayı kesecek kadar zekiydi, ben de buna memnundum. Onu bayıltmak zorunda kalmak istemiyordum.

Kızın gözleri doğrudan kıyafetlerime kaydı ve belimde durdu. Yavaşça elimi kaldırıp tişörtümün kenarını yukarı çektim ve çıplak kalçamı gösterip neg olmadığımı kanıtladım.

"İçeri izinsiz girmişsin," sonucuna vardı.

Bu yorum aşikârdı ama çoğu neg bu ihtimali düşünmeye cesaret edemiyordu. Onlara bir kaçış olmadığı öğretiliyordu, o zaman biri nasıl içeri girebilirdi?

Başımı sallayıp ona babamın fotoğrafını uzattım. "Bu adamı gördün mü? Bu toplulukta mı?"

Kız önce bana, sonra fotoğrafa baktıktan sonra yavaş yavaş başını yukarı aşağı salladı.

Midem tepetaklak oldu.

Kısık sesle, "Burada değil ama onu gördüm," dedi. Bu kadar utangaç ve gergin gözükmesi biraz rahatlamama sebep oldu.

"Nerede? Onu nerede gördün? Lütfen! Hâlâ hayatta mı?"

Bana fotoğrafı geri uzattı. "Onu gördüğümde hayat-taydı."

Endişem tavan yaptı. "Nerede?"

Başını iki yana salladı. "Beni buradan çıkardığın anda söylerim."

Kız daha gözünü kırpmadan elim eteğini kavramıştı. Onu duvara yapıştırdım, yüzüm onun-kine yakındı. "Sana çok fena zarar vermeden önce hemen söyle."

Kız sadece gülümsedi. "Güvenlik görevlilerinin ko-nuştuğunu duydum. Bu alanın haftaya temizlenmesi planlanıyor. Temizlenme kelimesinin çok kötü şeyler anlamına geldiğini anlayacak kadar fazla şey biliyorum. Beni buradan çıkarırsan sana bildiğim her şeyi anlatırım. Ya da beni dövüp elinde bir hiçle gidebilirsin."

Kahretsin, kahretsin!

Kızı bıraktım. Korkusuzdu, hakkını vermeliydim. Muhtemelen onu zorlayıp bana biraz daha fazlasını söylemeye ikna edebilirdim ama onun hakkında bir şey, ona yardım etmek istememe sebep olmuştu. Birini kurtarmaya. Sadece bir kereliğine.

"Adın ne?"

"Sarah," diye cevap verdi.

"İpe tırmanabilir misin Sarah?"

“Bu cehennemden kurtulmak için ne gerekiyorsa yapabilirim.”

Başımı salladım. “Geride kalırsan senin için dönmem.”

Heyecanla dudaklarını yaladı. “Anlıyorum.”

“Biliyorsun, eğer bizi yakalarlarsa...” Ona doğru baktım.

“Bu seçimden asla pişman olacak değilim.”

Ne dediğini anlıyordum. Diğer seçeneği kalmaktı. Haklıydı, eğer becerikli değilse ve işe yarayamazsa her şey onun için anında sonlanacaktı.

Bu kesinlikle bir hataydı. Yine de bu hatayı zihnimde çabucak haklı çıkardım. Babamla ilgili bilgiye sahipti ama olay bundan daha fazlasıydı. Bunu yapmaya *ihtiyacım* vardı. Lanet sisteme meydan okuyup en azından tek bir kişiyi serbest bırakmaya ihtiyacım vardı. Ona başımı salladım. Bu da yüz hatlarının yumuşamasına ve gözlerinin ihtiyatlı bir umutla dolmasına sebep oldu. Sonra pencereye gittik. Yukarı çıkmasına yardım edebilecek pozisyona geçmek için ilk ben çıktım.

Şaşırtıcı derecede güçlü ve çok kararlıydı; kısa zamanda çatıdan çıkıp tünellere geldik. Ben bir tünelde koştum, Sarah da hemen peşimde nefes nefese geliyordu. Her şey iyi gidebilirdi fakat ana ulaşım tüneline dönüp bizi evsizler yurduna götürecek labirentte koşmaya başladığımızda yanlış bir yöne saptım.

İki güvenlik görevlisinin bulunduğu bir alana.

Patinaj yaparak durdum. Sarah önünde ne olduğunu görüp durmadan önce beni geçen birkaç adım attı.

Sanki yavaş çekim gibiydi.

Güvenlik görevlileri başlarını kaldırıp onu gördüler.

Silahlarını kaldırıp, “Hey!” diye bağırdılar.

Biri, “Arkasında da biri var!” diye bağırdı ama tünelin karanlığında yüzümü göremeyecekleri kadar gölgedeydim.

“Sarah, koş,” diye tısladım.

Hiç duraksamadı, arkasına dönüp ayaklarını kaldırmaya başladı. Arkamı dönüp harekete geçtim. Belki de kurtulurduk.

Tüneldeki silah sesleri sağır ediciydi; ses duvarlardan sekiyordu. Sarah’ın başının ikinci kurşunun kuvvetiyle öne sallandığını görecektim zamanda döndüm. Sarah hemen yere düştü. Hareketsizdi.

Hızlanan nabzım, M-Bant’ımı çılgınca bip sesleriyle öttürmeye başladı. Vücudum ileri atıldı. Sarah’ya bakmalıydım. Emin olsam da. Nefes alıp almadığını kontrol etmek istiyordum.

Ama sonra adım seslerini duydum ve yine koşmaya başladım. Bir silah sesi daha geldi ve kurşunun böğrümü deldiğini hissettim. İlerlemeye devam ettim. Kollarım ve bacaklarım hiç olmadığı kadar hızla hareket ediyordu. İleri odaklanıp tünellere dikkatimi verdim ve geldiğim yola, nihayet beni evsizler yurdunun bodrum kapısına götüren tünele girdim. Bu bodrum kapısı, evsizler yurdunun buzhanesiydi.

Soğuk alana daldım, sonra da bir şey koyarak aralık bıraktığım dış kapıdan çıktım. Titreyerek ve böğrümü tutarak acıyla haykırdım ve kanla kaplı elime baktım. Attığım her adım acı doluydu ama eğer şu anda durursam asla kurtulamayacağıma emindim.

Tökezleyerek basamaklardan çıktığımda, parmaklıklardan sarkan pis, gri bir battaniye gördüm ve kapıp kam saklamak için omzuma sardım.

Başımı eğip evsizler yurdu boyunca yürüdüm, M-Bant’ım nihayet sessizleşmeye başlamıştı.

Çok fazla şey kaybetmiş insanlarla çevriliydim: evler, aileler, arkadaşlar, işler. Aşk. Odada tökezleyerek ilerlediğimde, gözlerindeki acılı ifadenin artık benimle sonsuza kadar kalacak ifadeye ürpertici derecede benzediğini biliyordum.

Bir ses, "Bayan," dedi. "Bayan, iyi misiniz? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Adam bana nezaketle baktı. Gözleri yargıdan yoksundu. Bu yoksunluğu hak etmiyordum.

Başımı iki yana sallayıp devam ettim, ayaklarımı sürüyerek kapıdan dışarı çıktım.

"Bayan?" diye arkamdan seslendi ama önemseme görevinin bir çapı vardı ve beni kapının ötesine takip etmedi.

DUVARA YASLANARAK GUS'IN KAPISINI ÇALDIM. ARABAYLA nasıl geldiğimi hatırlamıyordum ya da park ettiğimi. Dairesinin basamaklarını çıktığımı bile zar zor hatırlıyordum. Bir şekilde battaniye hâlâ yarı yarıya bana sarılıydı; titreyen ve kanlı bir elle ona tutunuyordum.

Duvardan aşağı kaymaya başladığımda kapı açıldı ve bir el beni kolumun altından tuttu.

Daireye girmeme yardım ederken, "Tanrım, Maggie," dedi. Beni koltuğuna koydu. "Yaralandın mı?" Hızla nefes alıyordu, gözleri panik doluydu.

Battaniyenin düşmesine izin verdiğimde, Gus'ın dudaklarından bir sürü küfür döküldü. Sonra tişörtümü yukarı çektiğinde ve kurşun yarası daha fazla kan akıttığında bir küfür sürüsü daha.

Banyosuna koşup bir yığın havluyla döndü. Alnında ter damlaları oluşmaya başlamıştı. "Seni hastaneye götürmek zorundayız."

Ama ikimiz de bunu yapamayacağımızı biliyorduk.

"Maggie..." Ağır bir nefes bıraktı ve kanı havluyla kurutmaya çalıştı. "Bu gerçekten kötü gözüküyor. Bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

Başımı iki yana salladım. Ne kadar kötü olduğunun önemi yoktu, hastane bir seçenek değildi.

Biraz daha küfredip kayboldu, sonra da bir bardak su ve bir avuç hapla geri döndü. Hapları elime koydu ve onları yutarken doğrulmama yardım etti. Doğru olandan fazlaydılar ama itiraz etmedim.

“Çıkış yarası var mı diye bakmalıyım,” deyip beni nazikçe biraz daha yukarı itti ve tişörtümü yukarı çekti. Derin bir nefes bıraktığında, cevabının onaylayıcı olduğuna oldukça emin oldum. “Tanrım, Maggie. Her yerde kan var.” Beni tekrar yatırmadan önce sırtıma bir havlu koydu.

Çıkış yarasının oluşu iyi haberdi. En azından kurşun aramak zorunda kalmayacaktı. Gus’ın omuzlarındaki çöküş, bana onun benzer bir rahatlama hissetmediğini anlatıyordu.

Birkaç sakinleştirici nefes daha aldıktan sonra tekrar baktı. Kontrolü elinde tutuyormuş gibi gözükmeye çalışarak, “Pekâlâ,” dedi. “Kan parlak, o yüzden umuyorum ki önemli bir şeye çarpmamış ama bunu tedavi etmeliyiz. Acıyacak.”

Gergince başımı salladım. “Hadi yap.”

Tekrar kayboldu ve bir şişe votkayla döndü. Votkayı yaraya döktüğünde ruhumu tutuşturuyormuş gibi içime kadar yaktığını hissettim. Hak ettiğim de buydu.

Gözlerimden yaşlar döküldü.

Hiç ses çıkarmadım.

Gus yaranın temiz olduğu konusunda tatmin olduktan sonra karnıma gazlı bez sardı ve cesaret ettiği kadar sıktı.

“Bu ancak bir süreliğine dayanır Maggie,” dedi.

“Yeterli,” diye cevap verdim. “Beni eve bırakabilir misin?”

Artık telefonu yüzünden dikkati dağılmış olan Gus, “Burada kalıyorsun,” diye yanıt verdi.

Gözlerimi devirdim. “Kalamam. Annem sabah işe gitmeden önce beni kontrol eder. Orada olmalıyım.” Şu anda bir soruşturma başlatmasını kaldıramazdım. Ayrıca, geri dönmeliydim. Benim odam. Benim yatağım. Benim kâbusum.

Gus telefonuna bir şey yazarken, “Doğrulabiliyor musun?” diye sordu.

Gus’ın bana verdiği şey her neyse etkisini göstermeye başlamıştı. Başımı sallayıp kalkmaya davrandım ama yüzümü buruşturmamı saklayamayınca Gus kolunu omzumun altına koydu.

“Birkaç havlu getirmek isteyebilirsin,” diye öneride bulundum.

Gözlerini kısıp yarama baktı.

Gülümsemek için işe yaramaz bir çabada bulundum. “Benim için değil. Şoför koltuğunun her tarafında kan var.”

Havluları kapıp arabasına gidene kadar küfretti.

Gözlerimi açtığımda garajıma geri dönmüştüm, yatağымda uzanıyordum.

Boğazım kupkuru, yutkundum. “Uyudum mu?”

Gus, “Bayıldın,” dedi.

“Ah.” Gus beni yukarı mı taşımıştı?

Yatağımın kenarında oturmuştu, tekrar telefonuna bakıyordu. “Mags, gitmeliyim,” dedi.

Çoktan bir şeyler döndüğünü anlamıştım. O sırada bunun ne olduğunu bilmek istemiyordum. Daha fazlasını kaldıramayacaktım, o yüzden başımı salladım.

Hırıltılı bir sesle, “Teşekkürler,” dedim. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı.

Suçlulukla başını eğdi.

“Merak etme. İyi olacağım.”

Başını iki yana salladı. “Olay bu değil.”

Gözlerim çok azıcık açıldı. Şüphelenerek, “O zaman nedir?” diye sordum.

“Beni öldürme ama şu anda yalnız kalamazsın.” O konuşurken, yaklaşan bir arabanın farının penceremi aydınlattığını gördüm. Araba durdu ve motor kapatıldı.

Cevaptan korkarak, “Gus, ne yaptın sen?” diye fısıldadım. Eğer annemi veya Samuel’ı aradıysa çok mutsuz olacaktım.

Ayağa kalktı. “Gerçekten gitmeliyim. Quentin’i aradım.”

Kendimi durduramadım. “Bunu nasıl yapabildin?” diye bağırdım. Gus’ın ağrı kesici kokteyli yüzünden dilim dolaşıyordu. “Bütün uyarılarından sonra! Bunu söyleyebileceğin en kötü insan... Yakalanmamızı mı istiyorsun? Hapse mi girmek istiyorsun? Quentin’i şu anda buna nasıl dahil edebilirsin?”

Hüzünle gülümsedi. “Bana başka seçenek bırakmadın.”

“Yemin ederim Gus, bunun hesabını ödeyeceksin!”

“Bu yeni bir şey mi, Maggie?” Kapıya doğru ilerleyip bana bakmak için durdu. “Sence, bize gerçekten *yapabileceği* bir şey dışında, onun işe karışmasından ötürü endişelenmenin sebebi nedir?” Omzunu silkip gitti.

Yüzüm tekrar yastığa düştü. Harika. Şimdi Quentin beni mahvolmuş ve zayıf halde görecekti. En son ihtiyacım olan şey buydu. Bütün plan, benim *ona* yardım edebilmeme güvenmesine dayanıyordu.

Birkaç dakika sonra işe yaramaz şekilde battaniyeme uzanmaya çalışıyordum. Onları çözmediğim sürece çık-

mayacak ayakkabılarıma ulaşmaktan umudumu kesmiştim ama en azından kendimi battaniyeyle örtebilirsem bütün dramatik sahneyi görmezdi.

Tabii ki sonuç vermeyen çabalarımınla domuz gibi terlerken başımı kaldırdığımda Quentin'in kapımın eşiğinde durduğunu gördüm. Öfkeden köpürüyordu.

Quentin, "Yine ne yaptın?" diye bağırdı.

Yatağa geri yatarken yüzümü ekşiterek, "Seni görmek de güzel," dedim.

Quentin bana dik dik bakmaya devam etti; gözlerindeki sertlik oldukça korkutucuydu.

"Gus seni rahatsız ettiği için kusura bakma."

Yorumumu görmezden geldi ve kısıp, tehdit edici bir sesle, "Bunu sana kim yaptı?" dedi.

Benim için endişelendiğini biliyordum ama ses tonu beni o kadar şaşırttı ki ürperdim. Bir gün bu sertlik bana yöneltilecekti ve beni en çok korkutan şey, hissettiğim duygunun, babam dışında başka kimseye hissetmeyi beklemediğim bir duygu olmasıydı. Bir daha asla hissetmek istemediğim bir duyguydu ama istense de istenmesede de oradaydı. Pişmanlık.

"Gitmelisin," diye mırıldanıp bir daha lanet battaniyeyi almaya çalışmak için uzanırken başımı Quentin'den uzağa çevirdim.

"Kes şunu!" diye hırladı ve sonra bana doğru ilerleyip battaniyeyi daha uzağa çekti.

"Bu çok zalimceydi," diye homurdandım. "Lütfen git."

Ama başım nihayet onunkine döndüğünde, göz göze geldik ve onun bakışlarında bana hiçbir yere gitmediğini anlatan bir şiddet vardı. Çabucak bakışlarını çevirdi. Sanki benimkinden çok da farklı olmayan bir utançla bakışlarını çevirmiş gibiydi. Bunu ona ben mi yapmıştım?

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. Kelimeleri durdurmam. Söylenmeleri gerekiyordu.

“Ne için?” Hâlâ bana bakmıyordu.

Yutkundum. Yeterince iyi olmak, itiraf etmek istiyordum ama yeterince iyi değildim. “Seni... gecenin bir yarısında buraya getirttiğim için. Eminim daha iyi şeyler yapıyordun veya uyuyordun.”

Dürüstçe, “Ben uyumuyorum,” dedi ve bana bir anlığına bakıp şifoniyerime döndü. Sormadan eşyalarımı karıştırmaya başladı. Bana dönmeden önce birkaç eşya çıkardı. Ellerinde bir eşofman ve bol bir tişört olduğunu gördüm.

Dikkatle yatağın ucuna oturdu ve tek kelime etmeden botlarımın bağını çözüp nazikçe çıkardı. Her hareketi öfkesinin birazını götürüyormuş gibiydi. İş bittiğinde bana bakıp nazikçe battaniyeyi belime doğru kaldırdı. “Kotunu çıkaracağım, tamam mı?”

İşler zaten utanç vericiden de öteydi, biraz daha fazlası neye zarar verebilirdi ki? Tanrı biliyor ki kotun çıkması gerekiyordu. Üzerindeki kurumuş çoktan kanın kuruduğunun kokusunu alabiliyordum. Düğmemle fermuarımı açıp aşağı doğru çektim ama yüzümü ekşitince Quentin ellerini benimkilere koyup beni durdurdu.

Bana battaniyenin ucunu uzatıp, “Şunu tut,” dedi.

Ben battaniyenin altında örtülü dururken, Quentin ellerini aşağı uzatıp kotumun belini kavrayarak yavaşça aşağı çekti. Her şey çok masumaneydi ama bacaklarımdan aşağı hareket ederlerken, parmak boğumlarını pantolonumun içinde hissettim. Eşofmanımı giydirirken de aynı şeyi yaşadım ve bunun onu etkileyip etkilemediğini görmek için ona bakmak istesem de buna cesaret edemedim.

İşi bittiğinde nefesimin hızlandığını hissedebiliyordum; bir uyarı ötüşünden kaçınmak için konsantre olmam gerekti. *Bir daha fırsatım olduğunda sessizleştirme ek-lentisini almazsam ne olayım.*

Quentin tişörtüme işaret etti. “Her tarafın kan olmuş. Maggie... Yardım etmek istiyorum ama seni rahatsız...” Yutkundu. “Tek başına halledebilirsen, arkamı dönerim.”

Ama ikimiz de battaniyeye bile uzanamadığımı biliyorduk. Gergince başımı salladım ve biraz tüylerim diken diken oldu. Güvenilir cesaret gösterime dönerek, “Senden korkmuyorum Quentin,” dedim.

Bitkince gülümsedi. “Bunun gayet farkındayım Maggie. Ben bir negim,” diyerek kararlılığımın sınırının çatlamasına sebep oldu.

Bunu ben yaptım.

Test gününü hatırladım. Keşke o zamanlar onu tanıyor olsaydım. Keşke daha önce karşıma hiç bu kadar tehlikeli bir insanın çıkmamış olduğunu bilseydim. Bir daha da asla çıkmayacağını.

Yanağımdan aşağı kayan gözyaşını sildi.

“Acıyor mu?” diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım. Ağrı kesiciler gerçekten işlerini yapıyorlardı ve gitgide daha sersem gibi hissetmeye başlamıştım. Şüphesiz ki denetimden çıkmış düşüncelerimin sebebi de buydu.

“Bunu yapmama izin verir misin?” diye sordu.

Başımı onaylayarak salladım. Sadece tişörtümü çıkarmak yerine vücudumu kaldırdığında ve beni göğsüne çekip bir süre sarıldığında iki senedir ilk defa ağladım.

Göğsüne doğru hıçkırarak, “Onu öldürdüler,” dedim ağlarken.

Yatıştırıcı bir sesle, “Ne dedin? Seni duyamıyorum,” dedi.

“Çok özür dilerim Quentin,” diye fısıldadım. “Seni bu işe soktuğum için çok özür dilerim.”

“Şş,” diye rahatlatıp saçlarımı okşadı. “Başka hiçbir yerde olmak istemiyorum Maggie. Hayatımda ilk defa tam da olmam gereken yerdeyim.”

Kelimeleri durumu daha da kötü yaptı.

Nihayet benden geriye çekilip kollarımı başımın üzerine kaldırdı. Sonra gözlerini benimkilerden çekmeden bluzumu kaldırdı ve beni sadece içini gösteren, beyaz bir sutyenle bıraktı ama aşağı bakmadı. Bir kere bile. Bakışlarını benimkilerden çekmedi, tişörtümü kollarımdan ve başımdan aşağı indirirken bile.

Tanrı şahidimdir ki onu öpmenin nasıl olacağını çok merak ettim.

Babamla masamızdaydık. Haftalar geçmişti ve babam her perşembe akşamı, garson kızın içeceğine gizlice koyduğu ufak karışımı geliştiriyordu.

Şimdiye kadar hiçbir şey olmamıştı ama babamın ilgisi ve sonuç olarak benimki de asla azalmıyordu. Yemeklerimiz gelmişti ve Beth’in buzlu çayını içmesini izlerken sessizce yemek yiyorduk.

Bu neredeyse anında oldu, Beth’in yanından geçtiği bir sonraki müşteriyle. Beth’in, M-Bant’ına baktığındaki şaşkınlığı görülebiliyordu. Babama baktığımda, yüzünde hafif bir sırıtış oluştuğunu gördüm. Beth odada yavaşça ilerliyordu, gözleri bileğine dikilmişti.

Müşterilerden biri tezgâhta ona yaklaştığında Beth’in yanakları pembeleşti. Müşteri, Beth’e vardiyasından sonra kahve

içmek isteyip istemediğini sorduğunda babamla beraber dinledik. Hâlâ bir şok halindeymiş gibi gözüken Beth utangaçça onayladı başıyla.

“Baba, aman Tanrım! Bunu sen... Bunu sen mi yaptın? Onun değerlendirmelerini mi değiştirdin?” Bu soruyu sorduma bile inanamıyordum.

“Bu böcekleri değiştirmekten çok da farklı değil Maggie.”

Başımı iki yana salladım. “Ama anlamıyorum. Düşük değerlendirmelerin dominant sinyal olmaları gerekmiyor mu? Nasıl Beth’in daha yüksek değerlendirmeler almasını sağlıyorsun?”

Gözleri heyecanla parlayan babam bana doğru eğildi. “Değerlendirmelerini değiştirmedim. İşin güzel kısmı da bu. Sadece dışarı çıkan sinyali değiştirdim, frekansı başkaları tarafından alındığında pozitif sonuçlar yaratmaya yetecek kadar. Böcekler gibi, pozitif sonuçlar için dışarı giden sinyali değiştiriyorsun. Negatif sonuçlar içinse iç reseptörleri.” Babam alçakgönüllülükle gülümsedi.

Ağzım açık bakakaldım. Babamın ne dediğini tam olarak anlamıyordum ama bunun çok önemli olduğunu biliyordum.

Babam bana alameti farika göz kırpmışlarından biriyle göz kırptı ve cüzdanını çıkarıp masaya birkaç banknot bıraktıktan sonra bana eğilip usulca konuştu. “Yapabileceğimiz bütün iyilikleri bir düşün.”

O gün babam benim kahramanıma dönüşmüştü.

Gözlerimi açtığımda hâlâ yataktaydım. Doğru düzgün şafak sökmemişti. Yakında alçak bir mırıltı vardı. Sese doğru baktığımda Gus’la Quentin’in kısık seslerle konuştuğunu gördüm.

Dilim dolaşarak, “Uyandım,” dedim. Gecenin olayları aklıma gelmeye başlamıştı.

Gus, “Ah, ne güzel,” diye cevabı yapıştırdı.

Gülümsedim.

Quentin’e baktım. “Bayıldım mı?”

Sanki sırtımasını durdurmaya çalışıyormuş gibi gözü-
küyordu. “Dilin dolaşarak... merak ettiğin bazı şeylerden
bahsettikten sonra.”

Yüzümdeki gülümseme soldu. En son düşündüğümü
hatırladığım şey onu öpmekti. Hayır. Olamaz. Lütfen
bunu yüksek sesle söylemiş olmayayım.

Güldü. “Çok tatlıydı ama tamamen anlaşılmazdı.”

Beni kurtarıyor muydu? Ne olursa olsun, bunu kabul
ettim.

“Hmm,” dedim. “Hiç hatırlayamıyorum.”

Kendi gülümsemesi solarken, “Anlaşılır bir şekilde,”
dedi.

Gus yatakta yanıma oturmak için bu ânı seçti ve bana
vücudumun sağ tarafındaki acıyı hatırlattı. Battaniyeyi
aşağı çekip tişörtümü kaldırdığımda kanın bandaja geç-
tiğini gördüm.

“Harika,” diye homurdandım.

Hâlâ dünkü kıyafetleri giyen Gus, taşıdığı kahverengi
torbadan bir tüp çıkardı. Beceriyle bandajlarımı açmaya
başladığında, kaşlarımı kaldırdım.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Bir dakika konsantre olmama izin ver Mags.”

Bekledim ve bandajları Quentin’e uzatıp ona kapının
yanındaki çantada yenileri olduğu talimatını verirken iz-
ledim. Gus, yarayı ikinci kere temizledikten sonra yara-
nın açık kısmına basınçlı tüpün ucunu, sırtımdaki açık
noktaya da bir havlu bastırdı.

“Bu canını yakabilir,” dedi.

Dilim dolaşarak, “Sanırım şanslı günün,” dedim.

“Tabii ki,” diye yanıt verip tüpün tepesini sanki bir şırıngaymış gibi bastırdı. Tüpün içeriği içime doğru aktı. Başta soğuk, sonra da sadece rahatsız ediciydi.

“Glutaraldehit mi?” diye sordum.

Bana bakmadan başını salladı.

“Kimden?” diye sordum.

Gus cevap vermedi.

Gus işini bitirdiğinde, Quentin’e kapının yanındaki çantayı uzatmasını işaret etti. Şüphelendirici derecede zimba tabancasına benzeyen bir şey çıkardı.

“Bana bunu hırdavatçıdan almadığını söyle.”

Bana dişlerini göstererek sırttı. “Başını çevirmeni öneririm.” Sonra başka tek kelime etmeden yaranın derisini birleştirip bağırmama sebep oldu. Quentin elimi sımsıkı tuttuğunda durdum. Yanıma çömeldi. Diğer eli de omzumu tutuyordu, gözleri benimkilere dikilmişti.

Gus beni önden üç kere, arkadan da dört kere zimbalaladıktan sonra tekrar bandajlayıp sadece, “Sonra görüşürüz,” diyerek gitti.

Gus kaybolduktan sonra Quentin, “Bu tuhaf mıydı?” diye sordu.

“Hayır. Ben hep zımbalanıyorum.” Onu güldürdüm ki bu iyi bir şeydi. Özellikle de ona gerçek cevabı vermek istemediğim için.

Gus biriktirdiğimiz paranın kalanını ve emindim ki kendi birikiminin büyük bir kısmını karaborsada tıp malzemesi almaya kullanmıştı. Glutaraldehit, savaş meydanındaki askerlerin yaralarını tedavi etmek için kullandıkları şeydi. Çok kaliteliydi, pahalıydı ve bir sürü istenmeyen soruya cevap vermeden bulunması çok zordu.

Bu dünyadaki herkesten çok benden kurtulmayı isteyen Gus, biraz önce kışımı kurtarmıştı. Sohbet edecek havada olmamasına şaşmamalıydı.

QUENTİN BENİ KALDIRIP EMNİYETLE BANYOYA GEÇER GEÇMEZ annem odama girdi.

“Maggie, iyi misin? Neden yataktasın?”

Battaniyelerle oynadım, hâlâ onca ilaç yüzünden sersem gibiydim. Hırıltılı bir sesle, “Çok iyi hissetmiyorum,” dedim. Bu, yüzyılın en yetersiz kalan ifadesiydi.

Annem elini alnıma koymak için öne ilerledi. “Ateşin yok ama ölü gibi solgunsun ve yapış yapışsın.”

O üzerime eğilirken, endişeyle odaya bakınıp kanlı kıyafetler veya dün gece olanları ele verecek işaretler arandım. Quentin her şeyi halletmişti.

“Sanırım mide virüsü. Okulda salgın vardı.”

Annem alnımdaki saçı geriye çekti. “Belki de hastaneye gelip kontrolden geçmelisin.”

Yüz kaslarımı gevşettim ve gülümsememi ikna edici yapmak için elimden geleni yaptım. Bu, insanın vücudu acıyla haykırırken ve zihni çıldırırken kolay değildi. “Anne, ben iyiyim. Bir şeye ihtiyacım olursa seni ararım. Sadece bir-iki gün dinlenmeye ihtiyacım var.”

Dudaklarını büzdü. “Sana kendini çok zorladığını söylemiştim.”

Başımı salladım. “Sanırım haklıydın.”

Yüz ifadesi yumuşadı. "Tamam hayatım. Sen dinlen." Kıkırdayarak, "Seni hafta sonuna kadar düzeltiriz. En son isteyeceğin şey, baloda hasta görünmek!" dedi. "Ah, biliyor musun? Dün sosyete sayfasında onun fotoğrafını gördüm. O çok..." Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Maggie, sen bile kabul etmelisin ki o..."

Quentin'in banyodan dinlediğini bildiğimden, "Anladım anne," diyerek çabucak sözünü kestim. "Gerçekten, sadece tekrar uyumak istiyorum."

Yüzü yumuşadı. "Tamam, tamam. Bana ihtiyacın olursa ara."

Aşağı inene ve kapıyı arkasından kapadığını duyana dek bekledim. "Dışarı çıkabilirsin," dedim.

Quentin ifadesiz bir yüzle banyodan dışarı çıktı.

"Ortalığı topladığın için teşekkürler."

Omzunu silkti.

"Bütün gece kaldığın için de."

"Biraz uyumalısın."

Başımı sallayıp gözlerimi kapadım ama bir saniye sonra tekrar açtım. "Hava atmayacak mısın?" Annemin yorumları hakkında hiçbir şey söylememişti.

Quentin ellerini ceplerine koydu ve sırtı bana dönük bir şekilde pencereden dışarı baktı. "Sana daha önce de söyledim Maggie. İnsanlar bir ideali görüyorlar. Bunun hava atılacak hiçbir yanı yok."

Haftanın geri kalanı boyunca okula gitmedim. Ama perşembe akşamüstü, Quentin'i sinir edecek şekilde biraz daha fazla hareket etmeye başlamıştım. En azından birkaç gün daha hareket etmemem gerektiği konusunda ısrar ediyordu. Ben de onun doktor olmadığını ve tekrar

güçlenmek için harekete geçmemin gerekmesinin yanı sıra, hâlâ cumartesi onunla baloya gitmeye son derece niyetli olduğumu açıkladım.

Sarah babamı tanımıştı. Bana doğru yönü gösterecek kadar fazla şey biliyordu. Sonra ne bildiğini bile öğrenmeden ölmesine izin vermiştim. İkisine karşı da başarısız olmuşum.

Babamın hâlâ hayatta olduğuna inanmak zorundaydım. Bütün bunlara degeceğine inanmak zorundaydım. Belki, sadece belki, babamı oradan çıkarıp yanımıza getirdiğimde her şey iyi olurdu.

Sürekli aklıma Sarah'nın görüntüleri geliyordu. Her ufak ses arkamı dönmeme sebep oluyordu. Her seferinde, sadece bir anlığına yine oraya dönüyor, kurşunu izliyordum. İyi, faydalı bir şey yapana dek bu görüntülerin aklıma gelmesini durdurma şansım yoktu.

Cuma günü, en azından biraz para kazanabilmek için işe gitmeye çalıştım fakat içler acısı bir şekilde başarısız olup tekrar hastalık izni aldım ama en azından ayakkabı giymeyi başardığım için bir saat sonra sokakta yürümeyi denemeye karar verdim.

Sokağın yaklaşık olarak orta noktasında, Quentin BMW'siyle gelip kaldırıma çekti.

Tam bir alfa halinde arabadan atlayıp kapıyı çarptı. Bana avına doğru yürür gibi yürüyerek, "Ne yapıyorsun sen?" diye hırladı. Kolumu tutup adımlarımı durdurdu. "Aptal olma Maggie. Dinlenmen gerek."

Ama gözlerindeki endişe yardımcı olmadı. Dünyaya kızgın bir şekilde kolumu onunkinden kurtardım. "Sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin! Önemsiyormuş gibi davranamazsın! Aramızda bir şey varmış gibi yapamazsın! Yapmam gereken bir iş var ve kimse bunun önüne

geçemeyecek. Beni duyuyor musun? Ne Gus ne o aptal kız ve ne de kesinlikle sen!”

Sanki biraz önce boynuz çıkarmışım gibi beni izleyerek gözlerini kırıştırdı. “Hangi kız?”

Hararetimi kaybedip gitgide daha da bayılacak gibi hissederek başımı iki yana salladım. Sertçe, “Önemli değil. O öldü. Babanın ordusu onu öldürdü,” dedim. “Ben de onlara yardım ettim.”

Yüzünü ekşitti.

Arabasına yürüyüp içeri oturdum.

O da bana katıldı ve sessizlik içinde geri gittik.

Ben yatağa tekrar yerleşirken Quentin beyaz, kese kâğıdı bir torbanın önünde oturuyor, bana bakıyordu. En azından artık oturabiliyordum. Quentin gri pantolon ve beyaz bir gömlek giyyordu. Kollarını yukarı kıvrırmıştı ve kravatı bağlanmamış bir şekilde gevşekçe boynundan sarkıyordu. Bu yeterince dikkat dağıtıcı değilmiş gibi birkaç gündür tıraş da olmamıştı. En azından M-Bant’ıma nihayet sessizlik dosyası eklemiştim. Gus’ın dosyayı verirken yaşadığı kahkaha krizine katlanmak, artık nabız hızımı kontrol etmek için enerji toplamam gerekmediğini bilmeye değerdı.

Quentin, “Şirket. Babam. Yaptıkları şey bu. Negleri öldürüyorlar,” dedi. Her cümlesi kesik kesik ve ağır ağırdı. Vardığı her sonuç, onu bildiği dünyadan bir adım uzaklaştırıyordu.

Görmesini ve anlamasını istediğim şey buydu ama şimdi, bu kelimeleri söylemesini dinledikten, her biriyle başı biraz daha eğildikten sonra her şeyi geri almak istiyordum.

“Ben de böyle düşünmüştüm. İlk defa bir temizlik gördüğümde herkesin öldüğünü sanmıştım ama sonra etraflıca düşündüm ve mantıklı gelmedi.”

Başını salladı. “Neden sırf onları öldürmek için onları besleyip yıllar boyunca hayatta tutsun? Bu bir tür yatırım olmalı. Babam başka türlüsünü yapmaz... O çok açıkgözdür.”

Ben “soğukkanlı” kelimesini tercih ediyordum ama bu kadarını söylediği için etkilenmişim.

Başını yukarı kaldırdı. “Peki, neden onları hayatta tutuyorlar?”

Derin bir nefes aldım ve bıraktım. Düşünme zamanı kazanmak için oyalanarak, “Torbada ne var?” diye sordum.

Kese kâğıdını kaldırıp koltukla bana doğru yaklaştı. Torbanın içine baktığımda ağzım sulanmaya başladı.

“Lezzetli ve kötü bir şeyin kokusu geliyor, diye düşünmüştüm.” Sosla kaplı sosisliyi çıkardım ve büyük bir ısırık alıp keyfini çıkardım. Dolu ağzımın içinden, “Sanırım bu birinin benim için yaptığı en güzel şey,” dedim.

Başımı kaldırdığımda gururla gülümsüyordu.

“Bir ısırık ister misin?”

Başını iki yana salladı.

“Yalancı.” Sosisliyi ona uzattım.

Bir an duraksadıktan sonra sosisliyi alıp ısırıldı.

Çiğnemeye başladığında yüzü aydınlandı. Kahkaha atmaya başladım, bu canımı yaktı ama durmama yetecek kadar değildi.

“Ne oldu?” diye sordu.

Gülmeye devam ederek ve tükürükler saçarak, “İnledin!” dedim.

O da güldü. “Pekâlâ, lezzetliler.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Çok lezzetliler,” diye düzeltip büyük bir ısırık daha aldı.

Uzanıp sosislimi geri kaparak, “Hadi ama!” dedim. “Bir dahaki sefere iki tane getir.”

Çiğnerken gülümsedi. Bu hoş bir manzaraydı.

Sosisliyi tutup derin bir nefes daha aldım. Ona söyleme vaktiydi. “Onların her şeyini alıyorlar: ailelerini, arkadaşlarını, özgürlüklerini, geleceklerini. Sonra onları eğitiyorlar. Bazıları fabrika işi için kullanılıyor, bazı yetenekliler araştırma tesislerine yerleştiriliyor. Güçlülerin çoğu da askere yazdırılıyor. Ordu personeline alım ihtiyacının artık bir sorun olmaktan çıktığını ama daha önce hiç olmadığı kadar silahlı kuvvetimiz olduğunu fark etmedin mi? Sadece devlet ordusu değil, özel fonlu ordular da çok fazla. Hizmet etmezlerse öldürüleceklerini şüphe götürmez şekilde bilen askerler. Bu onların hayatta kalmak için tek şansı. Kabul edelim ki onlara göre kendileri herhangi bir gelecekleri olmayan negler, o yüzden çoğu bu pozisyonlara memnuniyetle geçiyor.”

Quentin’e sosislinin son lokmasını uzattım. Sosisliyi bitirme zamanını bu yeni bilgiyi sindirmek için kullandığını biliyordum. Başını kaldırdığında gözlerinde bir tür umut vardı.

“Belki de bu, dedikleri gibi rehabilitasyona doğru bir adımdır. Negler toplumun bir parçası olmak üzere yaratılmamışlar ama belki de onlara savaşacakları bir şey, onurlandıracakları bir ülke vermek iyi bir şeydir.”

“Sen buna ihtiyacın olduğuna mı inanıyorsun? Hak ettiğin gelecek bu mu?” Bu kelimeleri söylerken bile, Quentin teknik olarak bir neg olmadığından bunun güçlü bir argüman olmadığını biliyordum ama gerçekte olmadığı bir şey olduğuna inandırılan tek kişinin Quentin olmadığına da emindim.

Fısıltı halinde, “Belki de öyledir,” diye yanıt verdi.

“Gerçekten bunu kabul etmek istiyor musun? Hayatının bir değerlendirmeyeyle tanımlanması gerektiğini?”

Elini kafa derisinde gezdirdi. “Buna inanacak şekilde yetiştirildim. Topluma kabul edilebilir ve barışçıl sınırlar sunabilecek bir teknolojiye inandırılarak.”

“Bu tam bir saçmalık!”

Hüzünlü gözleri benimkilerle buluştu. “Ben bir negim Maggie. İçimde beni böyle yapan bir şey var. Bir açıdan... ben yanlışım. Belki de bunu kabul etmeliyim...” Sertçe yutkundu. “İtiraf etmeliyim.”

Ona bağışlamak istiyordum. Ona esasında lanet bir neg olmadığını söylemek istiyordum ama bunu yapamazdım. O yüzden bunun yerine o sırada ona verebileceğim kadarını vermeye karar verdim.

Bunun biraz açıklama gerektireceğini bilerek yatak başlığıma yaslandım.

“Ben on altı yaşındayken, babam beni yaşadığımız yerden pek de uzak olmayan küçük bir restorana götürdü. Annem perşembe akşamları çalışırdı ve Samuel artık aile zamanından kaçınacak kadar büyümüştü. Babam da benim gibi abur cuburu severdi, bu gerçekten ortak noktamız olan az şeyden biriydi.” Nefesimi bıraktım. “Her neyse, babam yerel çiftlikler için haşere ilaçları tasarlıyordu. Geliştirme tarafını ve deney yapmayı seviyordu. M-Çip’in bir hastalık olduğu konusunda şakalar yapardı. M-Çip onları mahvedene kadar insanların ona akın edeceklerini söylüyordu.”

Quentin başını eğik tuttu, dikkatle dinliyordu.

“Ama feromon teknolojisi çok ilgisini çekiyordu. Haşere ilaçlarında kullandığı teknikleri feromon teknolojisine uygulamaya başladı ve bir perşembe akşamı, onu

garsonumuzun ieine bir Şey katarken yakaladım. Garson kız her zaman ieini kasanın yanında tutuyordu. Babam onu gördüğümü fark edince sadece göz kırptı. Bu bizim sırrımız oldu.”

Babamın anılarını tekrar yaŐarken ellerim titremeye başladı. “İlk birkaç seferde hiçbir Şey olmadı ama her perşembe oraya gidiyorduk ve her perşembe, babam aynı garsonun ieine başka bir karıŐım katıyordu. Bir keresinde ona bunun garsona zarar verip vermeyeceğini sormuŐtum. Gülümseyip bu kadar önemli bir soru sorduğum için benimle ne kadar gurur duyduğunu söylemişti.” Bu anıya gülümsedim. “Sonra bana her Şeyin çok güvenli olduğu konusunca güvence verdi.” Duraksadım, devam etmeden önce birkaç kere yutkundum. “Nihayet, bir akşam bir Şey oldu.”

İlgisi artan Quentin başını kaldırdı.

“Her zaman Fera-tek değerlendirmelerinde ortalamanın altı puan alan garson, suyundan bir yudum aldıktan birkaç saniye sonra birdenbire hiç olmadığı kadar yüksek değerlendirmeler almaya başlamıştı, özellikle de bir ya da iki müşteriyle. Tamamen hayrete düşmüştü.” Sırıttım. “Ama babama baktığımda, o sadece göz kırpıp hesabı dedi ve eve geri döndük.”

O gün babama hissettiğim hayranlık hissini hatırladım.

“Baban garsonun değerlendirmelerini mi değiştirdi?”

Başımı salladım. “Her hafta böyle devam etti. Babam formülü geliŐtirmek için uėraŐtı, garsonun çekiciliğini ve işe yaradığı sınırlı zaman dilimini artırmaya çalıştı. Bunu benimle çok konuŐmadı ama yeterince büyük bir soru sorduğumda her zaman kalemini bırakıp aynı Şekilde açıklıyordu. ‘Margaret, yapabileceğimiz onca iyiliği bir

düşün,' derdi." Anılarımın arasında kaybolmuş bir şekilde boş boş odaya baktım. "O benim kahramanımdı."

"Ne oldu?"

Şimdiki zamana geri döndüm ve başımı iki yana salladım. O an ne kadar istesem de Quentin'e her şeyi anlatamazdım. "Bir gün işten telaşla geldi. Her yere kâğıtlarını fırlatıyordu. Annem eve gelip ona seslenmeye başladı. Annem... ağlıyordu. Mutfakta oturmuş, ödevimi yaptığımı hatırlıyorum. Annem içeri gelip bir bardak su aldı. Elleri titriyordu ve her yere su döküldü. Bir dakika sonra da babam geldi. Bana bakıp, 'Üzgünüm, ufaklık,' dedi. Sonra annem babamın Fera-tek değerlendirmesini ölçtü."

Quentin hiçbir şey söylemedi.

Duvara baktım. "Anlaşılan, babam o gün negatif değerlendirmeler almaya başlamıştı. Daha önce hiç almamıştı, özellikle de annemle. Baştan beri istikrarla yüzde yetmişlerdi." Mükemmel değildi ama beraber mutlu olmaya yetecek kadar iyiydi.

Başımı iki yana salladım. "Annem bunu kaldıramadı. Babama bağırıp bardağı duvara fırlattı ve babamı affedilemez bir şey yapmakla suçladı. Bir adamın birdenbire normalden tamamen negatife dönüşmesinin başka bir yolunu göremiyordu. Şimdi bile annemin babamın onu aldattığından ve ölümcül bir hastalık kapıldığından şüphelendiğini düşünüyorum. Babam sadece karşıma oturdu ve devriye arabaları gelene dek annemin öfkesine katlandı. Polisler onu soruşturma için alacaklarını söylediler. Bir daha babamı görmedik."

Her şeyi sindiren Quentin, "Vay canına," dedi.

"O iyi bir insandı, Quin. O babamdı, hâlâ da öyle. Birdenbire her şey elimizden alındı. Artık babam yok ve annem her gün onun borçlarını ödemek için çalışıyor.

Samuel kimseyi önemsemiyor, hele de kendini. Bense...”

“Sense hayatını gölgelerde gizlenip her şeyi riske atarak, hepsini kurtarmaya çalışarak geçiriyorsun.”

Bir şekilde Quentin’in beni herkesten iyi tanıması ıstırap vericiydi. “Birinin daha iyi bir yol olduğuna inanması gerekiyor. Sistem hatalı. Sen ne kadar negsen babam da o kadar negdi.”

Quentin yavaşça başını salladı ama söylediğim herhangi bir şeyin onun için iyi bir anlama geldiğine ikna olmadığını görebiliyordum. Bir süre yere baktıktan sonra ayağa kalktı. “Gitsem iyi olur. Yarın geceki şeyi yapmak istediğine emin misin? Bence gerçekten dinlenmeye devam etmelisin.”

“Beni yedide al.”

Sanki tartışmak istiyormuş ama aynı zamanda da istemiyormuş gibi, “Pekâlâ Maggie,” dedi. Kapıya vardığında omzunun üzerinden bana baktı. “O parazitin sadece iki dozu kaldı.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp zoraki bir şekilde hafifçe gülümsedim. “Senin dozların bitmeden daimi paraziti bulacağım.”

Alnı o her zamanki şekliyle kırıştı. “Daimi bir parazit olmadığını sanıyordum.”

“Eh, görünüşe göre varmış. Gus geçen hafta laboratuvarından çaldığımız verilerde bir şey buldu. Senin için alacağım. Söz.”

Duraksayarak beni izledi. Gözlerinde sormayacağı bir soruyu görebiliyordum. Bu sorunun ne olduğunu bilmiyordum. Bir saniye sona hafifçe başını sallayıp gitti.

DAHA ÖNCE HİÇ BALOYA GİTMEMİŞTİM. HATTA HİÇBİR OKUL dansına da gitmemiştim. Danslara katılabilecek kadar büyüdüğümde, hayatım çoktan keskin bir virajla dansların olmamasına yol açan bir yöne sapmıştı.

Sözün özü, süslenirken ahmak gibi hissediyordum. Nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ve saçımınla uğraşırken anneme Quentin'in beni işten alacağını söylediğim için pişman olmaya başlamıştım. Eğer anneme izin verseydim, hazırlanmama yardım etmek için evde kalırdı. Muhtemelen firketelerin kapıları izinsiz açmak dışındaki işlevlerini biliyordu.

Bir tür topuz yapmak için yeni bir başarısız denemeden sonra fırçayı duvara atıp homurdandım. Birincisi, saçlarıma şekil vermekte çok kötüydüm. İkincisi, kollarımı bu kadar uzun süre havada tutmak çok can yakıyordu. Üçüncüsü, bunu önemsemem bile aptalcaydı.

Fırçadan umudu keserek parmağımınla iyice taramaya karar kıldım ve saçlarımı açık bıraktım. Ayakkabılarımı çoktan giymiştim, o yüzden elbiseyi giyerken topuğumu kumaşa takmamaya dikkat ettim. Bir takılsa, bütün elbisenin yırtılacağını düşünüyordum. En azından alt kısmının.

Elbiseyi yukarı, bandajlarımın üzerinden geçirmek acı verici oldu ama başımı yakadan geçirip çok yavaşça yan fermuarı çektiğimde korsenin sertliğinden ötürü memnun oldum. Bu dik durmama yardım edecekti.

Aynada elbiseyi inceledim. Koyu gri korse, şimdiye kadar gördüğüm en ince ve yumuşak deriydi; gövdemi sımsıkı sarıyordu. Korseyi sadece yakanın yukarısında ve etrafında göğüs hatlarımı takip eden ince, siyah dantel yumuşatıyordu. Mağazada elbiseye bu kadar âşık olmamı sağlayan, yukarıdaki şekildi: Boyundan bağlamalı yakanın kumaşının omuzlarımın üzerini saracak şekilde yayılması ve incecik bir dantelin üst koluma gelmesini sağlaması. Bu feminen ama aynı zamanda da güçlü gözüküyordu.

Seçimimi sorgulamama sebep olan elbisenin alt kısmıydı.

Yumuşak siyah tül metrelerini oynatmaya başladım, altları tozlu gri katmanlarla kaplıydı. Hacimli duruyordu ama gösterişli değildi. Eteği ışığa tutmak için katlanabileceğim ölçüde döndüm.

Loş ışıklı odada anlamaya çalışırken gözlerimi kısıp kendi kendime, "Transparan mı?" dedim.

Eşikten, "Tamamen," diye bir ses geldi.

Başım anında sese döndü. Quentin'e doğru yüzümü ekşittim. "Gerçekten mi?"

Kapı pervazına yaslanıyordu, üzerinde bir smokin vardı. Her şeyi siyahtı: takımı, gömleği ve papyonu. Çok... Yutkundum ve ağzımdan kaçmak istiyormuş gibi duran iniltiyi bastırdım.

"Her şeyi görebiliyor musun?" dedim ve Quentin cevap vermeyince tekrar aşağı baktım. Hem yaram hem de korse yüzünden doğru düzgün eğilemiyordum.

Quentin yavaşça beni baştan aşağı süzdü, sonra da bakışlarını kaldırdı. Ağzını açtı, herhangi bir kelime çıkmadan önce duraksadı. Elini sanki bir düşünceyi ovarak geçirmeye çalışıyormuşçasma kafa derisinde ileri geri gezdirdi.

Bütün olaydan caymayı düşündüm.

Quentin boğazını temizledi. "İçinde bir astar var. Şey, sadece üstte. Önemli... kısımları kaplıyor."

Pekâlâ. Ben böyle konuşmalar yapmam. Asla. Ama bütün bir gece önümde olduğundan, orada bir karar vermem gerekiyordu.

Ya bir kız olacaktım ya da biraz adam olacaktım.

Ana atraksiyonum herkesin göreceği şekilde ortada olmadığı sürece bacağımın biraz gözükmesiyle baş edebilirdim.

Kumaşı geri çekip eklenti opak kumaşın kesinlikle gerekli olandan birkaç santim aşağı indiğinden emin olduktan sonra el çantamı alıp kapıya yöneldim.

Quentin benim için kapıyı açık tuttu. Yarı yarıya kapalı ve kararlı göz kapaklarımın altından ona baktım. "Saçma iltifatlara başlamayı düşünme bile," diye uyardım.

Rahatlamış gözükersen güldü. "Ne önemi olur ki?" Göğsüne vurdu. "Ben negim, unuttun mu?"

Başımı iki yana salladım. Vardığı sonuca kızmıştım çünkü kendini olduğu kadar beni de yargılıyordu.

"Önemi yok ama neg olduğun için değil. Bu konu dışı. Sana söyledim: Beyinlerimizi değil, salgı bezlerimizi dinleyen bir sisteme inanmıyorum."

"Peki ya kalplerimizi?"

"Kalpler çok abartılıyor."

Arabaya gidene kadar bana baktığını hissedebiliyordum. Kapıyı açtığında nihayet bıkkınlıkla ona baktım. "Ne?"

“Bunu gerçekten de içtenlikle söylemek istiyorsun, değil mi?” diye sordu.

Ayaklarıma baktım. Gerçekten istiyordum. Bu teknoloji hayatı çok fazla kontrol ediyordu. Beni de kontrol etmesine izin verecek değildim.

Ben cevap vermeyince Quentin sessizliği doldurdu. “Eh, bu düşüncenin ışığında, muhtemelen sonsuza dek hafızama kazımış bir şekilde son derece... göz kamaştırıcı gözüküyor olsan da, senin kotlu ve birazcık kanlı halini her zaman tercih ederim.” Umursamazca omzunu silkti. “Sana daha çok uyuyor.”

Bu böğrümü acıttı ama yüksek sesle güldüm. Herhangi bir şey dese duyacağımdan daha fazla gurur duymuştum bu yorumu yüzünden. Ben gülmeyi keser kesmez, ağzım kontrolümünden çıktı.

“Sense o takım için doğmuş gibisin.”

Omzunu kaldırdı. “Her zaman bu takım için doğduğumu düşünmüşümdür. Komik olan şey şu ki içimde bir yerlerde her zaman daha fazlası için yaratıldığımı düşünmüştüm. Çok egoistçe, değil mi? Özellikle de daha azı için yaratıldığım ortaya çıktığından.”

Çantamın sapını burkan parmaklarıma bakarak, “Bir değerlendirme bir insanı tanımlamaz Quentin,” dedim.

Yine bana bir tür yapbozmuşum gibi baktığını hissettim. Bu beni sinirlendirdi, o yüzden arabanın kapısını açmaya davrandım ama Quentin bana doğru yaklaştı ve bir eli benimkini tuttu, diğeri de yaralı olmayan yanımı sardı. Çok yakındı. Mahrem derecede yakın. Konuştuğunda, oldukça kısık bir sesle konuştu.

“Bunu gerçekten içtenlikle mi söylüyorsun? Gerçekten inanıyor musun?”

Onaylayarak başımı salladım ama bir parçam ilk defa bu cümleyi sorguladığımı fark etti. Emin olup olmadığını sorguluyordum. Kalbim gümbürdedi, fazla yüklemeye yapmaya tehlikeli derecede yakındı. Çünkü Quentin Mercer'ın gözlerine baktığımda, değerlendirme sisteminin çok doğru olup olmadığını merak etmeden duramıyordum.

Bandım bileğimde titredi. Quentin elimi tutuyor olmasaydı, bunu asla bilemezdi.

Ben bir şey diyemeden elleri üzerimden çekildi. İnanmazlıkla bakıyordu. Kendi bandı da öttü ama fark etmemiş gibiydi, sadece ağzı açık bir şekilde bana baktı.

Hatamı fark ettiğimde geriye doğru tökezleyerek bir adım attım. Düşüncelerimin benden uzaklaşmasına izin vermiş ve kendimi çok fazla açığa çıkarmıştım. Sonradan bana karşı kullanılabilecek çok fazla şey. O Quentin Mercer'dı. Burada ana kelime, *Mercer'dı*. Ben de Maggie Stevens'tım. Bir planım vardı. Ne yaptığımı ve bunları *kimin* için yaptığımı unutamazdım.

Yüzümü ifadesiz hale getirdim. Nefesime odaklandıktan sonra başımı kaldırdım. "Gitsek iyi olur."

Quentin başını salladı ama hareket etmedi. Bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştığı çok açıktı. O bir neg olduğuna inanıyordu. Negler de uyumsuzdu. Hak etmeyen, sevilemeyen kişilerdi fakat kafası karışık yüz ifadesi kaldı. Neden bandımın öttüğüne dair bütün ihtimalleri incelediğini görebiliyordum. Ondan korkmadığımı biliyordu. Bu konuşmaya bu kadar büyük bir tepki vermek için açık bir sebebim yoktu. Nefes alanını paylaştığı bir insanın yanında duran bir kişinin düşünebileceği türden şeyler düşünmediğim takdirde. Bu kişi, eğer bu insanı...

Quentin'in yanından geçip yolcu koltuğuna oturdum, onun ne tür acayip sonuçlara vardığını düşünmeye korkuyordum.

Benim vardığım sonuçlar yeterince çılgıncaydı.

“Konak” ve “malikâne” gibi kelimeler kullanıldığında insan büyük şeyler bekliyor ama Mercer Malikânesi şimdiye kadar gördüğüm en büyük evdi. Bina bizim bütün sokağımızdan daha büyüktü ve buna malikâneyi saran bahçeler ve nehir dahil değildi. Herkesin paylaştığı ve ziyaret ettiği türden bir nehir değil, *kendi* nehirleri. Köprüler ve ufak bir kayık vardı; nehir arazilerinin hemen ortasından akıyordu.

Tepkimi ölçen Quentin, “Büyük, değil mi?” dedi.

Homurdanarak güldüm. “Bana bazı diğer... güvensizlikleri telafi ediyormuş gibi geldi.”

Güldü ve rahatsız edici şekilde sessiz geçen yolculuğumuzun gerginliği biraz kayboldu.

Evin uzun giriş yolunu yanan fenerler çevreliyordu. Gelen misafirlerin sıra olup yavaşça girdiği çift kanatlı devasa ikili kapıya çıkan gösterişli kumtaşı basamaklarıysa şampanya dolu tepsiler tutan, takım giymiş garsonlar kaplıyordu.

Şüphesiz sadece Arlington'ın değil, Washington'ın ve daha uzakların da önde gelenleri partiye katılıyordu. Mia haklıydı. Görünüşe göre, elbise ne kadar kabarık ve rengi ne kadar parlaksa o kadar iyiydi. Bu da elbisenin araya kaynamak yerine dikkat çekmesine sebep oluyordu.

Quentin elimi tutup bizi hızla basamaklardan yukarı çıkararak bütün misafirlerin bekleyen bir sürü ev sahibiy-

le selamlaştığı yerden geçirdi. Garrett ve Eliza Mercer'ı gördüm. Onlarla hiç tanışmamıştım ama basında ne kadar yer aldıkları düşünülürse yüzlerini tanımak kolaydı.

Muhtemelen zaten yanlış yapacağım formaliteleri çekmek zorunda kalmadığım için minnettardım. Quentin'in beni misafir gruplarının arasından geçirmesine izin verdim ve giriş salonunun görkemi yüzünden nefesimi tutmamaya çalıştım. Müzik sesine doğru ilerlerken, bir erkekle kadının M-Corp üniforması giyen bir güvenlik görevlisi tarafından geniş mermer merdivenin dibinde durdurulduğunu fark ettim.

Güvenlik görevlisi, "Kusura bakmayın ama yukarıya sadece aile üyeleri girebilir," diye talimat verip misafirleri çevirdi ve onlara koridoru işaret etti.

Quentin, tuttuğunu şaşırtıcı şekilde fark etmediğim elimi sıktı ve balo salonuna girdik. Haşmetli salonun mutlak enginliği nefes kesiciydi. Damla şekilli avizeler aşağı yağıyor, tavanı herhangi bir insan yapımı yapının gözükmesi gerektiğinden çok daha gösterişli gösteriyorlardı.

"Burası..." Ama kelime bulamıyordum.

"Evet. Annem eve aşırı düşkün. Her birkaç senede bir tepeden tırnağa tekrar dekore ediyor. Çok sinir bozucu. Sanırım bunu bir kızı olmadığı için yapıyor."

Geçen tepsiden beceriyle aldığı maden suyunu kabul ettim. "Üç oğlanı büyütmek zor olmalı."

"Öyledir sanırım."

Bir köşeye yerleştik. Quentin yakınımnda duruyor, bütün önemli insanları işaret ediyordu. Bazılarına dik dik bakmamam veya öldürme isteğimi haykırmamam zordu. M-Corp'un önemli kişilerinden çoğunun burada olmasını beklemiyor değildim ama onların bu kadar yakında, korumasız olmalarına ve diğer insanların hayatlarını bu

kadar kolayca mahvederlerken gülüp şampanya içmelerini izlemeye katlanmak zordu.

Quentin, "Her zaman sahteydi ama artık her şey sinside geliyor," dedi. Birbiriyle konuşan önemli kişilere bakarken dişlerini sıktı.

İçeceğimden bir yudum aldım ve ağzımı açma riskini almamanın daha akıllıca olacağına karar verdim.

Bana dönen Quentin, "Ne durumdasın?" diye sordu.

"İyi?" diye yalan söyledim. Böğürümdeki ağrı, hızla yakıcı bir acıya dönüşüyordu. "Ofis nerede?"

"Yukarıda."

Bir adam yaklaştı, bize doğru ilerliyordu. Bir güvenlik üniforması giyyordu ve kulaklık takıyordu.

"Kusura bakmayın, Bay Mercer, babanız ön oturma odasında ona katılmanızı rica etti."

Quentin hemen adamı geçiştirdi. "Ona bir misafirim olduğunu söyle."

Adam başını salladı ama olduğu yerde kaldı. "Özür dilerim efendim." Bana baktı. "Bayan Stevens'tan da özür dilerim fakat babanız size bunun sadece bir dakika süreceğini söylememi istedi." Adam balodaki herkesin adını mı biliyordu, yoksa bu bana özel miydi, merak ettim.

Quentin adama dik dik baktı. Ona emir verilmesinden hoşlanmıyordu ve bunun kısa zaman önce babası hakkında aldığı eğitimin ışığındaki yeni bir gelişme olup olmadığı düşünüyordum.

"Sorun değil. Ben burada beklerim," teklifinde bulundum.

Quentin, "Hemen burada mı bekleyeceksin?" diye sordu.

Gülümsedim. Onsuz babasının ofisini aramaya gideceğimden korkuyordu. Beni iyi tanıyordu. Muhtemelen bunu yapardım.

“Hemen burada,” diye söz verdim.

Başını salladı. “Elimden geldiğince çabuk döneceğim.” Odanın diğer tarafına işaret etti. “Yemek orada. Eminim son derece sağlıklı bir şeyler bulabilirsin. Annem her zaman eğlence için bir tepsi cezbedici yemek koymayı sever.”

“Kulağa umut verici geliyor.”

Duraksadı ama sonra adamı evin ön kısmına doğru takip etti.

İlk düşüncem Quentin’in tam da yapmamı *istemediği* şeyi yapıp babasının ofisini aramaktı ama merdivenlerdeki güvenlik görevlilerini görmüştüm ve... eh, söz vermiştim. Nedense, bu sözü tutma fikri hoşuma gidiyordu. O yüzden yemek alanına ilerledim. Mükemmel misafirlerin benim Eliza Mercer’ın tuzakmışçasına cezbeden tepsisine dalmamı görmesi fikrinden hoşlanmıştım.

Tam şüphe verecek kadar çikolatalı musa benzeyen minyatür kâselere uzanıyordum ki bir ses kulağımda mırıldandı.

“Dikkatli ol, onlara dokunursan alarm çalabilir.”

Yine de bu sırada kâselerden birini kapmayı başarıp dikleştim ve dönüp biraz tanıdık olan bir yüz gördüm. Çoğunlukla sosyete sayfalarında gördüğüm için tanıdıktı ama aynı zamanda kardeşiyle aynı gözleri paylaştığı için.

Elini uzattı. “Sebastian.”

Elini sıktım. Sonra bir kaşık alıp o M-Bant’ını incelerken bir lokma çikolatayı ağzıma soktum. En azından lezzetli bir tuzaktı.

Beni açık bir büyülenmişlikle izleyerek, “Bakıyorum da hayatı uçlarda yaşamayı seviyorsun,” dedi.

“İstediğimi yediğim için mi?”

Beni inceledi. “Bir şey bana bundan fazlası olduğunu söylüyor.”

Yavaş, küçümseyen bir şekilde başımı salladım. Bu onu başımdan savmak için gösterdiğim en iyi çabaydı. Yaptığım göndermeyi anlamadı.

“Fera-tek’in açık değil. Neden olduğunu sorabilir miyim?”

“Sorabilirsin,” diye yanıt verip devamını getirmedim.

Ben merakını uyandırıyormuşum gibi gülümsedi ama ilgisi, aşikâr kararlılığından sonra geliyordu.

Çoktan dans eden yaklaşık bir düzine çifte bakarak, “Dans etmek ister misin?” diye sordu. Yakındaki birkaç kızın kıskançlık olduğuna neredeyse emin olduğum bir hisle nefeslerini tuttuklarını duyduğumda neredeyse gözlerimi devirecektim.

Başımı iki yana salladım. “Ben dans etmem.”

Reddedişimden ötürü arkasındaki nefes nefese kalan kızlar kadar şaşırmıştı neredeyse. Gülümsememi bastırdım. Çok sinir bozucu bir şekilde, yine de gitmedi. Kulağıma fısıldamak için daha da yaklaştı. “Benimle hiç ilgilenmiyorsun, değil mi?”

Geriye doğru bir adım attım. “Özür mü dilemeliyim?”

Güldü. Bu hoş bir sestti ve bana onu sevebileceğimi düşündürdü. Birazcık. Bir garson geçerken bir kadeh şampanya almak için uzandı. Pahalı olanlardan. Ayçiçeği sarısı bir elbise giyen uzun boylu bir sarışın hızla geçip Onun omzuna süründüğünde Sebastian’ın, Fera-tek değerlendirmelerini görmek için M-Bant’ına baktığını fark

ettim. Bana tekrar bakmadan önce kaşları tepki olarak havaya kalktı.

Tekrar elini uzattı. Bunun onun veda etmesini cesaretlendireceğini umarak elini sıktım.

“Asla özür dileme.” Gülümseyip bana doğru eğildi. Bu sefer bu o kadar beceriksizce gözükmüyordu. “Küçük kardeşimin bu kadar tutulmuş gözükmesine şaşmamalı. İyi akşamlar Maggie,” dedi. Ona ismimi söylememiştim ve rahat rahat uzaklaşmadan önce bana göz kırptı. Kes-tirmeden, sarı giyen sarışına ilerlemesi şaşırtıcı değildi.

Konuşmayı aklımda tekrar oynatırken, bir kaşık daha çikolata aldım. En büyük soru şuydu: Quentin, oradaki diğer bütün kızlar gibi sadece güç tutkunu bir Barbie olduğumdan Sebastian Mercer’ın üzerine düşecek miyim diye görmek için yapılan bu tuzağın bir parçası mıydı yoksa bunu hiç bilmiyor muydu?

İki türlü de, ağabeyini onu gözettiği için takdir ettiğimi kabul etmek zorundaydım.

Sebastian’ın hiç Ivy’ye benzer bir numara yapıp yapmadığını ve bunun tam olarak nasıl işleyeceğini hayal ediyordum ki Quentin tekrar yanımda belirdi. Bazen etkileyici derecede sinsi oluyordu.

“Bakıyorum da turnayı gözünden vurmuşsun.”

Son lokmayı sıyırıp almak için kaşığımı daldırdım ve küstahça Quentin’e uzattım.

Gülümseyip öne eğildi ve kaşığı tamamen temizledi. “Asla bir Mercer’a meydan okuma Maggie.”

“Bunu aklımda tutarım.”

Yeni bir ses, “Tutmalısın, bu iyi bir tavsiye,” diye ekledi.

Döndüğümde, Eliza Mercer’ı tam arkamda dururken gördüğüme şaşırdım.

“Bayan Mercer,” dedim.

Uzattığım elimi sıkmak yerine beni iki yanağımdan da öptü. “Lütfen, herkes bana Eliza der, Maggie. Quentin seni bizden saklamayı çok istiyordu. Nihayet seninle tanışmak çok güzel, üstelik de bu kadar harika ve cüretkâr bir elbise içinde. Bayıldım.”

Bunun doğru olduğuna tam emin değildim ama yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. “Sanırım bu günlerde siyah en sıkıcı seçenek.”

Eliza elbiseyi bir kere daha süzdü, kabaca değil ama bilgiççe gülümsüyordu. “Belki de ama bir baloya siyah bir *gelinlik* giymek kesinlikle risk almak demektir.”

Boğazım tılandı. “Gelinlik mi?”

“Evet, hayatım. Bu klasik bir eski Vera Wang elbisesi. Çok az insanın bu kadar iyi taşıyabileceği bir elbise.”

Hava o kadar ağırlaşmıştı ki göğsüm nefes alabilmek için yükselip alçaldı. Harika. Mia bana cesur olup olmadığımı sormuştu ama bu... saçmalığa hazırlıklı değildim.

Fakat öte yandan, olmak zorundaydım. Bu gece çok önemliydi. Gelinlik seçmişsem ne olmuş yani? Tanrı aşkına, siyahtı! Ah, kahretsin. Ben bile dünyaca tanınmış tasarımcıyı biliyordum ve ben moda konusunda hiçbir şey bilmezdim. Markaya bakmakla uğraşmamıştım bile ve Mia elbiseyi bana getirdiğinde elbiseye “Bivera” dediğini sanmıştım. Meğerse “Bir Vera” demiş. Yani: Meşhur. Vera. Wang.

Saniyeler geçiyordu ve bir şey söylemeliydim. Dikleşip manalı bir şekilde odaya bakındım, sanki içinde bir floresan mağazası patlamış gibi gözüküyordu.

Kabul etmeliydim ki göz alıcı olan açık mavi elbisesinin bir peri balosuna giderken kaybolmuş gibi gözüküğünü fark ederek dikkatimi tekrar Eliza’ya verdim tamamen.

“Eh, o zaman,” dedim, “sanırım gelinlikler artık daha abartısız kıyafetler,” deyip rengârenk odaya bakındım.

Quentin elini bel çukuruma koyup annesine delici bir bakış atarak, “Ama yine de en akılda kalıcı olan kıyafetler,” dedi. “Sence de öyle değil mi, anne?”

Eliza’nın bir Quentin’e bir bana bakarken artan gülümsemesi, meraklı ama samimi gözüküyordu fakat cevabı odanın ortasından gelen siren gibi seslerle bastırıldı. Herkesin dikkati sese kaydı.

Misafirler geriliyor, kendilerini sesin kaynağından uzaklaştırıyorlardı ve görüş alanımız açılarak şok içinde gibi gözükken ve bir adamdan gerileyerek uzaklaşan genç, hamile bir kadını ortaya çıkardı.

Ondan çok da büyük olmayan adamın yüzünde de kadınla aynı ifade vardı.

Odadaki hava, sanki tek bir insan bile nefes almaya cüret edemiyormuşçasına elle tutulacak gibi ağırlaşmıştı.

Adam kadına doğru küçük bir adım attı ama kadın titreyen elini kaldırdı. Tam o sırada da başka bir adam kadının yanına koşup sahiplenir bir tavırla onu kollarına çekti. Bir eli de kadının şişkin karnındaydı.

Misafirler bakışlarını çevirip sohbetlerine tekrar başlıyormuş numarası yapmayı denediler ama herkesin dikkatinin sadece bu tuhaf olayda olduğu aşikârdı.

Herkes bir M-Bant’ın siren ötüşünün ne anlama geldiğini ve bunun ne kadar nadir olduğunu biliyordu. İnsanların Fera-teklerini aldıklarında ilk yaptıkları şeylerden biri, fabrika ayarlarını değiştirmektir. Gerçek eşleriyle karşılaşılırsa, bir alarmin çalması için standart bip seslerini değiştiriyorlardı.

Daha da fenası... kadının karnı burnundaydı. Şimdi-den “skandal” lafının fısıldandığını duyar gibiydim.

Kadına sarılan, onun kocası ve doğmamış bebeğinin babası olduğunu varsaydığım adam, onu koridora ve yandaki bir odaya götürdü ama benim bütün dikkatimi çeken, diğer adamdan yayılan, gitgide artan kararlılıktı. Donakalmış duruyor, kadının uzağa sürüklenmesini izliyordu.

Ben izlerken Garrett Mercer adamın yanında belirip onun kulağına bir şey söyledi, sonra da onu ters yöne götürdü.

Quentin, "Vay canına. Sanırım daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi.

Eliza başını salladı. "Garrett şimdilik onları sakinleştirir." Kocasının gizemli adamla kaybolmasını izledi.

Quentin, "O kim?" diye sordu.

"Eğer doğru hatırlıyorsam, New York ofisimizden bir M-Corp temsilcisi. Son dakikada gelemeyen bir müdürümüzün yerine burada."

Quentin, "Acaba adam ne yapacak?" dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

İlk Eliza konuştu. "Onlar gerçek eş, Maggie. Bu pozisyon, birbirlerine olan ilişkilerini nihai kılıyor. O insanı her şeyden önemli tutmayı gerektiriyor. Ne pahasına olursa olsun o insanla olmayı. Bu karşı gelinemez bir şey."

"Buna inanmıyorum," diye yanıt verdim. "Hiçbir şey nihai değildir ve *her şeye* karşı gelinebilir."

Kaşını kaldırıp ürpertici derecede bilgiç gelen bir şekilde gülümseyerek, "Bundan gerçekten de bu kadar emin misin?" diye sordu.

"Bir çift, Fera-tek gerçek eşleşme değerlendirmesi almazsa, o zaman birbirlerine aynı derinlikte aşk ve bağlılık hissedemeyeceğinden bu kadar emin misiniz gerçekten?"

Muhtemelen bu tartışmayı yapmak akıllıca değildi ama artık çok geçti.

“Kesinlikle hayır. Bu bağlılık garanti edilebilir olmaz sadece.” Gülümsemesi konuşmamızı sona erdirdi ve dikkatini Quentin’e çevirdi. “Aylar boyunca bu konu konuşulacak.” Ona bir peçete uzattı. “Bu çok iyi yoksa herkesin konuşacak tek konusu senin,” gözleri bir an bana kaydı, “tatlıya düşkünlüğün olurdu.”

Quentin alayla, “Eh, bir kaşık çikolatanın Mercer şöhretine düzeltilemez biçimde zarar vermesini hiç istemem,” dedi.

Eliza, “Bunu gitme zamanımın gelmesine yoracağım,” dedi. Bana dönüp yine iki yanağımdan birden öptü. Sesini sadece benim duyacağım şekilde alçaltarak, “Oğlum seni çok önemsiyor olmalı,” dedi.

Gözlerini M-Bant’ıma doğru takip ettim. Böyle sosyal bir etkinlikte ikimizin de Fera-tek’inin kapalı olmasının bir bağlılık işareti olduğunu düşünüyordu.

Oğlunun kolunu sıkarak, “Quin, bir iyilik yap ve bana bir dans ayır,” dedi. “Lütfen babanın istediğini yap. Eminim Maggie soyadınla gelen sorumlulukları anlayacaktır.”

Quentin başını salladı. “Bunu düşüneceğim.”

Eliza, sanki bu taviz evet anlamına geliyormuşçasına gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

Bir adım attıktan sonra bana bir kere daha bakmak için durdu. “Soyadın Stevens mi?”

Yutkundum. Birdenbire Eliza’nın soyadımın hep Stevens olmadığını bildiğine emin olmuştum. Babamın neg olduğunu biliyor muydu? Nerede olduğunu biliyor muydu?

Bakışlarına karşılık vererek, “Evet,” dedim.

Bir kere başını salladı ama yüz ifadesinde söylenmeyen kelimeler kaldı.

İnsanlar onun dikkatini çekmeye çalışırken süzülerek uzaklaşmasını istedim. Herkesi öyle ya da böyle selamladı. Nazik, anaç ve sevilen biri gibi gözüküyordu ama şüphesiz güçlüydü ve başka bir yanı vardı, buna eminim. O bir Mercer'dı. Garrett Mercer'ın yanında bu kadar uzun süre kalıp gerçekten neler olup bittiğini bilmemesi mümkün değildi ama rolünü bu kadar ikna edici bir şekilde oynaması, artık yeni bir ligde oynadığıma dair cesaret kırıcı bir uyarıydı.

QUENTIN BU DİKKAT DAĞITICI UNSURU KULLANARAK BENİ kalabalıktan uzaklaştırdı ve güvenlik görevlisine başını sallayarak beni yukarı götürdü. Eli belimde kaldı. Koyu maun kapılarla kaplı uzun bir koridorda ilerlerken beni yönlendiriyordu.

"Annen iyi birine benziyor," dedim.

"Sesin şaşırmış geliyor."

"Şaşırdım. Yani, onun farklı olmasını bekliyordum."

"Ne? Kötü cadı gibi olmasını mı?"

Omzumu silkerek, "Aşırı güç ve parayla bu mümkün," diye ekledim. "Kusura bakma."

Hüzünle başını salladı. "Annem... Bazı açılardan, bütün bu olayı kabul etmeyi bu kadar zorlaştıran şey o," deyip sesinde duyabildiğim duyguyu saklamak için bir an başını çevirdi. Ona bu ânı tanıdım.

Quentin koridorun sonunda bir an durup omzunun üzerinden baktıktan sonra ikili kapıyı açıp hızla beni içeri soktu.

O kapıları kapar kapamaz, "Baban kapıları hiç kilitlemez mi?" diye sordum. Bu özensiz gözüküyordu.

Quentin ışığı açtı. "İnsanlar genelde buraya gelmez ve annemin kilitli kapılarla bir alıp veremediği var." Belki

de arkalarında her ne oluyorsa genelde iyi olmadığını bilecek kadar fazla şey öğrendiği içindi.

Geniş ofis alanının sağ tarafına baktım ve bir kapı olduğunu fark ettim.

Quentin anında düşüncelerimi okuyup, "Panik odası," dedi.

Sola bakıp başka bir kapı gördüm. "Banyo. Girip çıkmak için sadece bir kapı var," diyerek soruma önceden cevap verdi.

Omzumun üzerinden ona alayla gülümsedim, o da aynı şekilde karşılık verdi.

Hiç vakit harcamadan devasa masanın arkasına atladım. Gerçekten bir araba boyutundaydı. "Burada bildiğin bir bubi tuzağı var mı hiç?" diye sordum.

"Hayır ama öte yandan, görünüşe göre babam veya yaptıkları hakkında pek bir şey bilmiyormuşum." Gelip yanımda durdu, o kadar yakındaydı ki omzu benimkine değiyordu. Üzerimden eğilip klavyeye yazmaya başladı. "Elimdeki tek şifre bu. Babamın aynısını kullandığını gördüm, o yüzden ihtiyacın olan her şeyi *açmalı*."

"Sanırım öğrenmek için tek bir yol var," deyip bir kere daha "Şans cesurdan yanadır" yaklaşımımı benimsedim. Telefonumu çıkarıp Gus'ın numarasını çevirdim.

Gus, "Bilmen için söylüyorum," diye yanıt verdi, "bu akşamüstü sırf yüzünü bir daha görmem gerekmesin diye ciddi ciddi arabama binip kaybolmayı düşündüm."

Beni göremese de gülümsedim. "Çok tatlı şeyler söylüyorsun, Gus ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, M-Çip sayesinde eğer doğru insanlar seni arıyorsa hiçbir mesafe bizi ayıramaz." Yani elimdeki onun hakkında olan kanıtı sunduğum taktirde polis onu ararsa.

“Bu yüzden senin derin, karanlık bir çukura düşmeni umarken telefonun yanında aramanı bekledim.”

“Tanrım, Gus. Aybaşı zamanın mı geldi?”

Alayla güldüğünü duydum. “Keşke ayda bir gelsen.”
Bekledim.

Nihayet rolünü kabul edip, “Anladığım kadarıyla bilgisayardasın,” dedi.

“Tam isabet.”

“Vericiyi tak. Bu vericinin sadece altmış saniyesi var Maggie.” Bu bir uyarıydı ve Gus’a üsteleyebilecek olsam da haklı olduğunu biliyordum.

“Altmış saniye,” deyip vericiyi taktım. “Şu anda başlıyor.” Zaman tutmaya başladım.

Gus’ın kendi tarafında klavyede yazdığını duyabiliyordum, vericiden elinden geldiğince fazla şey geçirmeye çalışıyordu. Farklı dokümanlar ve görüntüler hızla geçerken gözlerimi ekrana diktim. Sonra hem omzumun üzerinden izleyen Quentin’in hem de benim nefesimizi tutmamıza yol açacak şekilde, ekrana detaylı planların çıkmasını izledik. Alt köşedeki küçük yazı, M-Corp Merkezi diyordu. Sonra da koyu kırmızı harflerle “Yemek Kaynakları Kritik Seviyede” başlığı verilmiş birkaç doküman belirdi. Nihayet, Gus her şeyi kapamadan önce sadece kısacık bir an boyunca gördüğümüz ama yeterince okuyabildiğimiz bir yazı çıktı: “Nüfus Kontrol Çözümleri Başarılı.”

Gus, “Çıkar, Maggie,” dedi. “Tanrım, Maggie!” diye bağırdı. “Hemen çıkar!”

Gördüğümüz şeyden ötürü kafamın karıştığını hissetsem de vericiyi çıkardım.

Gus kısık bir sesle, “Maggie,” dedi. “Beni çok dikkatli dinle. O bilgisayardan her türlü istihbarata tam erişim

vardı. Eğer biri senin... Hemen oradan gitmelisin. Çık. Eve git, herhangi bir yere git. Sadece oradan çık." Kısa bir anlık sessizlikten sonra, "Bu gece beni bir daha arama," diye ekledi. Sonra telefonu kapadı.

Bu çok şaşırtıcı olmamalıydı. Garrett Mercer, M-Corp'un müdürüydü, tabii ki bilgisayarında tam erişim olacaktı ama Gus'la gerçek istihbarat yerine sadece kör uçlar bulmaya o kadar alışmıştık ki sanırım ikimiz de bu gece de aynı şeyin olacağını varsaymıştık.

Quentin arkamdan, "Maggie?" diye fısıldadı. Ben hâlâ kıpırdamadan duruyordum; verici elimdeydi.

"Bana onun ne olduğunu söyle?" Sesi titriyordu. Muhtemelen nüfus kontrolünün kötü bir şey olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek olmadığından. Ben otomatik pilota geçmiştim. Gus'ın kelimeleri aklımdan tekrar tekrar geçiyordu ve her şeyi olduğu yere koymaya başladım. Dikkatle bilgisayarı kapatıp geride iz bırakmadığımdan emin oldum. Ben tam işimi bitirirken, Quentin kolumu kavrayıp beni masadan uzağa çekti.

"Maggie, konuş benimle."

Başımı iki yana salladım. Cevapları veya çılgınca şüphelerimle nereden başlamam gerektiğini bilmiyordum. Aklımdan geçen çok fazla şey vardı. Asla düşünmediğim ihtimaller...

"Maggie, sorun nedir? Çok solgun gözüküyorsun," diye fısıldadı. Eli yüzümün yan tarafına geldi.

Gözlerim onunkilere kaydığında endişesini görebiliyordum, önemseddiğini görebiliyordum ve bu her şeyi daha da kötü yapıyordu sadece.

Quentin aşağı baktığında dişlerinin arasından tıslayarak hava çıktı. "Ah, Tanrım! Bana söylemeliydin," diye suçladığında aşağı bakmama ve elbisemin koyu gri kor-

sesine geçmeye başlayan kanı görmeme sebep oldu.

Tekrar Quentin'in gözlerine baktığımda, dünyamın dönmeye başladığını hissettim. Ben normal bir insan değildim. Yaptığım hiçbir şey basit değildi. Hiçbir şey kolay değildi. Hiçbir şey pek nazikçe değildi ama her şey bir sebep içindi. Bütün fedakârlıklar iyi bir şey içindi. Her şeyin sonunda iyi olacağına inanmak zorundaydım.

Quentin beni incelemeye devam etti; eli hâlâ yüzümdeydi. Birkaç saniye içinde aklımdan bir sürü düşünce geçti. Nedense, kelimelere döktüğüm aklıma gelen en tuhaf düşünce oldu.

"Ivy'yi seviyor muydun? Yani, ikinizin iyi bir değerlendirme alacağını düşünüyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Neden bana bunu soruyorsun? Biri bunu görmeden önce seni buradan çıkarmam gerekiyor." Elbiseme işaret etti. Esasında o kadar kötü değildi. Kırmızı, koyu gride o kadar belli olmuyordu uzaktan.

"Zaten hissedemiyorum," dedim.

"Neden?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Her konuda hissizim."

Eli boynumda hareket etti. Parmakları saçlarıma geçip bana aslında her konuda hissiz *olmadığımı* gösterdi.

Kısık sesle, "Hayır," dedi. "Ivy'yi hiçbir zaman sevmедim. İyi bir değerlendirme alacağımızı düşündüm ama harika bir şey değil. Peki ya sen ve Gus?"

Sorusu duraksamama sebep oldu. "Gus'la bana ne olmuş?"

Quentin omzunu silkti. Eli hâlâ üzerimdeydi. Parmaklarını yavaşça hareket ettiriyor, dağınık duran saç tellerini yüzümden geriye çekiyordu. "İkinizin yan

yanayken nasıl olabileceğinizi gördüm. Çok tutkulu bir hal alabiliyor. Sanırım bir geçmişiniz olduğunu varsaydım... Ya da şimdiki zamanda bir şey olduğunu.”

İçimde böyle bir boşluk var gibi hissetmeseydim, kahkaha patlatırdım. “Ona şantaj yapıyorum.”

“Ne?”

“Ben. Gus’a. Şantaj. Yapıyorum. Ondan istediklerimi yapıyor çünkü eğer bunu yapmazsa onun hakkında bildiklerimi polise teslim ederim ve hapse girer. Çok uzun süre boyunca.”

“Ama o senin arkadaşın.”

Başımı iki yana salladım ve dokunuşundan geriye doğru bir adım attı. “Hâlâ anlamadın mı Quin? Benim arkadaşım yok. Kimsem yok.” Kapiya gitmek üzere döndüm ama Quentin daha hızlıydı. Büyük bir adım atıp beni geriye, kollarına döndürdü.

Eli boynumun arkasına kayd ve dudakları benimkilere değmeden hemen önce, “Ben varım,” diye fısıldadı. Beni, dudaklarımızın ilk defa birbirine değmediğini veya en azından, birbirleri için yaratıldıklarını ima edecek bir bilgiyle öptü.

Zihnim tersyüz oldu. Böyle bir yüklemeye nasıl baş edeceğini bilemedi ve onun yerine tamamen kapanmayı seçti. Ellerim Quentin’in omuzlarına gitti. Bir şekilde parmaklarımla onu yakına çekerken, avucumun dibiyle onu uzağa itiyordum. Sanki o da kendini tutuyormuş gibi vücudundaki, hatta yüzündeki gerginliği hissedebiliyordum. Kendini bırakmaya korkuyordu.

Daha önce öptüğüm erkekler olmuştu ama bu her zaman belli bir sebepten ötürüydü ve durumu ben kontrol etmiştim. Davama yardımcı olacak bir şey için başlatmıştım, sonra da bir kere bile düşünmeden uzaklaşmıştım.

Kimse, beni öpen insan olacak kadar bana yaklaşmamıştı bile ama buna hiç şüphe yoktu, içimde bir şey hızla çözülüyordu ve tam gerçekten eriyeceğimden korktuğumda, birinin boğaz temizleme sesi ikimizin de zıplayarak birbirimizden uzaklaşmasına sebep oldu.

Fakat ben çok uzaklaşmadan Quentin'in kolu beni sıkıca sardı ve babasma bakmak için dönerken zorlayarak göğsümü vücudunun yan tarafına doğru çekti. Kalbim hızla atıyordu ve Quentin'in de benim de birkaç sıra nabız alarmı öttürdüğümüzün gayet farkındaydım.

Garrett Mercer'in hemen orada durduğunu görüp biraz önce ana bilgisayarını izinsiz kullandığımı ve sonra oğluyla öpüşmek için kaldığımı bilirken, Gus'ın bana kalp hızı sessizleştiricisi taktığına çok memnundum.

Quentin elini saçlarında gezdirdi. Titrek bir sesle, "Baba," dedi.

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bu adam çok fazla korkunç şeyden sorumluydu. Zalimden de fazlası, tehlikeliden de ötesiydi. Quentin belimi sımsıkı sarmış, önümü böğrüne doğru tutuyordu. Sızan kanın gizli kalmasını sağladığını fark ettim. Bunu gizlemekte çok hızlı davranmıştı. Beni idare etmekte.

Garrett Mercer, "Quentin, burada ne arıyorsun?" diye sordu. Sesi monoton ve sakindi. Ona baktım. Gözleri bende idi; bir eli cebinde, diğeri de belinde idi. Yakışıklı bir adamdı. Terzi yapımı takım elbisesinin muhtemelen çoğu insanın ev ipoteginden daha pahalı olması da yardımcı oluyordu.

İçgüdüm saldırgan davranmaktı. Ona dik dik bakıp hiç korku göstermemek ama biraz önce oğluyla öpüştüğüm gerçeğini unutamadım ve boynum yavaş yavaş kızardı.

Quentin, “Evi turluyorduk ve... birdenbire durduk. Pardon,” diye süklüm püklüm cevap verdi.

İşte o sırada gerçekten panik olmaya başladım. Her şeyi olması gereken yere koymuş muydum?

Garrett Mercer bize doğru yürüdü. Gözleri üzerimdeydi. Gözlerinde hiç sıcaklık yoktu. Beni anında sevmemişti. Eh, evet, bu duygu karşılıklıydı. Benimkini sıkmak için elini uzattığında, sağ elim serbest olduğu için memnun oldum.

“Sen Maggie olmalısın,” dedi. Bu bir soru değildi, daha çok hayal kırıklığıyla dolu bir ifadeydi. Elini mümkün olduğunca hızlı bıraktım.

Masaya yürüdüğünde zihnimden kontrol yapmaya başladım.

“Annenle baban ne iş yapıyor, Maggie?”

Dudaklarımı bir an büzüp Garrett Mercer’ın gözlerine baktım. “Annem, St. Catherine Hastanesi’nde hemşire,” diye yanıt verdim. Cevabı burada bırakmayı umuyordum ama Bay Mercer’ın gözlerindeki ifade, cevabın geri kalanını beklediğini anlatıyordu. Boğazımı temizledim. Bu adama ve temsil ettiği her şeye duyduğum nefret, benim altında köpürüyordu. “Babam artık bizimle değil.”

Garrett Mercer çenesini yavaşça kaldırıp kelimelerimi sindirdi ve açıkça bir yoruma vardı. Yumruklarımı sıktım.

Kalçasını masaya yasladığında, penceredeki yansımadan bilgisayar ekranının tekrar uykuya geçtiğini görüp rahatladım. En azından bunu doğru yaptığıma emindim ama sonra masaya baktım ve kaçırdığım bir şey gördüm. Kahretsin. Bilgisayar faresi tam ortada değildi.

Quentin’e aptal öpücüğü için tokat atmak istiyordum. Bize her şeye mal olabilirdi. Bize değil. Bana. Biz diye bir şey yoktu. O öpücüğün ne kadar güzel veya akıl mahve-

dici olması önemli değildi. Böyle düşünmek delilik ol...

“Baba, etrafa bakımmaya devam edeceğiz. Maggie’ye gölü göstereceğime söz vermiştim.”

Garrett, Quentin’i duymazdan geldi.

“Maggie, anlayacağın gibi Quentin’in sorumlulukları var. Sen kendi görüşlerine sahip olabilirsin.” Beni kötüleyen bir şekilde süzdü. “Bu görüşler her ne olursa olsun ama Fera-tek, Mercer markası imajınm önemli bir parçası. O yüzden de dünyanın ailemin bunu benimsediğini görmesine ihtiyacım var.”

Fera-tek’imi kapalı tutma seçimime yaptığı bu açık saldırı yüzünden tüylerim diken diken oldu. Sadece, “Fera-tek’i açmak istemiyorum,” dedim. “Quentin’le yüksek değerlendirmemizi keşfetmeye karar verdik, o da isteklerime destek olmayı seçti ve Fera-tek’ini kapalı tuttu ama arada sırada açıp buna karşı olmadığını gösterdi,” diye açıkladım. Garrett’in dikkatini, Quentin’den Fera-tek’ini açmasını istemekten uzaklaştırmayı umuyordum. Quentin böğrümü gizlice sıkarak teşekkür etti.

Garrett ifadesizce bakıp, “Şüphesiz ki,” dedi. “Ee, Maggie... Bana ailenden daha fazla bahset. Nerelisiniz?”

Hâlâ gerçek evimi Charlottesville taşrasındaki arazi olarak görüyordum. Çok bir şey değildi ama orası yuvamdı ve çiftçi toplumu arasında yaşamayı çok sevmiştim ama bunlardan herhangi birini Garrett Mercer’a anlatacak değildim. Gerçek soyadımı söyleyecek de değildim. Babamın soyadı, biz Arlington’a taşınır taşınmaz kaybolmuştu.

“Şehrin hemen dışındayız, efendim. Kendimi bildim bileli öyleydik,” diye cevap verdim. Baştan savma cevabım sebebiyle kaşlarmı kaldırdı. Soruları bitirmeyi umarak, “Çok güzel bir eviniz var,” dedim.

Quentin, “Baba, gerçekten aşağı inmeliyiz. Annem muhtemelen arama ekibi göndermiştir,” dedi.

Garrett bakışlarını üzerimde tuttu. Gözlerini sadece aşağı bakıp bilgisayar faresinin açısını değiştirmek için çekti. Nefes almayı bıraktım. Bu bir mesaj mıydı? Bana bilgisayarını kullandığımı ve fareyi eski yerine koymayı unuttuğumu söyleme şekli miydi? Yoksa sadece fareyi hareket mi ettirmişti?

Garrett, “Vals yapabiliyor musun, Maggie?” diye sordu.

“Ah, hayır.”

“Quentin, gerçekten de randevunu balo için daha iyi hazırlamalıydın. Özellikle de senin misafirin olduğu için.” Cıklayan bir ses çıkardı.

Quentin yanımda gerildi. “Annemin partneri olurum ve geri kalan dansları kaçırırım, diye düşünüyordum.”

Garrett bir an bunu düşünüyormuş gibi gözüktü. “Bu olurdu ama çoktan Genevieve’den hazırda beklemesini istedim. Ola ki randevun... becerikli değilse diye.” Bana küçümser bir şekilde baktı. “Gerçi eminim başka alanlarda beceriklisindir.”

Bu yorumu birçok farklı şekilde algılayabilirdim. Hiçbiri iyi değildi.

Quentin, Garrett’in tamamen duymazdan geldiği uyarıcı bir tonla, “Baba,” dedi.

“Dans birkaç dakika içinde başlayacak. Seni orada Genevieve’le görmeyi bekliyorum. Bütün herkesin, adımları tökezleyerek atmanı izlemesinin pek bir anlamı yok Maggie ve eminim bu utanca katlanmamayı tercih edersin.”

Cevap vermedim.

“Quentin?” Garrett bekledi.

Birkaç saniye sonra Quentin katı bir tonla cevap verdi. “Tabii ki baba. Şimdi aşağı ineceğiz.”

Garrett başını salladı ve dudaklarında benim için olduğuna oldukça emin olduğum sinsi bir gülümseme belirdi.

Quentin beni dikkatle çevirdi; vücudu benimkini örtüyordu.

Kapıya ilerledik ve Garrett tekrar konuştuğunda durduk. “Aşağı indiğinde, Fera-tek’inin açık olmasını bekliyorum. Biz bir aileyiz, Quentin. Birlik halindeyiz. Dünya bizi bu şekilde görmeli. Her zaman.”

Quentin babasına bakmak için dönmedi. Sadece evet anlamında başını salladı ve dışarı çıktık.

QUENTIN BENİ KORİDORDAN İLERİ, BAŞKA BİR ODAYA götürürken tıslar gibi bir sesle, “Bu da neydi böyle?” dedim. Burası bir banyoydu. Garajdaki bütün alanımla aynı genişlikteydi.

“Hangi kısmı?” diye geri tısladı.

Mükemmel bir soru.

Dudaklarım hâlâ öpücüğünden yanıyormuş gibi hissediyordum, tabii ofiste yakalanmak, bilgisayar faresi veya lanet dans da cabası.

Quentin musluğu açtı ve bir bardağı suyla doldurdu. Kana kana içtikten sonra bardağı tekrar doldurup bana uzattı. Ben de bir yudum aldım ama Quentin titreyen elimi fark etmeden önce bardağı bıraktım.

Quentin ceketini çıkarıp çabucak omuzlarıma koyarak artık bir yumruk boyutunda dışarı sızmış olan kanı kapattı. Harika.

Derin bir nefes alarak kendime bunun diğer bütün işler gibi olduğunu ve işlere pratik olarak bakmak gerektiğini hatırlattım. Yani, oradan defolup gitmek için her ne gerekiyorsa yapmalıyım. Küçük çantamın içine uzanıp şok tabancamı kenara çektim ve Quentin’in küçük şişelerinden birini çıkardım. Bu noktada başka ne yapacağımı bilemeyerek şişeyi ona uzattım.

Şişeyi aldı. Bu transfer sırasında parmakları benimkileri sıyırıp geçmişti.

“Teşekkür ederim,” deyip şişenin içindekileri içti ve boş şişeyi pantolonunun cebine koydu.

Başımı salladım. “Gitmeliyiz.”

Koridora geri çıktık ve merdivenlerden inmeye başladık. Yolun yarısında tökezledim. Quentin beni dirseğimden yakalayıp ayakta tuttu. “Ne durumdasın?” diye fısıldadı.

“Çok iyi değilim,” diye itiraf ettim. Her adım işken-ce gibi geliyordu ve iyi görememeye başlamıştım. Yön bulma yeteneğim kayboluyordu ve görüş alanımda koyu noktalar vardı.

Quentin başını salladı, alnı endişeyle kırışmıştı. “Bu dansı atlatmalıyım yoksa çok fazla soru sorulur. Dayanabilecek misin?”

Hayır. “Evet. Sadece beni bir duvarın yakınına koy.”

Duraksadı. “Belki de seni arabama götürmeliyiz.”

“Hayır. O zaman buna dayanamam gibi gözükür. Senin başkasıyla dans etmene. Bunu yapmayacağım.” Gözlerini devirdi ama onun da hemfikir olduğunu görebiliyordum.

Balo salonuna tekrar girdik. Quentin’in ebeveynleri, ağabeyleri ve partnerleri çoktan dans pistinde toplanmışlardı bile. Partneri olmayan tek kişinin Ivy Knight’a benzeyen, çok çekici, uzun boylu bir sarışm olmasından, o kişinin Genevieve olduğunu çıkardım. Bir anlığına, onun Quentin’in normaldeki tipi olup olmadığını merak ettim. Quentin beni bir sütunun hemen yanında durdurup bana dayanacak bir destek vermiş ve ayakta duracak iyi bir yer sağlamış oldu.

Ben onun yerine başka her yere bakarken ellerini omuzlarıma koydu.

“Ceketini giymelisin,” diye önerip ceketı çıkarmaya davrandım.

Başını iki yana salladı. Elleri bileklerimi tuttu ve tekrar iki yanıma çekti. “Sende kalsın,” dedi. Sonra yakınırna eğilip kulağına doğru konuştu. “İşin doğrusunu bilmesem, kışkandığını söyledim.”

Dudağıını ısırıp gözlerine baktım. “İşin doğrusunu bilmen iyi.”

Aşağı bakıp Fera-tek’ini aktive ederken gülümsemesi hafif ve çarpıktı. Sonra dans pistine doğru yürüdü. Genevieve’in menziline girdiğinde, ikisinin de M-Bantlarına baktığını fark ettim. Genevieve’in yüzündeki mutlak keyif ifadesinden, iyi değerlendirme aldıkları çok açıktı. Genevieve neredeyse düğün marşını mırıldanmaya başlayacaktı. Quentin’in yüzünü göremiyordum, o yüzden onun da gülümseyip gülümsemediğini bilmiyordum ama Genevieve’in elini tuttuğunda ve onu kendinden uzağıa doğru döndürdüğünde, bu fırsatı bana bakıp gözlerini devirmek için kullandı. Gülümsemeden edemedim ama mutluluğum geldiğı kadar çabuk kayboldu.

Genevieve’le olan değerlendirmesini ciddiye almıyordu çünkü bunun gerçek olmadığına inanıyordu, bunu parazitin yarattığına. Neg olduğuna inanıyordu. Eğer neg olmadığını bilseydi, ne düşünürdü? Oldukça sık iyi değerlendirmeler aldığını bilse. Hem de Genevieve gibi kızlarla?

Neden iyi değerlendirmeler almasın ki? Gerçekten de her şeye sahipti. Üstelik çok iyi dans ediyordu.

Alnımda ter damlaları oluşmaya başladı. Bu çoğunlukla acı yüzündendi ama bir parçası, her şeyin sonlanmaya yaklaştığını bildiğim içindi. Öyle ya da böyle,

babamı bulacaktım ve Quentin'i neg statüsünden daimi olarak kurtardığına inanacağı sahte bir dozaj verecektim. Sonra ayrı yollarımıza gidecektik. Gayet basit.

O zaman neden bu düşünce içimi parçalıyordu?

Babamı bulmak benim için her şey olmuştu. Şimdi bile... hâlâ ona ulaşmalıyım. Cevaplara ihtiyacım vardı ve onlara kavuşacaktım ama bu, bir ara lanet valsini yapmayı öğrenecek vakti ayırmış olmayı istememi durdurmadı.

Ellerim titremeye başladı ve ağırlığımı sütuna daha fazla verdim. Görüşüm bana oyunlar oynarken, düşüncelerim gidip geliyordu ama silah sesini duyar duymaz dimdik kesildim. Gözlerim doğrudan Quentin'e kaydı. Nefesim ancak onun zarar görmediğini görünce geri döndü. Onun gözleri de beni buldu ve göğsünün benimki gibi alçalmasını izledim.

Misafirler panikledi. Geniş alanda çığlıklar yankılandı. Müzik aniden durdu ve geniş renkli eteklerden oluşan saçma demetler Mercer Malikânesi'nin ön kapılarına ilerledi.

Ben kenara çekilip duvardan kayarak koridorun sonundan gelen çığlık sesine doğru ilerledim. Açık kapıya, hamile kadınla gerçek eş değerlendirmesi alan adamın elindeki tabancayı bırakıp geriye doğru tökezlediğini görecektim zamanda vardım. Hamile kadın yerde oturmuş, hareketsiz kocasını kollarında tutuyordu. Adamın beyaz gömleğine geniş bir kırmızı leke yayılıyordu.

Garrett Mercer odaya daldı. Hemen peşinde de Sebastian, Zachery ve Quentin vardı ve arkalarından etkileyici sayıda güvenlik görevlisi geliyordu.

Garrett, "Ne oldu?" diye sordu.

Hamile kadın başını kaldırdı. Gözleri Garrett'tan, biraz önce tabancayı bırakmış adama kaydı. "Ben... Ben... bilmiyorum. Görmedim," diyerek ağladı.

Hadi oradan.

Garrett artık köşede duran adama baktı. "Buraya şu anda mı geldiniz?"

Adam yutkundu; dehşet dolu gözleri hâlâ kadındaydı. Donakalmıştı.

Kadın tekrar başını kaldırdı; yüzünden gözyaşları dökülüyordu. "Bir saniye önce içeri geldi!" deyiverdi. Ağlamaya başladı ve gözyaşlarının kocası mı yoksa korkunç yalanı yüzünden mi olduğunu merak ettim.

Buna inanamıyordum. Üç yaşındaki bir çocuk bile ne olduğunu anlayabilirdi.

Garrett kadına başını salladı; aralarında bir tür anlaşma oluşmuştu. Güvenlik timinden birine döndü. "Polisi ara ve onlara birinin izinsiz girdiğini bildir. Zachery ve Sebastian, lütfen Bayan Henley'yi odadan çıkarıp ön oturma odalarından birine yerleştirebilir misiniz?"

Kardeşler başlarını sallayıp ilerlediler.

"Bir dakika! Ne?" deyip odadaki her gözün bana dönmesine sebep oldum.

Zachary, Quentin'e doğru sert bir bakış atarak, "O burada olmamalıydı," dedi.

İnanmazlıkla elimi kaldırdım. "Gerçekten bunun olmasına öylece izin mi vereceksiniz?" Köşede heykel gibi hareketsiz duran adama işaret ettim. "O biraz önce o kadının kocasını öldürdü. Buraya, cesedin yanında elinde bir tabancayla durduğunu görecektim zamanda geldim! İzinsiz giren biri falan yoktu. Bunu o yaptı!"

Garrett Mercer gözlerini kıstı. "Quentin, arkadaşını buradan çıkar ve onu sakinleştir. Bayan Henley şoka

girmiş ve randevunun görünüşüne bakılırsa, kendisini bu gece en az birkaç içki içmiş. En son istediğimiz şey burada birkaç çocuğun suç mahallini bozması.”

Quentin bana doğru bir adım atarak, “Ama baba,” diye başladı. Keşke biraz daha dik durabilseydim ama ayakta kalabilmek için elimi duvara dayamam gerekiyordu. “Maggie’nin ne dediğini duydun mu? Eğer doğru olmasa bunu söyle...”

Garrett sözünü keserek, “Dediğimi yap!” diye emretti. “Hemen, Quentin!”

Quentin, babasının sözel saldırısı üzerine kızdı. Sonra başını eğip iki yana salladı. Elim tuttu ve sadece beni yakınında istiyormuşçasına kolunu bana sardı. Gerçekteyse, beni ayakta tutan tek şey oydu. Yüzümün yanından boynuma terler aktı. Eğer o anda biri bana yakından bakmak isteseydi, iyi bir halde olmadığım belli olurdu. Neyse ki kimse umursamıyordu.

Quentin beni kapıdan dışarı çıkarırken babasının yanında durup kısık sesle, “Bunu onun yaptığını biliyorsun,” dedi.

Babası da aynı derecede kısık ama daha sert bir sesle, “Arkadaşını eve götür Quentin. Onu kontrol altına al,” dedi. Garrett Mercer’ın delici bakışları bana dikildi ve bu gece onun düşmanına dönüştüğümü anladım. O, son iki senedir benim en büyük düşmanım olduğundan sanırım bu adıldı. Başka bir şey söylemeye, daha büyük bir olay yaratmaya çalışabilirdim, tabii eğer nefes alabilseydim.

Quentin yarı yarıya güldü. “Bu gerçek eş oldukları için, değil mi?” diye sordu ama benimle odadan çıkmadan önce cevap gelmesini beklemedi. Beklemesine gerek yoktu. Negler yeraltına gönderiliyordu ve gerçek eşlere her konuda izin veriliyordu.

girmiş ve randevunun görünüşüne bakılırsa, kendisini bu gece en az birkaç içki içmiş. En son istediğimiz şey burada birkaç çocuğun suç mahallini bozması.”

Quentin bana doğru bir adım atarak, “Ama baba,” diye başladı. Keşke biraz daha dik durabilseydim ama ayakta kalabilmek için elimi duvara dayamam gerekiyordu. “Maggie’nin ne dediğini duydun mu? Eğer doğru olmasa bunu söyle...”

Garrett sözünü keserek, “Dediğimi yap!” diye emretti. “Hemen, Quentin!”

Quentin, babasının sözel saldırısı üzerine kızdı. Sonra başını eğip iki yana salladı. Elim tuttu ve sadece beni yakınında istiyormuşçasına kolunu bana sardı. Gerçekteyse, beni ayakta tutan tek şey oydu. Yüzümün yanından boynuma terler aktı. Eğer o anda biri bana yakından bakmak isteseydi, iyi bir halde olmadığım belli olurdu. Neyse ki kimse umursamıyordu.

Quentin beni kapıdan dışarı çıkarırken babasının yanında durup kısık sesle, “Bunu onun yaptığını biliyorsun,” dedi.

Babası da aynı derecede kısık ama daha sert bir sesle, “Arkadaşını eve götür Quentin. Onu kontrol altına al,” dedi. Garrett Mercer’ın delici bakışları bana dikildi ve bu gece onun düşmanına dönüştüğümü anladım. O, son iki senedir benim en büyük düşmanım olduğundan sanırım bu adıldı. Başka bir şey söylemeye, daha büyük bir olay yaratmaya çalışabilirdim, tabii eğer nefes alabilseydim.

Quentin yarı yarıya güldü. “Bu gerçek eş oldukları için, değil mi?” diye sordu ama benimle odadan çıkmadan önce cevap gelmesini beklemedi. Beklemesine gerek yoktu. Negler yeraltına gönderiliyordu ve gerçek eşlere her konuda izin veriliyordu.

Cinayet konusunda bile.

Quentin'in arabasının yolcu koltuğuna çöktüğümde küfrettiğini duydum.

"Seni hastaneye götürmeliyiz," dedi.

"Hayır. Sorun değil. Sadece beni eve götür." Quentin yanıma atlayıp evin özel yolunda ilerlemeye başladığında gözlerim açılıp kapandı.

"Sen nasıl istiyorsan Maggie." Üzerinden öfke yayılıyordu.

Bütün gece. Mercerlerin evinde olmanın baskısı ve Garrett Mercer'ın yozlaşmış aktivitelerini işlerken görmek... Hem de bir gelinlik içinde! Her şey çok fazlaydı. "Evet, Quentin. Ben nasıl istiyorsam. Bunu unutma!" diye çıkıştım. Kendimi ondan uzaklaştırmam ve tekrar amacıma odaklanmam gerekiyordu.

Çenesi yana doğru kaydı. "Peşinde olduğun şeye ulaştığın sürece başka bir şeyin önemi yok, değil mi? Hiçbir şeyi önemsemiyorsun ya da hiç kimseyi. Sadece babanı önemsiyorsun. Geri kalanımızı boş ver gitsin."

"Geri kalanımızı" derken kendini ailesiyle değil, diğer neglerle aynı gruba koyduğunu biliyordum.

Kelimeleri beni çok etkiledi. İsteddiği gibi. Artık öfkem köpürüyordu ve öfkeyi hoş karşılayarak Quentin'e yönelttim. "Kesinlikle. Yoluma çıkanları biçmek umurumda değil." Bu konudaki hiçbir şey komik olmasa da hafifçe güldüm. "Ama buradaki kötü insan benmişim gibi suçu bana atma. Ailenin büyük bir gururla geliştirdiği ve desteklediği sistem herhangi bir şekilde adil veya dürüst olsa, bunların hiçbirini yapmak zorunda kalmazdım. Hepiniz midemi bulandırıyor sunuz." Son kelimeler onları

yakalayamadan, kendime onların doğru olmadığını anlayacak saliseyi tanıyamadan dökülüverdi. Quentin söz konusu olduğunda doğru değillerdi ama artık çok geçti.

Quentin'in elleri direksiyonu sımsıkı kavradı. Gergin bir şekilde başını sallayıp, "Anlaşıldı," dedi. Bana bir daha bakmadı.

Midem bulanıyordu. Ona bunları söylemek istemiştim. Sadece çok kızgındım. Zalim taktiklere indirgenmiş gibi hissetmekten çok yorulmuştum. Her zaman devam edeceğini bildiğim kâbuslardan çok yorulmuştum.

Şimdiyse rahatsız bir sessizlikte mahsur kalmıştım. Gecenin olaylarını tekrar yaşıyordum, bu da pişmanlığımın katbekat artmasına sebep oluyordu. Daha düşünceli davranmalıydım. Quentin de kötü bir durumdaydı, babasının davranışlarını kabullenmeye çalışıyordu. Babası onun neg olduğunu keşfederse kendisine ne olacağını düşünüyor olduğundan gayet emindim. Tabii ki gecenin özeti sırasında, o öpücüğü sürekli kafamda oynatmaktan kaçamadım. O kadar... doğru gelmişti ki.

Doğru kelimeleri bulamadığımdan başımı pencereye yaslayıp ağaçlarla evlerin hızla gelip geçmesini izledim. Nihayet üzerimdeki ağırlığa boyun eğdim ve gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Araba kapımın tıkırtısını duyduğumda gözlerimi açtım ve Quentin yanıma çömeldi. "Yürüyebilir misin?"

Evet anlamında başımı salladım.

Arabadan çıkmama izin verdi, sonra garajın üzerindeki odama gitmeme yardım etmek için kolunu koltuk altlarımdan geçirdi.

Vardığımızda yatağa doğru ilerledim. Ona kalmak zorunda olmadığını söylemek üzereydim. Söylediğim şeylerden sonra benden uzaklaşmak isteyeceğini düşünmüştüm.

“Bekle,” diye emretti.

Durdum ama ona tekrar dönemeden arkamdaydı. Elbisenin korsesini arkadan açıyordu. İtiraz etmeye davrandım ama beni susturup devam etti. Biraz sonra kısa süreliğine kayboldu.

Makasın açılma sesini duyduğumda ve sonra soğuk metali boynumda hissettiğimde nefes almayı bıraktım.

Hissiz ve hiç de rahatlatıcı olmayan bir sesle, “Rahatla,” dedi.

Sonra kumaşın kesilme sesini duydum ve elbisenin yakasının boynumdan aşağı düştüğünü gördüm.

“Kollarını kaldır,” dedi. Sesi kısıktı. Hüzünlü. Ama öte yandan, önceki konuşmayı tekrar açmamam için bana yalvarıyor gibiydi. Şu anda değil.

Tuhaf şekilde mecbur kalmış hissederek denileni yaptım ve bir tişörtün kollarımdan, sonra da başımdan aşağı geçirildiğini hissettim. Hâlâ arkamda olan Quentin, kollarımı alıp nazikçe iki yanıma geri çekti.

Aşağı baktığımda, Quentin’in devasa bir tişört seçtiğini fark ettim, Samuel’ın bir şekilde benim çekmeceme giren tişörtlerinden birini. Dizlerime geliyordu.

Çömeldiğini duydum, sonra nazikçe çıkarırken elbisem aşağı düştü. Quentin kolayca çıktığından emin olmak için yine korsenin arkasını kesiyordu. Elbisenin fiyat etiketini görmemiştim, o yüzden tam fiyatını bilmiyordum ama bütün dolabımın toplamından daha pahalı olduğunu biliyordum. Bir şey söylemem, bir şekilde derdini paylaşmam gerekiyormuş gibi hissettim ama ikimiz de başka kelimeler söylemeye cüret edemiyorduk.

Ben elbisenin içinden çıktığımda, Quentin ayağa kalkıp elbiseyi tekmeleyerek odanın kenarına itti.

“Uzan,” diye emretti.

Hâlâ ne diyeceğimi bulamadan ve bana kızgın olması gerektiğini bilerek söylediğini yaptım.

Banyoda kaybolup beni tam olarak ne olduğunu merak etmeye bıraktı. Uzun zaman geçmeden geri döndü, yatağın ucuna oturdu ve tek kelime daha etmeden yarayı temizleyip tekrar sardı. Yarayı tekrar açması korktuğum kadar kötü olmamıştı ve artık ayakta olmadığım-
dan, şimdiden daha iyi hissediyordum. Bu kadar hareket etmek için fazla erkendi.

Quentin'in bir şey söylemesini beklerken küçük bir sonsuzluk geçmiş gibi geldi. Özür dilemek istiyordum ama ne zaman bunu denesem kelimeler boğazıma takılıyordu. Zaten bir özür ne işe yarardı ki? Yaptığım şeyi değiştirmezdi. Yapıyor olduğum şeyi. Vakit geçtikçe, Quentin'in sessizliği daha da yükseldi. Biraz daha ağrı kesici almam için beni oturtuktan sonra tekrar yarayı sarmayı bitirmeye odaklandı. Sargılara odaklanırken yüzünü izledim. Son iki senedir takip ettiğim ve incelediğim Quentin Mercer'a benzemiyordu. Etrafımı saran hava yoğunlaştı. Bu farkındalık aklıma yerleşirken her nefes gitgide daha imkânsız hale geliyordu.

Onu mahvetmiştim.

Kaybolmuş gözlerine baktığımda bunu düzeltmem gerektiğini anladım. Daha da önemlisi, onu elimde tutmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını anladım. Ona gerçeği söylediğimde Quentin'i sonsuza kadar kaybedecektim. Bu düşünce üzerine kalbim acıyla sızladı.

Quentin ayağa kalktı ve yavaşça hareket ederek tıbbi malzemeleri banyoya geri götürüp etrafı temizledi. Bunu yapması uzun sürdü ve bir ara, gözlerim yine bitkinliğe teslim olmaya başladı. Benim uyuduğumu sanmış olmalıydı. Gelip başımın yanına çömeldi ama nedense, ona

uyanık olduğumu söylemek için gözlerimi açmadım. Saç tellerini yüzümden geriye çekti. Eli titriyordu.

Alnı bir anlığına benimkine dokunduğunda, yastığın yüzüm tarafından ezildiğini hissettim. "Mideni bulan-dırmamayı dilerdim. Dilediğim başka çok şey var ama tanışmamış olmamızı dilerdim en çok," diye fısıldadı. "Sen..." Derin derin içini çekti. "Buna katlanmayı çok daha zorlaştırıyorsun."

Ayağa kalktı ve gittiği için yanağımdan düşen gözyaşını görmedi. Çünkü onun iyiliği için, ben de hiç tanışmamış olmamızı diliyordum.

21

USTA RUA BAŞINI İKİ YANA SALLADI. "AKLIN BAŞINDA DEĞİL Maggie."

"Eh, sahip olduğum tek baş bu," diye küstahlık yaptım.

Tekrar pozisyona geçip yeni bir raunt istedi. Daha fazlasını bekliyordu. Derin bir nefes aldım. Çaresizce düşüncelerimi odaklamak, düşüncelerimi onun dışında herhangi bir şeye yöneltmek istiyordum.

Perşembe akşamüstüydü. Balo gecesinden sonraki iki hafta, hayatımdaki en uzun haftalar gibi gelmişti. Sanki zamanı kontrol eden pislik, günleri işkence edecek kadar yavaşlatmış ve geceleri yalnız ve sessiz bir hale getirmiş gibi.

Usta Rua, bana bir sürü hamle yaptı. Çoğundan kaçındım veya çoğunu engelledim ama dizi kalçama çarptı. İki kere. Yine başını iki yana salladı. "Bu kadar kafan dağınık olursa bir haftada ölürsün. Ne oldu sana?"

Alnımdaki teri silip matın ucuna yürüdüm, bu zamanı düşüncelerimi incelemek için kullandım. "Kafam dağınık değil, çok bitkinim," diye itiraz ettim. Gerçekten de öyleydim. Bir yandan kurşun yarasını atlatırken dersler, iş ve antrenmanlar beni mahvediyordu.

Bana hemen konuşmaya başlamazsam muhtemelen yakında çeneme dirsek yiyeceğime emin olmamı sağlayan

bir bakış attı. Ellerimi belime koyup dolu spor salonuna bakındım. “İşler planladığımdan daha karmaşık hale geldi.”

“Bana ilk geldiğinde işler karmaşık değil miydi?”

İki yıl önce ilk defa babamı bulmaya çalışacağıma karar verdiğim zamanı düşündüm. “Bu farklı.”

Bana arkadan yaklaştığını duydum ve bir saldırı için hazırlanarak gerildim. Usta Rua, öngörülemez olmakla gurur duyardı.

“Belki de değişen koşullar değil, sensindir. Hâlâ aynı şeyleri istediğine emin misin?”

Anında, “Evet,” diye yanıt verdim.

“Ama bunları hâlâ her şeyden çok mu istiyorsun?”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama bir saniye daha düşünerek durdum. “Son birkaç hafta sadece dikkat dağıtıcıydı. Hiçbir şey değişmedi,” dedim ama o da benim gibi, bunun doğru olmadığını biliyordu.

Hem Quentin’le öpüşmemiz hem de çözülmeyen tartışmayla ilgili kafa karışıklığı, hedeflerim hakkında düşünmeme sebep olmuştu. Bu kabul edilemezdi. Bu yüzden Quentin’den kaçınmaya karar vermiştim; okulda karşılaşmamamızı sağlamak için çok uğraşmışım. Tabii ki buna ihtiyaç olmadığını fark edene dek. Quentin bana yaklaştırmaya çalışmadı. Beni aramadı. Gus’la iletişime de geçmedi.

Quentin beni hayatından tamamen silmişti.

Arkadaşlarıyla takılmaya geri dönmüştü. Öğle yemeğinde onlarla oturuyor, hevesle onun Fera-tek’ini tekrar açmasını bekleyen kızlarla gülüyor ve flört ediyordu. Nadiren koridorda birbirimizin yanından geçtiğimizde veya derste yanlışlıkla göz göze geldiğimizde, bakışları beni görmeden geçiyordu.

Birdenbire sırtımın üzerindeydim, ciğerlerimdeki hava boşaldı. Usta Rua bana bakıp başını iki yana sallıyordu. “Çok özensizsin Maggie. Çok özensiz.”

Yan dönüp tekrar nefes almaya çalıştım. Usta Rua’yı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum. Beni eğitmeyi kabul etmesi aylarca dayak yememi gerektirmişti ve içimden, pes edip beni öğrencisi yapmasına sebep olan şeyin ona verdiğim rüşvet olmadığını düşünüyorum ve umuyordum ama her ne kadar daha iyi bir iş çıkarmak istesem de, şu anda içimdeki mücadeleci ruh kaybolmuştu. Yüzümü mata çevirdim.

Quentin’in davranışı, beni itiraf etmeye cesaret edemediğimden daha fazla üzüyordu. Her gün okuldan kaçıp garajıma saklanma isteğine karşı geliyordum. Kendimi bunun en iyisi olduğuna ikna etmeye çalışmış ve günleri geçirmek için tekrar önümdeki hedeflere odaklanmaya çabalamıştım ama nihayetinde, rahatlık sağlayan tek şey ayağa kalkamayacak, göğsümdeki sızıyı hissedemeyecek kadar yorulana dek yumruklar ve tekmeler savurmak gibi gözüküyordu.

Usta Rua’yla dövüş seansının zihnimi boşaltmaya yardımcı olacağını ummuştum.

Usta Rua bana bilgiç bir bakış atıp, “Alex’le konuşmalısın,” dedi. “Sana yardımcı olabilirler.”

Tekrar kendimi ayağa kaldırıp acıyı azaltmak için bir bu yana bir öteki yana esneme hareketi yaptım. “İkimiz de Evrim Yanlılarının bana yardımcı olmayacağını biliyoruz.”

“Bu doğru değil. Onları da seni de bir süredir izliyorum. Birbirinize yardımcı olabilirsiniz.”

Bir adam kapıdan dışarı çıkıyordu. Kaldırımda güzel bir kumralın onu beklediğini görebiliyordum ve bu

Birdenbire sırtımın üzerindeydim, ciğerlerimdeki hava boşaldı. Usta Rua bana bakıp başını iki yana sallıyordu. “Çok özensizsin Maggie. Çok özensiz.”

Yan dönüp tekrar nefes almaya çalıştım. Usta Rua’yı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum. Beni eğitmeyi kabul etmesi aylarca dayak yememi gerektirmişti ve içimden, pes edip beni öğrencisi yapmasına sebep olan şeyin ona verdiğim rüşvet olmadığını düşünüyordum ama her ne kadar daha iyi bir iş çıkarmak istesem de, şu anda içimdeki mücadeleci ruh kaybolmuştu. Yüzümü mata çevirdim.

Quentin’in davranışı, beni itiraf etmeye cesaret edemediğimden daha fazla üzüyordu. Her gün okuldan kaçıp garajıma saklanma isteğine karşı geliyordum. Kendimi bunun en iyisi olduğuna ikna etmeye çalışmış ve günleri geçirmek için tekrar önümdeki hedeflere odaklanmaya çabalamıştım ama nihayetinde, rahatlık sağlayan tek şey ayağa kalkamayacak, göğsümdeki sızıyı hissedemeyecek kadar yorulana dek yumruklar ve tekmeler savurmak gibi gözüküyordu.

Usta Rua’yla dövüş seansının zihnimi boşaltmaya yardımcı olacağını ummuştum.

Usta Rua bana bilgiç bir bakış atıp, “Alex’le konuşmalısın,” dedi. “Sana yardımcı olabilirler.”

Tekrar kendimi ayağa kaldırıp acıyı azaltmak için bu yana bir öteki yana esneme hareketi yaptım. “İkimiz de Evrim Yanlılarının bana yardımcı olmayacağını biliyoruz.”

“Bu doğru değil. Onları da seni de bir süredir izliyorum. Birbirinize yardımcı olabilirsiniz.”

Bir adam kapıdan dışarı çıkıyordu. Kaldırımda güzel bir kumralın onu beklediğini görebiliyordum ve bu

düşüncelerimin... Benim neyim vardı böyle? Quentin'i aklımdan atamıyordum, konuşmanın ortasında bile.

Benden nefret ettiğini bilmek çok zordu.

Yani, bunu kabul ediyordum. Hatta bunu anlıyordum. Nihayet beni anlamasına ne yol açmıştı, emin değildim. Öpücükten mi, babası tarafından yakalanmaktan mı yoksa evime dönerken yaptığımız tartışmadan sonra mı iyi bir insan olmadığımı karar vermişti? Fera-tek'ini açmıyordu, o yüzden belli ki neg değerlendirmesi alma şansı olduğuna hâlâ inanıyordu. Ona doğruyu söylemek, onun gitmesine izin vermek istiyordum ama aptal değildim. Artık Quentin hiç olmadığı kadar öngörülemez biriydi.

Hayır.

Babama yardım etmek için bir umudum olmasını istiyorsam, kendimi dizginlemeliydim. Quentin'e bunun sonunda nihai olacağını düşüneceği bir parazit verecektim. Sonra da benden kurtulurdu.

Belki de ileride ona her şeyi söyleyebilirdim bile. Hatta belki anlardı.

Ya da anlamazdı.

Usta Rua, dikkatsizliğimden ötürü memnuniyetsizlik duyarak boğazını temizledi. Denetimden çıkmış zihnimi durdurmaya çalışarak, "Birbirimize nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordum. Hâlâ Evrim Yanlılarının başı olan Alex'in amacımı kolaylaştırabilecek herhangi bir şey yapabileceğinden şüpheliydim.

Usta Rua hafifçe omzunu silkti. "Sana denge getiren bir şey yapmalısın. Takıntın normalde düşünmeyeceğin şeyler yapmana yol açıyor. Evrim Yanlılarının senin sahip olmadığın kaynaklara erişimleri var. Sana yardımcı olabilirler. Ayrıca, Alex'le çalışırsan belki kendine biraz huzur getirecek bir yol bulabilirsin."

Bunu daha önce araştırmamış değildim ama Usta Rua'nın bahsettiği kaynaklar çok yetersizdi. Evrim Yanlılarının hayal edemeyeceği kadar fazla istihbaratım olduğuna iddiaya girebilirdim. Bir gün bunları onlara vermeyi planlıyordum ama henüz değil. Başımı iki yana salladım. "Benim gibi birinin asla huzur bulamayacağını anlamaya başlıyorum."

"Alex'e seninle konuşma şansı vermelisin."

"Hayır."

Ellerimi tuttu. Bu, Muay Thai ustasından nadiren gelen duygu gösterilerinden biriydi. "Ona güvenebilirsiniz."

Ellerimi onunkilerden çekip tekrar matın ortasında pozisyon aldım. "Hayır, dedim."

Konuşmayı bitirdiğimi ve yeni bir raunt beklediğimi fark ederek içini çekti. Benimle dövüşmek yerine arkasını dönüp ofise doğru yürüdü. "Biraz uyu. Şu anda buna antrenmandan daha fazla ihtiyacın var."

"Peki," deyip çantamı kaptım. "Zaten antrenman için senin yardımına ihtiyacım yok!" Davranışım yüzünden büzüldüm. Usta Rua'nın ve Quentin'in beni böyle etkilemelerine izin vermiş olmaktan nefret ediyordum.

Usta Rua önemsemezce elini havada salladı ama yavaşlamadı. "Hayır. Senin kimsenin yardımına ihtiyacın yok Maggie."

Saçlarımı otobüs durağında sıkı bir atkuyruğu yaptım ve sırt çantamın içindekileri tekrar düzenledim. Usta Rua'yı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum ve kelimeleri beni çok derinden etkilemişti. Birkaç kere gözlerimi kırpıştırıp başımı duvara dayadım ve akşamüstü göğüne baktım. Önümdeki geceden korkuyordum.

Tanrım, başımdan çok büyük işlere kalkışmıştım. Gus haklıydı.

Ama artık geri dönemezdim. Gus, Mercer ana bilgisayarından babamın yeri hakkında iyi bir ipucu verecek kadar fazla bilgi yüklemişti. Babam hayattaydı. Hayatta olmak zorundaydı.

Gus bana bunu ilk söylediğinde, o kadar fazla karışık duygu hissetmiştim ki. En fazla da, her şeyin bir hiç için olmadığını öğrendiğim için büyük bir rahatlama hissetmiştim. Babamı bulacaktım.

Babamın ismi ana bölümle bağlantılı olarak çıkmıştı, bu da bir deney tesisinde bulunduğunu veya bir zamanlar deney tesisinde olduğunu gösteriyordu. Düşüncelerim bir anlığına Sarah'ya kaydı ve üzerinde deney yapıp yapılmadığını merak ettim.

Bunu ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da babamın işkence görüp değişmiş olma şansının olduğunu biliyordum. O dokümanı görmüştüm. Nüfus kontrolüyle ilgili olanı. Bu konuda çok detay bulamamıştık ama bulduğumuz şeyler “arzulanmayan” bölgelerde üremeyi kontrol etmek için Fera-tek'i kullanmanın bir yolu olduğunu gösteriyordu. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız vardı ama ne gelirse gelsin, hepsinin kötü olduğuna emindim. Babamın götürülmeden önceki o son birkaç ayda ne üzerinde çalıştığı düşünülürse, bunun babamın üç yıl önce birdenbire nege dönüşmesiyle ilgili olduğundan şüphelenmeden edemiyordum.

Babama neler yaptıklarından hiç olmadığı kadar korkmaya başlamıştım.

Babamı daha fazla parazit geliştirmesi için kullanmış olma şansları var mıydı? Bunu düşünmek çok korkunçtu ve endişelerimi başka kimseye dile getirmeye cesaret edememişim.

Babam dünyaya iyi bir katkıda bulunmak istemişti ama onu kendi açgözlülükleri için götürdüklerine inanmaya başlamıştım. Parazit formülü için.

Onu oradan çıkarmaya *mecburdum*.

Gus, ben eve geldikten bir saat sonra garajıma girip, “Bütün gün o şeye yumruk atmayı mı planlıyorsun, yoksa gidecek miyiz?” diye sordu. Usta Rua bana en iyi gelecek şeyin uyku olduğunu düşünebilirdi ama buna harcayacak zamanım yoktu.

Gözlerimi devirip kum torbasma tekme attım. Sağ bacağımı çalıştırmaya odaklanıp vurulan tarafı güçlendirmek için yükseğe tekme atarak, “Hâlâ neden benim gitmem gerektiğini anlamış değilim,” dedim.

Gus garaj girişine yaslandı. “Ne diyebilirim ki? Bir adamın testislerine tekme atmak onda garip etkiler yaratabilir. Malımız Travis’te ve dayakçı korumam dışında kimseyle iş yapmayacağını söylüyor. Gerçi bir Mercer’ın kokusunu bile alsa hiç memnun olmayacağını özel olarak belirtti. Mags, bir önceki seferde ondan bir adım önde olmuş olabiliriz ama başımızı Travis gibi insanlarla belaya sokmak istemeyiz, inan bana. Çok kötü arkadaşları var.”

Şüphesiz. Geçen sefer şansımızın yaver gittiğini biliyordum. Esasında çalışmayan ama yine de birkaç şişe suyu sakladığım ufak buzdolabına ilerledim ve bir su kaptım. “Merak etme. Quentin bizimle oynamayı bıraktı.”

“Bundan emin misin Mags?”

Ona bir bakış attım. “Evet.”

Omzunu silkti. “O zaman neden ben geldiğimde arabasının kaldırımdan uzaklaştığına eminim?”

Kaşlarım çatıldı.

Gus, “İçeri gelmedi o halde?” diye devam etti.

Başımı iki yana salladım. “Neden dışarıda arabasında otursun?”

Gus havlumu uzattı. “Beni ilk kullanmaya başladığındaki halim gibiyse, muhtemelen dışarıda vahşi cinayeti- ni ve cesedini nereye saklayacağını planlıyordur. Mags, konu sen olsan bile, ona gerçekten çok zarar verdin. Çocuk mahvolmuş olmalı.”

Havluyu Gus’tan kapıp yukarı çıktım. En kötü kısmı da onunla hemfikir olmamdı. Sadece Quentin’le ilgili değil, Gus’la ilgili olarak da.

Gus beni yukarı takip etti ve ben duş alıp üzerimi değiştirirken bekledi.

Bu gece daha çok bir alışverişle ilgiliydi. Ana bilgisayardan yüklediklerimizle fazladan istihbarat elde etmiştik, bir sürü şehvet artırıcı laboratuvarının yeri gibi. M-Corp açık açık şehvet artırıcıları desteklemiyor olabirdi ama bu onları üretip onlardan kâr etmedikleri anlamına gelmiyordu. Bu mide bulandırıcıydı.

Ne olur ne olmaz diye alışverişe para dosyaları götürüyorduk ama ben bunlara ihtiyacımız olmayacağını umuyordum. Anneme elimden geldiğince fazla para bırakmak istiyordum. Ne olur ne olmaz diye.

Banyodan siyah kot ve siyah bir tişörtle çıktığımda, masama oturup sırt çantamı tekrar doldurmaya başladım. Konuştuğumda, yatağında oturup telefonuna bir şey yazan Gus’a bakmadım.

“Kelsey’yi seviyor musun?”

Hızla nefesini tuttuğunu duydum. “Onu ne zamandır biliyorsun?”

“Fitzpatrick’teki ilk randevunuzdan beri.” Bu randevu üç ay önceydi.

“Sanırım pek de şaşırmadım.” Yine pes etmiş bir şekilde içini çekti. “Evet. Sanırım onu seviyorum. Onu bu saçmalığa sürükleme Maggie. Lütfen.”

Başımı onaylayarak salladım, hâlâ sırt çantama odaklanıyordum. Dolanmaması için ipimi tekrar sarıyordum. “Bu seferkinden sonra işimiz bitiyor Gus.”

Gus yarı yarıya güldü. “Onu bulamayabilirsin Maggie.”

“Biliyorum.”

Dediğimi sindiren Gus ihtiyatla cevap verdi. “Arkama dönüp bakmam.”

“Biliyorum.”

Ona nihayet bakmamı bekledi ve bunu yaptığımda, gözleri ancak insanı iyi tanıyan birinin yapabileceği şekilde benimkileri inceledi.

Saçlarımı sımsıkı bir atkuyruğu yaptım. “Bu seferkini atlatmamı sağla, sonra işimiz bitecek. Sana söz veriyorum.”

Gus yavaşça başını sallayıp boğazını temizledi. “Eh, kahretsin ki artık zamanı gelmişti.”

Bunun üzerine gülümsedim. Arkadaş değildik ama onu özleyecektim.

“Yeraltına indiğinde biraz yardım işine yarayabilir,” dedi.

Homurdanarak güldüm. “Bunu öneriyor musun?”

Gülümseyerek, “Asla,” dedi. “Ama seni cehennemin derinliklerine kadar takip edecek kadar aptal olabilecek birini tanıyorum.”

Gülümsemem kayboldu. “Hayır,” diyerek konuşmayı bitirdim.

Gus, “O zaman bir soru soracağım Mags,” dedi.

“Sor.” Sorsa da bir şey fark etmezdi.

“Biri, babanın başına bir tabanca, Quentin’in başına da başka bir tabanca dayamış olsa ve sadece birini kurtarabilecek olsan, bu kim olurdu?”

Bunun düşüncesi bile midemin altüst edici bir şekilde ürpermesine sebep oldu. “Ben... bilmiyorum... Bu aptalca bir soru Gus!”

Kaşlarını kaldırdı. “Son zamanlara kadar, bu senaryoda ne veya kim olursa olsun, cevabın baban olacağına emin olduğum bir soruydu bu.” Derin bir nefes aldı, sonra da nefesini bıraktı. “Onu önemsemende bir sorun yok Mags. Mutlu olmak istemende bir sorun yok. Ondan sonsuza dek kaçınamazsın. İçeri girmek istiyorsan yine de Mercer kanına ihtiyacın var. O ailenin bütün üyeleri, öncelikli giriş listesinde.”

Dişlerimi sıktım. Evet, bir şekilde Quentin’in kanına ihtiyacım vardı ama geri kalanı... Şu anda bununla baş edemezdim. “Mutlu olacağım Gus. Ailem tekrar bir araya gelecek ve işler olması gerektiği gibi olacak. Quentin... Bu işlere karışmayı hak etmiyordu ama biz de hak etmiyorduk. Yaptığım şey için kötü hissediyorum ama... o kadar.” Çenemi kapatıp dudaklarımı içeriden ısırdım.

“Pekâlâ Mags. Tabii. Patron sensin.”

22

TRAVIS BİZİ BOŞA KÜREK ÇEKMEYE GÖNDERMİŞTİ. BU ŞAŞIRTICI değildi ama kendimi gece yarısı Theodore Roosevelt Adası'ndaki çalılık alanlarda yürüyüp bataklıklardan kaçınırken bulmayı beklemiyordum.

Yeni bir ağaç dalı yüzüne çarptığında Gus, "Bu mantıklı olmaktan çok uzak," diye homurdandı. "Sanırım parmaklığa tırmanırken bir kasımı yırttım."

En son parmaklığa tırmandığım zamanı düşünmemeye çalışarak, "Ölmeyeceğine eminim," diye mırıldandım. Ya da daha doğrusu, en son *kiminle* parmaklığa tırmandığımı düşünmemeye çalışarak.

Gus, "Burada yılan var mıdır?" diye devam etti.

Cevap vermedim. Daha çok, cevabı bilmediğim için. Tek bildiğim Arlington ve Washington arasındaki seksen sekiz dönümlük adanın güney noktasına varmak için yaklaşık beş dakikamız kaldığıydı. Bu ada gün batımından sonra kapalı olduğu için ve ana karadan kolayca görülebildiği düşünülduğünde, yolumuzu bulmak için bir fener ışığının yardımını kullanma riskini bile göze alamıyorduk.

Tehlikeli derecede ortadaymış gibi hissediyorduk ama üzerimizden geçen çok şeritli yolun seslerini duyar-ken bile adanın kendisi bomboştu.

Bayıltıcı tabancamı çıkarıp dolu olup olmadığını kontrol ederken, "Hemen bu ağaçların arasında olmalı," dedim. Travis'le birbirimizin en iyi arkadaşı olmadığımız bir sır değildi. Arka cebime de şok tabancamı tıktırmıştım.

Gus'la bize verilen yol talimatlarını izledik ve güneydeki platonun en yüksek noktasındaki ufak açıklığa vardık.

Gus arkamdan, "Sen de kendini düşük bütçeli bir korku filminin hemen ortasında bulmuş ve sadece bir figüranmışsın gibi hissediyor musun?" diye fısıldadı.

Evet anlamında başımı salladım. Bu çok yanıltıcıydı.

Ellerim iki yanımda titredi ve tam Gus'a haykırarak koşması için işaret verecektim ki yakındaki ağaçlardan bir adam çıktı.

Uzak durup karanlıkta kalarak, "Sen Maggie misin?" diye sordu.

"Evet," dediğimde bu bir inilti halinde çıkmadığı için etkilendim. Evet, kesinlikle korkmuyordum.

"Travis seni bekliyor. Beni takip et." Dönüp yürümeye başladı.

Ben takip etmeye başladığımda Gus, "Maggie, Maggie, Maggie," diye inledi. "Ölmek üzereyiz."

Omzumu silktim. "Eğer tek başına burada kalmayı tercih ediyorsan, buyur."

Gus bana yetişmek için koştu.

Birkaç adım önde kalan adam bizi yakındaki bir ağaçlığa ve Gus'ın tökezleme sayısına bakılırsa daha fazla taşlı bir alana yönlendirdi. İçinde dolanmış sarmaşıklar olan geniş bir tuğla yığını fark ettiğimde, adama orada bir zamanlar bir şey olup olmadığını sordum.

Bir anlığına bana döndü ama hâlâ onu iyi göremeyeceğim kadar karanlıktı. Emin olduğum tek şey, tıknaz bir yapısı olduğu ve çok daha az tıraş sonrası losyon kul-

lanması gerektiği idi. Nihayet, "Eski Mason Malikânesi. 1900'lerin başında yıkılmış," diye cevap verdi.

Adam bana bakıp yerdeki sarmaşık yığını kenara çekerek geniş kasaya benzer bir kapıyı açığa çıkardı. Sırtırken karanlıkta dişleri parladı. "Ama bazı kısımlarını atlamışlar."

Gus alayla, "Ah, harika! Dünyada var olduğunu başka kimsenin bilmediği bir yer," dedi. "Rica ediyorum, önden buyur Maggie."

Adam güldü. Bu rahatlatıcı değildi.

Onu taştan basamaklardan aşağı takip ederken, "Burası bodrum muymuş?" diye sordum.

"Hayır. Ev oradaymış," diyerek kuzeye işaret etti. "Bu ayrı bir buzhane ve kilermiş."

Taştan merdivenlerin dibinde ufak bir oda vardı. Buraya bir koltuk takımı, çalışma masası ve dört tahta sandalyesi olan ufak bir masa zar zor sığıyordu. Dikkatim katlanmış çalışma masasına ya da daha önemlisi, masanın arkasında oturan insana odaklandı.

Çoktan başka bir adamı gördüğüm koltuğa işaret ettim ama dikkatimi Travis'te tuttum. "Şişme koltuklar mı?"

Travis sırttı. "Sen buraya kadar bir kanepa takımı taşımayı denemek ister misin?"

"Pek değil," diyerek hemfikir oldum. Adaya ulaşmak için bir araç yoktu. Buradaki şeyleri bile getirmek yeterince zor olmuş olmalıydı.

Travis bizi içeri getirmiş olan adama işaret etti. "Ned, geri git ve etrafı dolaş."

Gözlerimi Travis'te tuttum ama Ned'in merdivenlerden yukarı döndüğünü duydum.

Gözlerim Travis'in koltuğunun arkasında belirsizce duran kapalı kapıya kaymadan edemiyordu. Travis

bakışlarımı takip edip, “Depo,” dedi. Deponun içeriğini açıklamasını sormakla uğraşmadım. Karaborsa mallar olmalıydı, detayını bilmemek daha iyiydi.

“Neden ta buradasın?” diye sordum.

Ellerini dümdüz olacak şekilde masasına dayadı ve koltuğunda geriye yaslandı. “Bu lokasyonlarımdan sadece bir tanesi ama burayı seviyorum. Issız, şehre yakın ve savunulabilir.”

Nasıl savunulabilir olduğu konusunda pek emin değilim.

“Ee, bu sefer ne istiyorsun *Maggie*?” İsmimi, kulağa nasıl geleceğini deniyormuş gibi söylemişti, bu da ürpermek istememe sebep oldu.

“Sana istihbarat getirdik. Ya da en azından, istihbaratın bir numunesini ve ardından geleceklerin bir listesini.”

“Tabii ki. Satmak mı yoksa takas yapmak için mi?”

“İkisi de.”

Güldü. “İkisini de alacağını düşünüyorsan bayağı iyi olmalı.”

“Öyle.”

“O zaman hayhay, görelim.”

Kıpırdamadım. “İstihbaratı çalmayacağın veya istihbarat için bizi öldürmeyeceğin konusunda nasıl bir garantimiz var?”

Travis’in gözleri parlıyordu. Bu konuşmadan zevk alıyordu ve bu bende huzursuz bir his bıraktı. “Neden bunu yapayım ki?”

“İstihbaratın ne olduğunu öğrendiğinde, bu soruyu sormana gerek kalmayacak.”

Kulağa biraz gücenmiş gelen bir sesle, “Sürekli aynı kişilerle iş yapmayı severim. Bu da bir iş ahlakı gerektiriyor,” dedi.

Gus'a baktım. Gözlerini devirdi. Zaten istihbaratı vereceğimi biliyordu.

Travis'e bilgi dosyasını verirken, "Teslimat zamanları," dedim.

İlgilenmiş gibi yaparak, "Ne için?" diye sordu.

"Şehvet artırıcılar. Uluslararası geliş ve gidiş zamanlarıyla beraber laboratuvar konumları."

Kaşlarını kaldırdı. Ne demek istediğimi anlamıştı.

Tamamen ağzı sulanmamışsa diye, "Bir de erişim şifreleri," diye ekledim.

Travis koltuğunda arkasına yaslandı. Havaya bir sevinç yumruğu atmaması için kendini oldukça fazla tutması gerektiğini düşündüm. İkimiz de kucağına bir altın madeni koyduğumu biliyorduk.

Elini ağzında gezdirdi. "Doğrulatmam gerekiyor."

"Elbette. Ama başkalarına satmadan önce on iki saat-ten az vaktin var."

Bir kere başını salladı. "Bu bilginin karşılığında ne istiyorsun?"

"Yani seni en çılgın hayallerinin bile ötesinde zengin etmenin karşılığında mı?" Sırıttım. "Pek bir şey değil. Aracılık ücreti. Adil bir teklifi düşünürüm ama bana düşük bir şey önerirsen, ikinci bir teklifi bekleyeceğimi düşünme."

"Başka?"

Ellerimi masanın üzerine, onunkilerin karşısına yerleştirip eğildim. "Çekirdeğe erişim şifreleri ve açık bir yol."

Gözlerini kıstı. "Bu intihar. Düşünmek istemeyeceğim kadar fazla paraya mal olacak açık yol ve şifrelerle bile oradan asla canlı çıkamazsın."

Omzumu silktim. "Şifrelerin doğru çıktığı veya öldüğüm anda bütün istihbaratına kavuşmanı sağlayacağım.

Her şekilde, istediğine kavuşacaksın. O yüzden aynı fikirde olmadığımızı kabul edip işimize bakalım.”

Travis düşünüyor gibi gözükiyordu ama telefonunun ötüşü yüzünden dikkati dağılmıştı. Gus ve benim gibi eski stil, elle tutulur bir modeli vardı.

Aniden ayağa kalktı. “Ned misafirimiz olduğunu söylüyor. Hemen buradan gitmeliyiz.” Koltuktaki adama döndüğünde, çoktan merdivenlere ilerlemeye başlamıştı bile. “Mayınları çalıştır.”

“Neleri çalıştır?” dedim.

Bana dönüp dişlerini gösterdi. “Eğer bu senin işinse, gebereceksin.”

Geri çekilmeyip, “Ne benim işimse?” dedim.

“Baskın yapmaya geliyorlar.”

Başımı iki yana salladım. “Bu kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?”

Başını yana eğdi. “Senin hakkında bildiklerime bakılırsa, evet. Ama senin bana, benim sana olduğundan daha fazla ihtiyacın var, o yüzden bunu yaptığını düşünmüyorum.” Gülümsedi, tavrı birdenbire kaygısızlaşmıştı. Buna inanmıyordum. “Sadece kötü zamanlama tatlım.” Koltuktaki adama işaret etti, sonra ona masasından bir paket uzattı ve adama sonradan onunla güvenli yerde buluşmasını talimat verdi. Adam paketi pantolonuna sokup merdivenlerden yukarıya kayboldu.

Travis siyah çantayı omzuna attı ve tekrar bana döndü. “Üç dakika içinde burada olacaklar. İki dakika içinde gelecekleri yol patlamaya başlayacak. Eğer çıkmak istiyorsan, koşmanı öneririm. Dikkatle.”

Basamakları üçer üçer çıkan Gus, “Sana öleceğimizi söylemiştim,” dedi.

Aıklığa vardığımızda Travis birdenbire durdu.

Babam, yaptığı şeyi anlayabileceğim kadar şey açıklamıştı. Tıpkı geliştirdiği böcek ilaçları gibi, bu parazit dozajları, salgı bezlerindeki feromon üretimini kandırmaya yönelik çalışmıyordu. Bir insanın feromon frekansını algılama şekli üzerinde çalışıyor, dışarı yayılan sinyalin güçlü ve pozitif olduğuna dair bir mesaj yollayıp insanın değerlendirme aldığı kişide de benzer bir sonuç yaratıyorlardı. Babamla aylardır Mitchell'ın Restoranı'nı ziyaret ediyorduk. Her seferinde garson Beth normalden daha yüksek değerlendirmeler alıyordu.

Masamızda otururken babam yerinden kalkmaya başladı. Karmakarışık rüya pozisyonumdan, on altı yaşındaki yansımanın onun kolunu kavrayışını izledim.

Casus oyununda sıranın bana gelmesi için sabırsızlanarak, "Lütfen. Seni bir sürü kere izledim. Bunu yapabilirim," dedim.

Babam başını iki yana salladı. "Bu sefer olmaz Maggie."

Hüsrarla burnumdan soludum. Katılmak istiyordum, sadece aksiyonun bir parçası olmak için değil. Okulumdaki pek nazik olmayan iki öğretmeni altüst etmek istiyordum. Doğru senaryoyu yaratabilirim, kendi parazitim çok işe yarayabilirdi. En azından en iyi arkadaşım Kaye'le çok eğlenirdik.

Yalvarırcasına babamın gözlerine baktım. "Her hafta buradaydım. Yardımcı oldum. Yardımcı olduğumu biliyorsun. Hadi, baba."

ana patlamadan bir şekilde kurtulmuş ya da patlamanın gücüyle ileri fırlatılmış gibi gözüküyordu. Her şekilde, büyük bir sorunum vardı. Gus baygındı.

“Kahretsin,” deyip Gus’ın vücudunu daha idare edilebilir bir pozisyona sokmaya çalıştım. Çok ağırdı ve güçlü olduğumu düşünmeyi ne kadar sevsem de onu taşıyabilmeme imkân yoktu.

Kollarımı koltuk altından geçirip bacaklarını yerde sürüyerek onu Travis’in olduğu yere çekerken, “Üzgünüm Gus,” diye mırıldandım.

Nehirden yaklaşık yirmi metre ötede başka bir çift el bana katıldı. Şok içinde arkama döndüm. Travis, Gus’ı dikleşecek şekilde çekti ve beraber onu nehre sürükledik.

Kuzeye doğru mayınlar patlamaya devam ediyordu ve helikopterleri hâlâ duyabilsek de duman ve küllerden uzağa, geriye çekilmişlerdi.

Travis çantasından yüz maskelerine bağlı küçük oksijen tankları çıkarıp bana doğru itti. “Bir tanesi bütün bir maske, bunu ona tak,” deyip Gus’a işaret etti. “Islanmaması gereken, el telefonun veya başka bir şeyin var mı?”

Başımı sallayıp cep telefonumu uzattım ve Gus’inkini arayıp buldum. Mucizevi bir şekilde bozulmamıştı. Bir an duraksadıktan sonra Travis’e bayıltıcı silahımı da uzattım. Şok tabancamı da. Hepsini kendi silahlarıyla beraber hava geçirmez bir torbaya attı, sonra da torbayı çantasına tıktı.

Yüz maskesini inceledim ve içimdeki panik hissini duymazdan geldim. Potomac Nehri’ni yüzmek istemiyordum ve diğer tarafta bizi neyin bekliyor olabileceğini keşfetmek konusunda daha da az heyecanlıydım ama bu pek düşünme zamanı değildi. O yüzden küçük bir oksijen tüpüne bağlı olan maskeyi Gus’ın yüzüne takıp hava

“Biraz önce Theodore Roosevelt Adası’nı patlattın!”

Küçümseyerek güldü. “Azıcık. Sadece birkaç delik açtım.”

Birkaç delik. Beyaz Saray’a üç kilometreden daha az mesafede.

“İnsanlar yaralanabilirdi. Ölebilirdi!”

Bana boş bir bakış attığında iliklerime kadar ürperdim. Bu gerçeği gayet iyi biliyordu ve bu onu hiç rahatsız etmiyordu.

Boğazım dumandan ve nehirde başka ne yuttuysam ondan dolayı acıyordu. “Peşinde kim var Travis?”

Dikiz aynasını kontrol etti. “Herkes olabilir. Kesinlikle devlet görevlileri vardı ama bu, baskının M-Corp tarafından yapıldığı anlamına gelmez. Eğer tahmin etmem gerekirse,” sinsice gülümsedi, “bu kısa zaman önce FBI’ı kızdırdığım içindir muhtemelen. Yollarımız talihsiz bir şekilde kesişti.”

Talihsizmiş, hadi oradan. Laubali tavrından, bu her neyse, şu anda hepimizin ödediği bedele değdiğini görebiliyordum. En azından FBI, tam gaz bir M-Corp saldırısından çok daha küçük bir sorundu ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Gus’ın nabzını kontrol etmek için arkaya uzandım. İstikrarla ve güçlü atıyordu. Gus iyi olacaktı.

Travis’e, “Neden bize yardım ettin?” diye sordum. Biz olmadan gidebilirdi.

Travis meraklı gözlerle bana baktı. “Sen neden geriye dönüp ona yardım ettin? Senin yük taşıyan biri olmadığını duymuştum.”

“Bunu nereden duydun?”

“Herkesin kaynakları var. Soruya cevap ver.”

Yanağımın içini ısırıp pencereden dışarı baktım. “O, benim. Üstelik ona hâlâ ihtiyacım var.”

Travis güldü. “Kendine ne söylemen gerekiyorsa söyle, tatlım ama ikimiz de onu kurtarmak için geri koştüğünü biliyoruz. Bundan hoşlanmayabilirsin ama sende asla - savaş - alanında - kimseyi - geride - bırakma zihniyeti var.”

Herhangi bir zayıflık göstermekten nefret ederek dişlerimi sıktım.

“Sana bu yüzden yardım ettim.”

Kaşlarımı kaldırarak ona döndüm.

“Savaş alanındaki adam ne zaman ben olacağım bilemem. Sonradan işe yarayabilir,” diyerek bana göz kırptı.

Eğer işin doğrusunu bilmeseydim, bu akşam bir noktada sadece kaynağımı güçlendirmekle kalmayıp belki de yeni bir yandaş edindiğimi söylerdim. Herhalde dünyada daha tuhaf şeyler de olmuştu...

Gus arkadan yüksek sesle inledi. “Maggie?”

Her saniye daha da yorgun hissederek, “Evet, buradayım,” dedim.

Tekrar inleyip yan döndü. “Senden cehennemin en ıstırap verici çukurunun derinliği, genişliği ve ateşiyle nefret ediyorum. ”

Travis bir yola bir de ikimize bakarken, yüzümü bir gülümseme ele geçirdi. Rahatsız olmuş gözüken Travis, “Ne?” diye sordu. “Teşekkür etmeyecek misin? O hayatını kurtardı.”

Gus homurdanarak gülünce bu daha fazla gülümsememe sebep oldu. “Ona hangi kısmı için teşekkür etmeliyim? Hayatımı mahvettiği için mi yoksa beni yeni bir ölüm tuzacağına düşürdüğü için mi?”

Travis başını iki yana sallayıp yeniden yola odaklandı. “Ben de benim ekibim sorunlu sanıyordum.”

Gus ıslak tişörtünü yukarı çekip yüzündeki tozları silmeye başladı. “Sorun mu istiyorsun? Maggie’yle bir gün geçir.”

Travis hafifçe gülerek, “Bunu gerçekten yapmam gerekebilir,” dedi.

Gus iyi olduğu için duyduğum rahatlamayı gizlemeye çalışarak koltuğuma yerleştim ve ön camdan dışarı baktım fakat Gus’ın kendi kahkahasıyla boğulduğunu duyunca tekrar arkaya döndüm. Başka birinin bir şeye güldüğü zamanki tiz kahkahasını tanıdım.

Karnını tutup nefes nefese, “Ah, Maggie,” deyip yüzünü ekşitti. Kaburgalarını kavrayarak yeni bir histerik kahkaha krizine girdi.

“Ne var?” diye çıkıştım.

Gus üst üste birkaç kere kahkahayla homurtu arası ses çıkardı. “Çoktan baloya gitmiş olman çok yazık. Başının arkasındaki o büyük kel nokta, böğründeki delikle çok iyi uyardı!”

Elim hemen başımın arkasma gitti. Bütün bu drama içinde, bir noktada saçımın yandığını unutmuştum. “Harika,” diye mırıldanıp iyice yanmış saçlardan oluşan geniş alanı yokladım. Bunu umursamam aptalcaydı. Hayatta kalmıştık ve kalıcı bir zarar görmemiştik. Ben gösterişçi değildim. Önemsememeliydim ama saçlarım... benimdi ve o anda saçlarımı da kaybettiğim için hissettiğim gücenmişlik hissine karşı koymayı başaramadım.

Travis, Gus’ın kahkahaları arasında, “İyi misin tatlım?” dedi.

“İyiyim,” diyerek konuşmayı bitirdim.

“Öyle diyorsan.”

Travis yan bir sokağa girip otomatik bir garaj kapısının yukarı kayarak açılmasını bekledi. Ballston'da bir yerdeydik. "Bu arabayı burada bırakmalıyım ama içeride başka bir arabam var. Siz ikinizi bir yere bırakmamı ister misiniz?"

Gus hâlâ arkada devam ediyordu. "Geçenlerde, bir gün yanacağın konusunda uyarmıştım seni!"

Sanırım çıldırmıştı.

Travis'in teklifini düşündüm. Ona güvenebileceğim hissine kapılmaya başlamıştım. Bir gün. "Hayır, burası iyi," dedim.

Bilgiç bir şekilde başını salladı. "Nasıl istersen. Ama Maggie," sanki diyeceği şeyi tartıyormuş gibi başını eğdi, "gerçekten oraya, en derinlere girmek istediğinden emin misin? Daha önce söylediğim şeyi içtenlikle söylemiştim. Bu bir intihar. Sebeplerin olmalı, bunu anlıyorum ama belki de bunu *yapmaman* için olan bütün sebepleri düşünmelisin. Bu işten uzaklaşmalısın."

Travis'in başını kaldırıp gözlerime bakışı duraksama sebep oldu. Önemsediği birini tünellerde kaybedip kaybetmediğini merak ettim. Bana bakış şekline bakılırsa, bir şeyin onu üzdüğünü görebiliyordum.

"Uzaklaşmak için çok geç Travis. Artık hiçbir şey veya hiç kimse beni durduramaz."

Derin bir nefes aldı ve nefesini bıraktığında, yüzünde belli olan şey her ne ise kayboldu. "Senin kararın." Sokağın köşesindeki küçük kafeye işaret etti. "Yarın gece orada buluşabiliriz. Elindeki bütün istihbaratı getir ve eğer istihbaratın doğruysa ihtiyacın olan şey elimde olacak."

Ertesi gün Travis getirdiğimiz istihbarattan ötürü o kadar keyifliydi ki sözünü tutup makulden de fazla olan

para dosyalarını ve ihtiyacımız olan bütün giriş şifrelerini içeren bir dosyayı uzattı.

Gözleri heyecandan parlıyordu. Şimdiden, çok istenen şehvet artırıcılara sahip kuryeleri ve laboratuvarları soymayı planladığını görebiliyordum. Öncelikle şehvet artırıcılar karaborsa olduğu için, ikincisi de onları ürettiği dünyada en son düşünülecek insanlar M-Corp olduğu için, şirket bunu asla polise ihbar etmeyeceğinden bunun ona özel olarak cazip geldiğini biliyordum.

İkimiz de istediğimize sahip olarak el sıkıştık ve yollarımızı ayırdık. Ona iyi şanslar diledim, o da aynı şeyi yaptı ve ben kardeşimi aramaya gittim.

Samuel'ı Burn'ün VIP alanında buldum ve beni görene dek girişin yakınında bekledim. Başta beni gördüğüne memnun olmuş gözüktü, sonra muhtemelen nerede olduğumu ve genel olarak dünyadan nefret etmeyi seçtiğini hatırlayarak kaşlarım çatı.

Hışımınla yanıma gelip kolumu kavradı. M-Bant'ımı inceledi ve çabucak sahte olduğuna karar verdi.

"Ne oluyor Maggie?" diye çıkıştı. "Bunlardan birini taktığın için başının ne kadar belaya girebileceğini biliyor musun?"

Ben cevap veremedim beni kolumdan arka sokak çıkışına sürüklemeye başladı. Kapıyı açıp beni kelimenin tam anlamıyla dışarı attıktan sonra peşimden gelip kapıyı arkasından çarptı.

"Bana anneme söylememem için tek bir iyi sebep söyle!"

Güldüm. Zalimce değil, gerçekten kahkaha attım. Kahkahamın arasından, "Tanrım, Sam, ne zaman önemsemeye başladın?" diye bağırdım.

İrkildi ve ileri geri volta atmaya başladı. "Burada ne arıyorsun ki?" Ses tonu sertliğini kaybetmişti.

“Seni görmeye geldim. Bir... durum var.”

“Bu, geçen hafta görmeye geldiğin çocukla mı ilgili?”

“Sayılır,” dediğimde bunun sıradan, dramatik lise olaylarından olmadığını hissetmiş olmalıydı.

“Kendini bir sorunun içine mi soktun Maggie?” Hâlâ volta atıyordu ve benimle baş etmek zorunda olduğu için mutsuz gözüküyordu.

Normalde asla Samuel’dan yardım istemezdim. O felaket durumdaydı, annemle benden bile daha kötüydü. Küçükken babama çok düşkündü ama aralarındaki bir şey değişmişti ve babam götürülmeden önce uzaklaşmışlardı. Bunu yüksek sesle itiraf edecek olmasa da Samuel’ın, ilişkilerinin bozulması yüzünden kendini asla affetmediğini düşünüyordum. Ona bir şansı daha olacağını söylemek istedim ama buna inanmaya hazır olmadığını biliyordum.

Ne zaman tünellere girsem dikkatli olmuştum ve sağlam planlarım vardı. Dikkatsiz davrandığımda bile kendime güveniyordum ama bu sefer... Son zamanlarda olan her şeyle beraber bir de çekirdeğe gidiyor olduğumdan ötürü o kadar emin değildim.

Arka cebimden para dosyalarını çıkardım. “Birkaç gün içinde dönmezsem bunları anneme ver.”

Dosyaları, uzattığım elimden aldıktan sonra ne olduğunu fark ettiğinde gözleri büyüdü. Gümüş dosyalar, en az beş sıfırlı bir değeri sembolize ediyordu. Ona biraz önce üç tane gümüş rengi dosya uzatmıştım. Üzerlerinde tam olarak ne kadar para olduğundan bahsetmedim ama elimdeki her şeydi. Geçen ay fotoğraflarını çektiğim, cilalı ayakkabılı iş adamına şantaj yaparak toparladığım gizli para da dahil. Adam en öngörülebilir türden pisliklerden çıkmıştı, her şeyden para ödeyerek kurtulabileceğini

düşünen türden bir pislik. Benim durumumda, haklıydı. Ama çok para ödemesini sağlamıştım.

Kafası karışmış ve korkmuş gözüken Sam, "Tanrım, Maggie, ne yaptın?" dedi.

Omzumu silktim. "Her şey iyi olacak Sam. Ben sadece... yarın bir yere gideceğim. Eğer bir sebepten ötürü işler kötüye giderse diye bunları almanı istedim."

"Bana bundan daha fazlasını söylemelisin yoksa yemin ederim seni omzuma atarım, eve götürürüm ve odana kilitlerim!" Tekrar volta atmaya başladı. "Bu kadar parayı nereden buldun? Çaldın mı?"

İçimi çektim. "Babamdan nefret ettiğini biliyorum Sam," dediğimde, babamdan bahsedince nasıl da gerildiğini fark ettim. "Anlıyorum, gerçekten. Terk edilmiş hissettiğini ve bütün iyi zamanları hatırlamanın zor olduğunu biliyorum ama o neg olmadan önce olan her şeyi bilmiyorsun."

"Maggie..." diye başladı ama sözünü kestim.

"Ailemizi düzeltmenin bir yolu var ve bu yolun peşine düşeceğim."

Başını iki yana sallıyor, aşağı bakıyordu. "Aptal olma Maggie. Babam gittiğinde sadece çocuktun. Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Bu sefer ben başımı iki yana sallayıp ona doğru bir adım attım. "İşte bu konuda yanılıyorsun. Bilen *tek* kişi bendim Sam. Bu her şeyi çok daha kötü yapacağı için bana inanmak istememeni anlıyorum. Sadece... Lütfen, anneme göz kulak ol."

Diyecek başka hiçbir şey yoktu. Sam'in zihnini kapadığını, başım iki yana salladığını görebiliyordum. Ondan uzaklaşmaya başladım. Sokağın sonuna vardığımda, nihayet başını kaldırıp gittiğimi fark etmiş olmalıydı.

“Maggie, bekle!” diye seslendi ama ben beklemedim. “Maggie!” diye haykırdı.

Ona gitmek hata olmuştu ama ya bunu yapacak ya da anneme gidecektim ve annemle yüzleşemezdim. Eğer Sam bana yetişirse beni durdurmaya çalışacaktı, o yüzden hiç düşünmeden, Sam’in ismimi haykırdığını duyamayana, tekrar yalnız kalana dek başka bir sokağa sapıp insanların arasından geçtim ve yan sokaklarda kayboldum.

Yarın...

Yarın babamı bulacaktım; babamla beraber, onun masumiyetine dair kanıtlar da. Sonra her şey buna değecekti. Ailem tekrar bir araya gelecekti ve annemle Sam iyileşecekti. Bu zaman alacaktı ama iyi olacaktık. Ben de iyi olacaktım. Daha iyi bir insan olacaktım. Belki taşraya geri taşınırdık ya da yeni bir yere.

O zaman *ne demeye* ıssız Clarendon Metrosu’nun köşesinde saklanıyor, nefes almaya zorlanırken iki büklüm olmuş bir şekilde göğsümü tutuyordum?

YEMEK FIRINDAYDI VE TEZGÂHIN ÜZERİNDE, KİRLİ TENCERELERLE tavaların arasında annemden bir not vardı. Geç vardi-yada çalışıyordu ve sabahın erken saatlerine kadar eve gelmeyecekti. Notu bana doğru düzgün yemek yememi talimat veriyor ve hafta sonu sinemaya gitmemiz gerektiğini söylüyordu.

Annem için mutfağı temizlemek istiyordum ama Samuel'm beni arayarak eve geleceğinden çok korkuyordum ve hemen gitmem gerektiğini biliyordum. Akşam yemeğini çöpe atıp tabağı yıkadım ve annemin mesajının altına bir not karaladım: *Teşekkürler, anne. Seni çok seviyorum. Mags.*

Hâlâ en zor görevin önümde olduğunu bilerek odama çıktım fakat bunun başka bir yolu yoktu. Yarın geceden önce Quentin'i bulmam ve bana bir kan örneği vermesini sağlamam gerekiyordu.

Sanki evren zihnimi okumuş gibi, kapımdan girdiğimde Quentin masamda oturuyordu. Aklımın bir köşesine o kapıyı kilitlemeye başlamam gerektiğini not ettim.

Bana bakıyordu. Dirsekleri dizlerindeydi ve başı eğikti. Hissettiğim kadar bitkin gözüküyordu ama yine de bitkinliğini hoş bir kot ve siyah bir gömlekle sarmayı başarmıştı. Gömleğin kolları da kolunun yarısına kadar kıvrıktı.

Ayaklarının yanında bir şişe viski olduğunu fark ettim ve dudaklarımı büzdüm. “Buna vaktim yok. Sarhoş olmak için yanlış gere gelmişsin,” deyip çantamı bıraktım ve ellerimi yıkayıp kendime bir saniye tanımak için banyoya ilerledim. Quentin’in yanında olmak çok zordu. Ona bu şekilde, bir mıknatıs gibi çekilişimi kontrol edemiyordum; bu beni zayıf biri haline getiriyordu.

Ben musluğu kapadığımda, “Son üç saattir elimde bununla yürüyorum,” dedi.

Tekrar odaya girip, “Ne şanslısın. Herhalde bulunman gereken büyük, gösterişli bir parti var,” diye çıkıştım. “Ben sana mani olmayayım.” Ön kapıyı tekmeyle açıp göğsümdeki sıkışmayı duymazdan geldim.

Quentin şişeye baktığında, bu sefer şişenin dolu olduğunu fark ettim. Kapağı bile açılmamıştı.

“Öyle bir parti var. Ayrıca evet, orada olmam gerekiyor.”

Her şey yerine otururken, komodinime yürüdüm. “Tahmin edeyim.” Son şişelerden birini çıkarıp ona fırlattım. Quentin şişeyi kolayca yakaladı. Sarhoş olmadığının bir kanıtı daha. “Bunsuz gidemezsin? Eh, al bakalım. Ayrıca yarın geceye kadar daimi parazit elimde olacak.”

Gözlerini kısarak, “Yarın geceye kadar derken ne demek istiyorsun?” dedi.

Esasında var olmasa da, paraziti ona tünellere geri dönmeden önce vermeyi düşünmüştüm ama bu riski göze alamazdım. İnsanları artık o kadar uzun zamandır manipüle ediyordum ki insanların da beni manipüle etmesini bekliyordum. Benim bakış açıma göre, Quentin güvende olduğu anda bana karşı tavır alabilirdi. Babamın hayatıyla ilgili bu riski göze alamazdım.

Quentin’e sırtımı dönüp dolabımdan ihtiyacım olan

şeyleri almaya ve sırt çantama atmaya başladım. “Gus sana daimi paraziti verecek. Sonra hayatının geri kalanına devam edebilirsin, tıpkı istediğin gibi.”

Ayağa kalktı. “Benim ne istediğimi sen nereden bileceksin?”

“Bilmiyorum! Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum!” Neden ellerimin titrediğini veya neden bağırdığımı bile bilmiyordum.

Çantama bir şeyler tıkiştırmamı izlerken, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

Önemsemezce, “Gus’ın evine,” dedim.

“Tekrar yeraltına gidiyorsun, değil mi?” Bu bir suçlamaydı.

Başımı kaldırdım ve duygularımı yüzüme yansıtmamak için elimden geleni yaptım. “Bu seni hiç ilgilendirmez. Karşılıklı ortaklığımız sona erdi.”

Koltuktan fırlayıp bileğimi tuttu. “Kesinlikle beni ilgilendirir. Oraya geri dönmeyeceksin, bu kadar!”

Kolumu çekip onu bir adım geriye ittim. “Beni durdurmaya çalışmayı düşünme bile Quentin. Gittiğim yer, daimi parazitinin bulunduğu yer. Oraya gitmemi engellemeye çalışırsan, daimi parazitime asla kavuşamazsın.” Onu tehditkârca süzdüm. “O yüzden eğer babana koşup ona her şeyi söylemek istiyorsan, en azından buna kadar beklemelisin!”

Tekrar çantama döndüm. Kahretsin, şok tabancamı nerede bırakmıştım?

“O kadar körsün ki bu kadar trajik olmasa komik olurdu. En son yeraltına gittiğinde neredeyse ölüyordun. Senin bana geri dönmeme ihtimalin varken, paraziti almayı umursadığımı mı sanıyorsun?” Alnı her zamanki gibi kırıştı, dudaklarıysa ayrık kaldı.

Sözlerini sessizlik izledi. Kelimeleri bomba gibi düştü ve ikimiz de hayret içinde orada öylece durup dumanın ve molozların dağılmasını izledik ama böyle dumanlar, havada asılı kalıyorlardı.

Koyu renk kotu ve gömleği içindeki Quentin'e baktım. Elleri yanlarında sımsıkı yumruk olmuştu; alnını çok fazla çıplak duygu yayan bir şekilde eğmişti. Ona uzanıp kırıışık çizgilerini düzeltmek istiyordum.

Bir an yüzümü ellerimle örtüp nefesimi bıraktım. Ona bakmamam daha güvenliydi. "Yeraltına gideceğim Quin. Buna mecburum."

Hırıltılı bir sesle, "Neden?" dedi.

"Neden olduğunu biliyorsun."

"Baban."

Evet anlamında başımı salladım.

"Peki. Ben de seninle geliyorum."

Bakışlarım yukarı kaydı. "Hayır! Hayatta olmaz."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "Bunun kontrolü senin elinde değil. Benim de yeraltındaki bir şeye senin kadar ihtiyacım var. Benim de senin kadar gitmeye hakkım var. Gidiyorum."

Ona dik dik baktım. "Ama ben senin ihtiyacın olan şeyi sen olmadan alabilirim. Bu işte tek başıma daha iyiyim ve senin sorumluluğunu da almayacağım!"

"O gece vurulan kız gibi mi? Sarah gibi?"

İrkildim. Asla tam olarak ne olduğunu açıklamamıştım. "Nereden..."

"O gece uykunda onun ismini söyledin. Birinin kaçmasına yardım ettiğini anlayacak kadar şey çıkardım."

"Ah..." Yeni bir utanç dalgası beni sararken gözlerinden kaçındım.

“Bana bunu asla yapmadığını, riskin çok yüksek olduğunu söylemiştin.”

“Zaten çok yüksekti!” diye çıkıştım. Sarah’nın vurulup yere düşüşünün görüntüsü, tıpkı her gece rüyalarımnda yaptığı gibi zihnimden tekrar geçti. Bunun Quin’e olmasına izin vermeyecektim.

“Onlar için çok yüksek değil Maggie. Senin için çok yüksek ama yine de her şeyi onun için riske attın ve onu tanıımıyordun bile.” Başını eğdi. “Geçen gece önemsemediğini söylemem yanlıştı. Önemsediğini biliyorum.”

Rahatsızca yutkundum. Bunu konuşmak istemiyordum. Tek bildiğim, Quentin’in benimle gelmeyeceğiydi.

Tereddüdümü hisseden Quentin öldürücü darbe için yaklaştı. “Gus bana geçen gün eğer yeraltındaki ana bölgeye girmek istersen, tek umudunun benim DNA’m olduğunu söyledi.”

Bir dahaki sefere Gus’ın yüzüne vurmayı hatırlamayı dileyerek içimi çektim. “Yüzündeki lanet sırtışı siler misin? Benimle gelmiyorsun.”

“Evet. Geliyorum.”

“Canına falan mı susadın?”

“Ya sen canına mı susadın?” Bana doğru bir adım attı.

“Hayır. O yüzden yeraltına gelip beni yavaşlatmanı istemiyorum.”

“Düşündüğünden daha hızlıyım.”

Esasında, gerçekten öyleydi.

“DNA’nın işe yarayacağından emin bile değiliz.”

“Ama tahminim şu yönde ki Gus pek sık yanılmıyor ve DNA’m işe yarayacağını düşünüyor.”

Bu da doğrudu.

“Eğer yakalanırsan...”

“Yakalanmayacağım.”

Ama ikimizin de yakalanmasının yüksek ihtimal olduğunu biliyorduk. Çantamı bırakıp yatağa çöktüm. Quentin de yanıma oturdu.

“Lütfen bunu zorlama. Babamı aldığımda, ona odaklanabilmem gerekiyor. Ben... seni de gözetemem.” Çünkü Quentin, görmezden gelemeyeceğim tek dikkat dağıtıcı unsur olmuştu.

“Ya baban yaralıysa? İki senedir yeraltında Maggie. Onu canlı bulursan bile muhtemelen yardıma ihtiyacın olacak.”

Altdudağımı ısırdım. Zaman zaman bunu ben de düşünüyordum.

Quentin, “Ayrıca,” diye devam etti, “yeraltına sentetik kimyasalları almaya gidiyorum. Benim için bu riski göze almana izin vermeyeceğim. Bunu ben yapmalıyım. Yeraltına gideceğiz, paraziti ve babanı alacağız, sonra da oradan defolup gideceğiz.” Bunu çok soğukkanlı bir şekilde söylemişti. Sanki gerçekten böyle olacakmış gibi.

Başımı iki yana salladım. “Risk çok büyük.”

“Seninle bir anlaşma yapacağım. Eğer birimiz yakalanırsak, ne olursa olsun diğerini ele vermeyeceğimize yemin edeceğiz. Ben sözümü tutabilirim Maggie. Sen tutabilir misin?”

Genelde verdiğim sözler beş para etmezdi ama bu sefer tutmayı planladığım bir söz verebilirdim. Bir yandan Quentin’e dik dik bakmama rağmen içimi çekip başımı salladım sonunda. “Haritaları çalış,” deyip yastığımda duran dosyayı Quentin’in göğsüne yapıştırdım. “Böylece eğer ayrı düşersek en azından kendini oradan çıkarma şansın olur. Mor halkalar, muhtemel çıkış noktaları. Yeşil halkalar, tercih edilen çıkış yolları. Büyük X’ler, güvenlik istasyonları. Kırmızı çizgiler çıkmaz yollar veya bilin-

miyorlar. Kırmızı alanların yakınına *gitmeyeceğiz*," diye vurguladım.

Dosyayı alırken, "Anladım," dedi. "Kırmızı yok."

Ayağa kalktım. "Hadi. Ağabeyim beni aramaya gelirse diye buradan gitmeliyiz. Bunu Gus'ın evinde yapabiliriz."

Quentin ayağa kalktı ama kapıya ilerlemek yerine kişisel alanıma girip beni gafil avladı ve sırtım duvara çarpana dek gerilemememe sebep oldu.

Kısık sesle, "Eğer işler farklı olsaydı," dedi, "eğer ben, ben olmasaydım, Mercer ailesinden veya neg olmasaydım... işler farklı olur muydu? Bu mümkün mü?" Uzanıp saçımın bir tutamıyla oynadıktan sonra bırakıp başını eğdi.

Titreyen bir sesle, "Neden bahsediyorsun?" dedim. O kadar yakınımdaydı ki nefesini hissedebiliyor, hafif baharatlı kokusunu alabiliyordum. Üzerinden yayılan ısıyı bile hissedebiliyordum.

Daha da yaklaştı, dudakları artık kulağımdaydı. "Ne olduğumu bilmeme rağmen yine de her hücremin sana âşık olmaya başladığını nasıl hissedebiliyorum?"

Nefesimi tuttum. Dilimi yutmuş gibiydim. Duyduğumu sandığım şeyi duyup duymadığımı düşünüyordum.

"Sen... Sen benden nefret ediyorsun. Benden kaçınıyordun. Benimle tanışmamış olmayı diliyorsun," diye fısıldadım.

Başını eğip benimkinin yanına dayadı. "Çünkü eğer tanışmasaydık, sadece bir neg olurum ama artık neye sahip olamayacağımı bilen bir negim, bunu her şeyden çok istesem de. Benden her şeyi sorgulamamı istedin. Doğru olmayan şeylerin gerçekleştiğinin ve ailemin bunların merkezinde olduğunun farkındayım. İşler bu

şekilde olmamalı ama... hiçbir şey, seninle benim aramdaki bu şey kadar sistemi sorgulamama sebep olmadı. Seni aklımdan çıkaramıyorum.”

Hâlâ kulağımdaydı. Kelimeleri fısıltılı bir itiraf gibi akıyordu ama konuşmayı bitirdiğinde gözlerime bakmak için geri çekildi. Zihnimden geçen, donakalmama sebep olan sayısız düşünceyi görüp göremediğini merak ettim.

Bakışları çok güçlüydü. “Uzak durmaya çalıştım Maggie. Seni aklımdan atmaya.” Daha da yaklaştı. Göğüslerimiz birbirine değiyordu. “Eğer hayır derssen seni öpmeyeceğim ama çabuk söylemelisin.”

Kelimelerine sessizlikle karşılık verilince dudakları benimkilere değdi. “Lütfen bana vurma.” Benimkilere bastırıldığı dudaklarının yukarı kıvrıldığını hissettim ve dünya, tek hissedebildiğim, duyabildiğim ve dokunabildiğim şey Quentin olacak şekilde yavaşladı. Tek istediğim Quentin’di. Uzaklaşmaya başladığında, yapmayı düşünebildiğim tek şey gömleğini kavrayıp onu kendime geri çekmekti. Asla ama asla gitmesine izin vermek istemiyordum.

Fakat zihnimin arkalarında bir yerde, ona gerçekten sahip olamayacağımı biliyordum. Tutuşumu gevşettim ve yavaşça ondan geriye doğru bir adım attım.

“Gitmeliyiz,” dedim.

Küçük bir oğlan çocuğu gibi gülümsedi. Genç gözüküyordu. Bir de mutlu. Ben de içimde farklı bir duygu hissediyordum fakat bunu göstermemek için çok uğraştım. Çantamı kapıp kapıya ilerlerken, “Eğer yeraltında yakalanırsan veya yaralanırsan çok fena kızacağım,” dedim.

Belimi kavrayıp boynumun yanını öptükten sonra tekrar gitmeme izin verdi. “Beraber gireceğiz ve beraber çıkacağız.”

Arsızlığından ötürü şaşırarak kapıyı kapadım ve aşağı inmeye başladık. Yolun yarısında ona bakmak için durup, “Peki sonra?” deyiverdim.

O hâlâ Quentin Mercer olacaktı, ben de hâlâ kendim olacaktım. Bütün affedilemez yalanlardan sorumlu olacaktım.

Quentin sadece uzanıp elimi tuttu ve basamaklardan tekrar inmeye başlayıp, “Beraber olacağız Mags. Nokta.”

Arabasına bindiğimizde, ağzımı ikiye ayırmakla tehdit eden gülümsemeyi durdurmak için dudaklarımı sertçe ısırdım ve gülümsemek yerine ona kaşlarımı çattım. “Haritaları doğru düzgün çalıştığından emin ol, yeter.”

Arabanın motorunu çalıştırdı ve çarpık bir gülümsemeyle bana baktı. Laubalice, “Ben de seni seviyorum, bebeğim,” dedi ama bütün vücudum gerildi ve tek gerilen vücudun benimki olmadığını fark ettim. Ondan bu kelimeleri beklememiştim. Şu anda değil. Kesinlikle henüz değil. Şakalaşarak dediğini biliyordum ama yine de. O kelimeler...

Üzerimdeki etkileri...

Yutkunup pencereden dışarı baktım ve ne yapacağımı düşündüm. Nasıl babamın oradan çıkmasına yardım edip Quentin’i de koruduğumdan emin olabilirdim?

Tek bildiğim, buna mecbur olduğumdu.

Eğer babam oradaysa onu bulup oradan çıkarmak zorundaydım. Ondan umudumu kesmeyecektim ama artık Quentin’i bırakmamın da imkânsız olduğunu biliyordum.

Gus, kapıyı açtıktan kısa süre sonra yüzüme kapattı. O geceyi geçirecek bir yere ihtiyacım olduğunu söyleyeceğim

kadar uzun süre bekledi. Ona doğru bakıp Quentin'in yanımnda durduğunu gördü ve gözlerini devirip, "Buradaki para babasından sana otel odası tutmasını iste. Hatta sana oteli almasını söyle. Tek bir yatağım var ve bu son özgür gecem olabileceğinden, siz ikinize yer açmak için şu anda bahsettiğim yatakta bekleyen misafirimi kovmayacağım kesinlikle."

Sonra da sıra kapıya gelmişti.

"Gereksiz derecede fazla ayrıntı verdin Gus!" Yumruğumu tahta panellere vurdum. "Eğer gerekirse burada durup bütün mahalleyi uyandırırım. Kelsey'ye bu onu havaya sokar mı diye sor!"

Quentin güldü. "Hadi Maggie, onu rahat bırakalım."

Tekrar yumruğumu kapıya çarptım. Kahretsin, bu gece beni sokağa atmayacaktı. Tanrı şahidimdi ki Kelsey'yle üzerinde güreştiği yatağın yanına yaklaşmayı hiç istemiyordum ama yapacak çok fazla işim ve kalacak bir yere ihtiyacım vardı.

"Gus!" diye bağırdım. Dairesinde bir şeyleri savurduğunu, söylendiğini ve küfrettiğini duyabiliyordum.

Gerçekten de bunu hiç beklemiyordum.

Gus kapıyı açıp gülümsedi. Bana bayıltıcı bir tabanca doğrulttu ve ateş etti.

Onun, "Git. Başımdan!" diye bağırdığını ve kapıyı kapadığını duyacak kadar vaktim oldu, sonra omzumdaki darta uzanıp Quentin'in kollarına çöktüm ve dilim sürçerek, "Seni pissssslik!" dedim.

Babam, yaptığı şeyi anlayabileceğim kadar şey açıklamıştı. Tıpkı geliştirdiği böcek ilaçları gibi, bu parazit dozajları, salgı bezlerindeki feromon üretimini kandırmaya yönelik çalışmıyordu. Bir insanın feromon frekansını algılama şekli üzerinde çalışıyor, dışarı yayılan sinyalin güçlü ve pozitif olduğuna dair bir mesaj yollayıp insanın değerlendirme aldığı kişide de benzer bir sonuç yaratıyorlardı. Babamla aylardır Mitchell'ın Restoranı'nı ziyaret ediyorduk. Her seferinde garson Beth normalden daha yüksek değerlendirmeler alıyordu.

Masamızda otururken babam yerinden kalkmaya başladı. Karmakarışık rüya pozisyonumdan, on altı yaşındaki yansımanın onun kolunu kavrayışını izledim.

Casus oyununda sıranın bana gelmesi için sabırsızlanarak, "Lütfen. Seni bir sürü kere izledim. Bunu yapabilirim," dedim.

Babam başını iki yana salladı. "Bu sefer olmaz Maggie."

Hüsrarla burnumdan soludum. Katılmak istiyordum, sadece aksiyonun bir parçası olmak için değil. Okulumdaki pek nazik olmayan iki öğretmeni altüst etmek istiyordum. Doğru senaryoyu yaratabilirim, kendi parazitim çok işe yarayabilirdi. En azından en iyi arkadaşım Kaye'le çok eğlenirdik.

Yalvarırcasına babamın gözlerine baktım. "Her hafta buradaydım. Yardımcı oldum. Yardımcı olduğumu biliyorsun. Hadi, baba."

Burnundan derin bir nefes almasını izledim. Yüz ifadesi rahatlayıp da nefesini bırakmadan önce dişlerini sıkmasını kaçırmadım. Babam elini masada kaydırıp avucuma küçük bir şişe uzattı. Sonra kısık sesle bana talimatlar vermeye başladı.

Bir heyecan dalgası hissederek başımı salladım. Babam, Beth'i masamıza çağırdığında masamızdan yalpalayarak çıktım ve Beth'in içeceğinin her zaman durduğu kasanın yanından banyoya yürüdüm.

Rüya gören benliğim, kuş bakışı açımdan ayrı bir şekilde izliyor, bütün bunların nereye varacağını bildiği için gitgide daha huzursuz hissediyordu.

Beceriksizce hareket ediyordum ama o sırada bu durumu bir profesyonel gibi idare ettiğimi düşündüğümü hatırlıyordum. Babamın bunu yaptığını pek çok kere görmüştüm ve onun kolayca benimsediği doğrudan fakat rahat yaklaşımı taklit etmeye çalışıyordum.

Kasaya vardığımda, başparmağımla kapağı çıkarıp titreyen elimi tezgâhın üzerine uzatarak babamın en son parazitini döktüm çabucak. İşim bittiğinde, tuvalete giderken neredeyse kendi ayaklarıma takılarak tökezliyordum.

Plan tam olarak bu değildi ve bir daha babama doğru bakmadım. Başta tuvalete gitmem ve masaya dönerken paraziti dökmem gerekiyordu ama şişeyi kalan birkaç milimetrelik parazitlerle beraber tekrar kapatıp çorabımın içine saklamak için fazladan zamana ihtiyacım vardı.

Kendime aceleyle aynada bakmamı, nefesimi yavaşlatmamı ve masamıza geri dönmek için hazırlanmamı izledim. En zor kısım bitmişti. Kendimden memnun bir şekilde gülümsememi bastırdım. Gizli malımla ne yapabileceğimin hayalini kuruyordum çoktan. Yarın okul inanılmaz olacaktı.

Ben tuvaletten çıktığımda daha birkaç dakika bile geçmemiş-

ti ama anında dünyanın ekseninin bir şekilde kaydığını hissettim. Önümdeki sahne, asla tahmin edemeyeceğim bir sahneydi.

Beth'in etrafında bir grup insan vardı. Hepsi endişeli gözüküyordu. Feromon değerlendirmelerini kaydederlerken M-Bantlarını kaldırmışlardı.

Bir adım yaklaştım ve Beth'in hıçkırıklara boğulmasını izledim. "Anlamıyorum. Bir dakika önce... Şimdiyse herkes... herkes... negatif değerlendirme alıyor."

Restoranın müdavimi bir müşteri havlar gibi güldü. Bu zehirli sestten uzağa çekildim. "Neg olan biz değiliz tatlım. Sensin!"

Beth, müşterinin devasa silueti yüzünden aklı başından giderek geriye doğru tökezledi. Onun arkasını, kasanın yanındaki neredeyse boş içeceğini gördüm. Ağzım açık kaldı ve bir şeyin çok yanlış gittiğini anlayarak ona doğru bir adım daha atmıştım ki babamın eli kolumu kavradı ve beni restorandan dışarı, arabaya götürdü.

Eve sessizlik içinde gittik. İkimiz de yolda zıt yönde hızla ilerleyerek giden iki polis arabasını kaçırmadık. Nereye gittiklerini biliyorduk.

Eve vardığımızda, babam motoru durdurduktan sonra direksiyonu sımsıkı tutmaya devam etti. "Şişeyi attın mı?"

Titreyerek evet anlamında başımı salladım; doğruyu söylemeye çok korkuyordum.

"Bu da neydi?" diye sordum.

Babam derin bir nefes alıp nefesini yavaş yavaş bıraktı. "Bilmiyorum, Maggie ama bundan asla, asla kimseye bahsedemeyeceğini biliyorum. Beni anlıyor musun?"

Ben sadece camdan dışarı bakabildiğimde, babam omzumu kavrayıp ona bakmam için beni çevirdi. "Maggie, anlıyor musun? Bundan kimseye bahsedemezsin. Bunun hepimiz için ne kadar tehlikeli olabileceğini bilemezsin. Bana söz ver!"

Dudaklarımı endişeyle yaladım ve babam içini çekip kolunu bıraktı. “Sorun değil, korkma.” Yüz ifadesi yumuşadı. “Sadece, bu çok büyük bir olay ve negatif parazitin esasında mümkün olduğunu bilseler korkunç şeyler yapacak insanlar var dünyada. Ben... Ben bunun bu kadar güçlü olduğunu hiç bilmiyordum.” Sırtı gerildi ve tekrar bana baktığında çektiği ıstırabı gördüm. “Hiçbir şey söyleyemeyiz. Maggie, ailemiz için bunu yapmanı rica ediyorum.”

Başımı salladım, yanaklarımdan aşağı gözyaşları dökülüyordu. Beth’e ne olmuştu? İyi miydi?

“Söz ver.”

“Söz veriyorum baba.”

Bu, her şeyin değiştiği andı.

Bu, on altı yaşındaki bir kız gibi hissettiğim son andı.

Babamla, Mitchell’in Restoranı’na son gidişimizdi.

Beth’i son görüşümüzdü.

Uyanmak istemiyordum. Kesinlikle gözlerimi açmak istemiyordum. Gerçek dünyada olmak zorunda kalmak istemiyordum. Çünkü her neredeysem bu çokook iyiydi. Önceki rüyalarım kaybolup gitmişti ve hazla çevriliydim. Bu normal yatak yumuşaklığı değildi, inanılmaz yastıklar ve mükemmel bir sıcaklık vardı. Yatağa gömülme faktörü yüzünden çok sıcak olması beklenebilirdi ama değildi. Mükemmeldi. Gözlerimi kapalı tutup vücudumu oynattım, tekrar uyumak istiyordum.

“Maggie?”

Bu, Quin’in sesiydi. Hâlâ rüya görüyordum. Bu ânın gerçeküstü mutluluğunun, ihtimal dahilindeki tek açıklaması buydu.

Bu rüya, diğerlerinden çok daha güzeldi.

Ben daha farkına bile varamadan, gerçek benliğimin asla yüksek sesle itiraf etmeyeceği şeyler söylüyordum. “Çok yorgunum Quin. Sürekli,” diye mırıldandım. “Yıllar boyunca uyuyabilirim. Sessizliği çok istiyorum.”

Parmakları hafifçe alnımı okşadı. Bu güzel bir rüyaydı.

“Bunu istediğim için suçlu hissediyorum. Babam uzun süredir huzura erişemedi ama yine de istiyorum. Suçluluğa ara vermek için sessizlik istiyorum,” diye itiraf edip yüzümü şimdiye kadarki en yumuşak yastığın ipeksi dokusuna gömdüm.

Quin saçlarımı okşamaya devam etti. “Asla senin gibi birini tanımadım,” dedi. Sesi rüyalara özgü şekilde boğuktu. “Sevdiğin insanlara duyduğun yoğun tutku... Baban çok şanslı.” Sesi kelimeleri söylerken çatallandı. “Senin babana yaptığın gibi sadece tek bir insanın beni her şeyin önüne koyması için her şeyimi verirdim. Sen... Bu o kadar önemli ki Maggie. O kadar önemli ki.”

Homurdandım. “Zaten yalnızım. Her zaman yalnızım.”

Eli donakaldı ve Quentin hareket etti. Sesi fısıltıya dönüşüp yakın olduğunu gayet açık bir şekilde fark etme sebep oldu. “Artık değil. Söz veriyorum.”

Pekâlâ. Haz verecek derecede içine gömülebilir bir yatak bile, Quentin’in yanımdaki sesinin rüyalarımın bile yaratamayacağı şeyler söylemeye başladığı gerçeğinden dikkatimi tamamen ayıramadı.

Bir gözümü açtığımda, Quentin’in tamamen giyinik bir şekilde yorganın dışında oturduğunu gördüm. Dosyalarım kucağında açıktı. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Sonra hatırladım.

Diğer gözüm açıldı ve sırtüstü döndüğümde, sihirli şiltenin beni rahat ettirmek için kendi kendine adapte olduğunu fark ettim. “Gus beni bayıltıcı tabancayla vurdu.”

Quentin'in gülümsemesi arttı. "Evet, vurdu. Sadece bir tek saatlik vuruştı; iyi olacağına söz verdi."

"Orospu çocuğu," dedim ama bunu isteksizce söylemiştim. Bu yatağın suçuydu. Beni vurarak bana bir iyilik yapıp yapmadığını merak ediyordum.

"Neredeyiz?" diye sordum. Bir de bu yatağa sahip olmak için kimi öldürmeliydim?

"Sebastian'ın Old Alexandria'daki evi, Birkaç geceliğine şehir dışında ve ihtiyacım olursa burada kalabileceğimi söylemişti."

"Sanırım onunla evlenmek istiyorum," diye mırıldandım.

Quentin, "Ne?" dedi.

Hayır. Ona mırıldanmak yok.

"Yatağı çok iyi. Gerçekten. Daha önce burada uyumuş muydun?" diye sordum. Hâlâ büyülenmiş haldeydim ve sonra utanarak fark ettim ki hâlâ kıpırdanıyordum. Bunun için hâlâ sistemimde dolaşan bayıltıcı ilacı suçluyordum.

Tekrar gülümseyen Quentin, "Ah," dedi. "Uyumuştum. Çok rahat. Katılıyorum."

Kalkmaya davrandım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Banyo, sonra da işe koyulmam lazım. Haritaları incelemesi gereken tek kişi sen değilsin."

Kalkarken beni izledi ve bana banyonun kapısını işaret etti.

"Lavabonun altında temiz havlular var ve çantan kapının yanında. Eğer uyuyacak bir şeyin yoksa... sana bir tişört bulabilirim."

Çantamı kaparken ona elimi salladım. "Her şeyim var." Kapıyı kapamadan önce ona baktım. "Quin?"

“Evet?”

“Gus beni vurduğunda beni yakaladığın için teşekkür ederim.”

“Asla düşmene izin vermeyeceğim Maggie. Elimden geldiği sürece vermem.”

Bu cevabıyla ne yapacağımı bilemeden, “Hmm,” diye mırıldandım. Hatta önceki konuşmamızla da ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Eğer rüya görmediğimi bilseydim, asla bu kadar fazla şey itiraf etmezdim. Kendimi fazla ortaya koymuştum.

Dušta uzun süre kaldım. Derim kırışıp su soğuyana kadar. Bir atlet ve şort giydikten sonra banyoda kaldım. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadan lavabonun kenarına oturdum.

Atletimi yukarı çekip iyileşen yaramı inceledim. Geçen hafta zımbayı çıkarmıştım ve sadece açık pembe bir yara kalmıştı ama hâlâ dokununca acıyordu. İlk defa, bunun ne kadar çirkin olduğunu fark ettim.

Elim kapının kulpunu kavradı ama çevirip açamıyordum. İşlerimi halletmeliydim ama Gus’ın beni vurması yüzünden, artık tek istediğim dünyanın en yumuşak yatağına geri dönüp uyumaktı fakat yataktaki tek kişi ben değildim. Bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Kulağımı kapıya dayadım ama hiçbir şey duyamıyordum. Nihayet aynada kendi kendime mırıldanmaya başladım. “Bebek gibi davranmayı kes. Uyuman gerekiyor. Onun da uyuması gerekiyor.” Sonunda kendime gözlerimi devirip omuzlarımı geriye verdim ve kapıyı açtım.

Quentin üzerini değiştirip eşofman ve tişört giymişti. Hâlâ yorganın üzerindeydi ama dosyalar kaybolmuştu ve gözleri kapalıydı.

Ellerimi çıplak kollarımda yukarı aşağı gezdirdim.

Oda soğuktu ve ısıtma var mı diye etrafa bakındım. Hiçbir şey göremiyordum. Nihayetinde kendime dramatik bir şekilde bir daha gözlerimi devirdim ve yorganı yatağın kendi tarafıma çekmeye başladım.

Quentin başını bana doğru çevirip gözlerini açtı. “İyi misin?” Sesi sersemlemiş geliyordu.

Başımı sallayıp yorganın altına girdim.

“Emin misin?”

Dudağımı ısırdım. “Burası soğuk. Yorganın altına girmelisin.”

Başını eğdi ama sonra bana katılmış olmalıydı çünkü ayağa kalkıp yorganı aşağı çekip yatağa girdi.

Bana bakmak için döndü, bu da ondan uzağa dönme ve yan tarafıma yerleşmeme sebep oldu.

Çok. Rahat. Bir. Yataktı.

“Uyu, Quin.”

Arkamda güldüğünü duydum. “Sen hemen oradayken bu biraz zor.”

Cevap vermedim. Bana yaklaşmaya başladığını fark ettiğimde bile cevap vermedim. Kolu belimi sardığında bile. Beni yakınına çektiğinde bile. Hayır. Hepsi sırasında etkileyici derecede sessizdim.

Tabii ki M-Bant’ımın kalp atış hızı uyarısıyla titreyişini hissetmişti ama ben inatla bunu duymazdan geldim.

“Yanlış olduğunu biliyorum,” diye fısıldadı. “Bunu söylemeye izni olmayan bir erkek olduğumu da biliyorum. Neg olduğumu bilmeden önce bile bunu söyleyeceğimi asla düşünmezdim.” Nefes aldı ve nefesini bıraktığında soluğunun enseme ısıttığını hissettim. “Bütün kalbimle gerçek eşimi bulacağıma inanıyordum, asla daha azıyla yetinmeyeceğimi ama daha az olan benim. Sense Maggie... çok... daha fazlasısın.”

M-Bant'ım yine titredi. Geri kalanım donakalmıştı.

Quentin'in parmakları, karnımdaki açık kalmış ten şeridini okşadı. "Ama bunu söylemeliyim."

Tanrım. Ne söyleyeceğini biliyordum. Bunu düşünmememe bile gerek yoktu. Sadece biliyordum.

Nihayet tek bir kelime söylemeyi başarabildim. "Söyleme." Oyunu değiştiriyordu. Kuralları değiştiriyordu. Bense bu oyunda berbattım. Kesinlikle berbattım. Onu durdurmalıyım ama yapamadım.

"Söylemeliyim," diye devam etti. "En azından bir kere. En azından yarın bana sırtını dönüp uzaklaşırsan, söylediğimi bilmem için. Ne olursa olsun, *senin* bildiğini bileceğim."

Bunu söyleyişi, *senin bildiğini bileceğim* deyişi içimde bir şeyin sinirlenmesine sebep oldu. Başımı iki yana salladım. "Kafan karışık. Sırf korkuyorsun diye bazı şeyleri söyleme. Bu onları doğru yapmaz ve kelimeler tehlikelidir. Onları uzaklaştıramazsın."

Eli kolumda yukarı, ta boynuma kadar kaydıktan sonra geri döndü ve parmakları benimkilerle kenetlendi. Yine de hareket etmedim. Nefeslerimiz eş zamanlıydı. Hızlı.

"Senin de hissettiğini biliyorum. Bu iki haftada benim seni özlediğim gibi senin de beni özlediğini biliyorum."

Çok doğruydu.

"Uzak durmaya çalıştım," diye itiraf ettim. "Bana tanışmamış olmamızı dilediğini söylediğini duydum." Kendi kendime başımı sallayarak şiltenin kendi ucuma daha fazla yaklaştım. "Haklıydın."

"Beni duyduğunu anladım. Ben de uzak durmaya çalıştım. Seni bırakmaya çalıştım çünkü işe yarar biri olmadığımı biliyordum ama... seni bırakamıyorum."

“Quin...” diye başladım ama sözümü kesti ve bu iyiydi çünkü ona her şeyi söylemek üzereydim.

“Bundan korkmuyorum Mags. Sen ve benden? Bizi kaybetmekten ödüm patlıyor.”

Hızlı bir hareketle, aramıza koyduğum mesafeyi beni sırtımın üzerine çekmek için ve vücudunun yarısını benimkinin üzerine dayayıp beni hapsederek yüzümü iki eliyle birden tutmak için kullandı.

“Seni seviyorum. Çılgınca, kıyaslanamaz kadar delice. Sensiz nefes alamıyormuş gibi hissediyorum. Seni asla kaybetmek istemiyorum. Seninle kaçarım, senin için öldürürüm, senin için ölürüm. Seni böyle *seviyorum*.” Mahcubiyetle sıırttı. “İşte. Söyledim.”

Son derece emin olan harikulade gözleri benimkilerin içine baktığında söylediğinin doğru olduğunu anladım. Bunu ben de hissediyordum. Onun için her şeyi yapardım. Ne gerekirse. Nihayet, “Bu sağlıklı değil,” diye mırıldandım.

Gülümsemesi genişlediğinde kalbim sıkıştı. “En güzel şeyler asla sağlıklı değildir. En güzel şeyler her zaman tam hayatla ölümün kenarında asılı kalır.”

Haklıydı ama neden o benim hayatımmış ve ben sadece onun ölümü olacakmışım gibi geliyordu? Onu öpmek istiyordum. Dudakları hemen oradaydı ve öylece uzanıp bunu yapabilirdim. Onu öpüp unutabilirdim ama ona ne yaptığımı bilirken bunu nasıl yapabilirdim ki?

Yutkundum, suçluluk içimi yiyip bitiriyordu. “Keşke işler farklı olabilseydi Quin. Keşke normal olabilseydik, normal bir şansımız olabilseydi. Keşke... babamın adına... bu kadar çok şey yapmamış olsaydım. Onları geri alamam ve bilseydin,” yanağımdan aşağı bir gözyaşı düştü, “bana bunları söylemezdin.”

Beni neredeyse sertçe daha yakına çekti. “Anlamıyorsun. Sana bunları ben söylemedim. Sen onları kalbimden ve ruhumdan *koparıp aldın*; artık bu kelimeler senin. Sonsuza dek.”

Aman. Tanrım. Bunu içtenlikle söylüyordu. Ben de karşılığında bir şey söylemek istiyordum. Aynı derecede muhteşem bir şey. Aynı derecede yürekten gelen bir şey ama kalbimin gümbürtüsünün sesinden konuşamıyordum.

Quentin sisteme çok inanmıştı ama bana duyduğu hisler, bu inançları sorgulamasına sebep olmuştu. Bense sistemi hep reddetmiştim fakat işte buradaydım. Ona tamamen ve kesinlikle âşıktım.

Ne diyeceğimi bilmiyordum ve bir parçam gözyaşlarına boğulacağımdan korkuyordu, o yüzden gerçekten istediğim şeyi yaptım. Onu öptüm.

25

QUENTIN YÜZÜNCÜ KERE, “HÂLÂ NEDEN BENİM ARABAMI alamadığınızı anlamıyorum,” diye söylendi. Biraz önce annesiyle telefonu kapamış, ona dün gece Sebastian’da kaldığını ve bu akşam tekrar Sebastian’da olacağını açıklamıştı. Annesinin sorumluluk nutku, benim de duyabileceğim kadar yüksekti ama şaşırtıcı şekilde aynı zamanda Quentin’in açıklamasını açık bir şüphe göstermeden kabul etmişti. Tanıdık suçluluk sızısını hissetmeden edemedim. Eliza, Garrett Mercer’ın karısıydı. Onu hafife alamazdım ama onda samimi gözüken bir şeyler vardı.

Kendi sorumluluk nutkumdan kaçınmayı umarak Samuel’dan gelen dört cevapsız aramayı görmezden gelmiştim. En azından anneme karşı beni idare ediyor gibi görünüyordu.

Gökyüzüne baktım. “Son kez söylüyorum: Arabanda takip cihazı var ve kimsenin seni bulmaya çalışmasının riskini göze alamayız. Bu aşikâr. Ayrıca ana yollardan uzak durmamız gerekiyor.” Yollardan tamamen uzak durmamız gerekiyordu ama bunu henüz ona söylemek istemiyordum. Bu sadece daha da fazla soruya yol açardı. “İlk durduğumuz yerde arabayı park edebiliriz.”

“İlk durduğumuz yer mi?”

“Güven bana.”

Derin bir nefes aldı ve nefesini gergin dudaklarının arasından bıraktı. “Sana güveniyorum Maggie. Ben sadece...”

“Biliyorum.” Çünkü biliyordum.

Quentin talimatlarıma uyup ana sokaklardan özel otoparka kadar gitti. Bu insanın bir şifre girdiği ve bir asansör mekanizmasının arabayı insana getirdiği otoparklardan biriydi.

Quentin’in arabasını park edip gece boyunca kalması için otoparka koyduk. Ağabeyinin şehir dışında olması işe yaramıştı. Sebastian’ın dairesi ve rahat yatakların en rahatı çok uzakta değildi, o yüzden Quentin’in arabasının burada olması çok yersiz gözükmezdi. Yaptığımız hiçbir şeyin şüphe uyandırmaması önemliydi.

Sessizlikle arabasının bölmelerden birine kaldırılmasını izledik, sonra Travis’in bana verdiği şifreyi girdim. Mekanizmalar harekete geçti ve izi sürülemez aracımız verilene dek birçok asansörün yükselip dönmesini bekledik.

Quentin, “Ben kullanacağım,” dedi. Gülümsemedi. Tartışmaya yer bırakmadı. Sadece motosiklete baktı.

“Ben kullanacağım,” diye karşılık verdim.

Başını iki yana salladı. “Anladığımı sanmıyorum. Ben kullanacağım.”

“Hayır. Kullanmayacaksın.”

Dişlerini sıktığında, neg öncesi günlerindeki Quentin Mercer’ı gördüğümü anladım. Ne isterse elde etmeye alışık olan kişiyi.

“O motosikleti kullanmak için en iyi kişi benim. Daha önce de bunlardan birini kullandım. Çok güçlüler. Nasıl baş edeceğini bilmen gerekiyor.”

“Ben de tam olarak bundan bahsediyorum,” deyip motosiklete yaklaştım ve M-Bant’ımı kontağa bağladım.

Quentin arkamdan güldü. “Kendini neyin içine soktuğunu bildiğini sanmıyorum. Maggie, *bu* yeni Ducati Hypermotard. Baş etmek için çok büyük bir motosiklet.” Hayranlığını zar zor saklıyordu.

“Aracımı çalamayacaksın Quin.” Sırtıp bacağımı motosikletin üzerinden attım ve bir kask kaptım; diğer kaskı ona uzattım. Göz kırparak, “Hadi bin. Eminim motosikletimin arkasında seksi gözükürsün,” deyip motoru çalıştırdım.

Başta gözlerini kırptırdı ama bağlantıyı kurduğunda sadece alaycı bir gülümsemeyle başını iki yana salladı ve motosiklete atladı. Yaklaşıp kollarını belime sardıktan sonra bana doğru eğilip, “Sanırım bazı avantajları var,” diye mırıldandı.

Quentin kızardığımı göremeden kaskımı taktım. Ben de avantajları görmediğimi söylesem yalan olurdu.

Otoparktan yavaşça çıkıp yan sokaklardan şehrin dış mahallelerine doğru ilerledik. Acele etmeyip motorun hissini aldım. Gerçek şuydu ki daha önce bu modeli kullanmamıştım. Benim deneyimim daha az değerli türlerle olmuştu ama çok fazla motosiklet kullanmıştım, o yüzden başa çıkmam uzun sürmedi. On iki yaşımdan beri motosiklet kullanıyordum. Samuel eskiden buna çok meraklıydı ve taşrada yapacak pek başka bir şey yoktu. Sam’in arkadaşları eskiden her akşamüstü çıkıp patikalarda dolaşırdı. Samuel da arada sırada onlara katılmama izin vermişti. İzin vermediğinde, onun yedek motosikletiyle gizlice çıkıp alıştırmaya yapardım. Onlara yetişecek kadar iyi olursam, daha sık dışarı gitmeme izin vereceğini umuyordum.

Ben on dört yaşındayken çoğu erkekten daha iyi motosiklet kullanıyordum. Bunun beni etraflarında daha çok istemelerine sebep olacağını düşünmüştüm.

Samuel'sa beni davet etmeyi tamamen bırakmıştı.

Ama motor sürmeye devam etmiştim. Hatta yerel tamircide çalışmaya başlamıştım. Sırf arkada tuttukları dandik arazi motosikletini ödünç alabilmek için ayak işleri yapıyor ve atölyeyi temizliyordum.

Rüzgâr yüzümde, Quentin bana sımsıkı tutunur ve beraberce şehirden dışarı doğru giderken yeni bir yöne, çok uzaklardaki bir yere sapma isteği çok güçlüydü ama artık geriye dönemezdim. Babama bu kadar yaklaşmışken olmazdı.

Açık yola çıkmadan önceki son trafik ışıklarında durduğumda telefonumu kaskın hoparlörüne bağladım ve Gus'ı aradım.

"İyi uyudun mu?" diye cevap verdi.

"Seni bir daha gördüğümde canını yakacağımı biliyorsun."

Neşeyle, "Tam da bu yüzden bir daha seni görmemeyi planlıyorum. Şu anda bavullarımı topluyorum," dedi.

"Seni sabırla arayıp bulmaya hazırım. Bu intikamımı çok daha tatmin edici kılacak."

Ahizenin diğer ucunda güldü. Tehditlerim ne zaman içi boş olmaya başladı veya ne zaman Gus'ın yüzünü gülümsetmeye başladı tam olarak emin değildim ama becerimi kaybetmişim gibi gözüküyordu.

Kahkahasını bölerek, "Açık yola çıkacağım," dedim.

"Pekâlâ, pekâlâ. Bana bir saniye verersen uyduyu kontrol edeceğim."

Gus olayını yaparken ön bölmeye uzanıp su şişemi aldım ve Quentin'e uzattım.

Birkaç yudum aldıktan sonra, "Teşekkürler," dedi. "Bayağı iyi sürüyorsun."

Şişeyi geri aldım. Gus kulağımnda bana tehlike olmadığını söylüyordu. Vizörümü kaldırıp bir süre başka şansımız olmayacağını bilerek su içtim. Vizörümü indirmeden önce kendimi tutamadığım için Quentin'e döndüm ve ona sinsice gülümsedim. "Bence sıkı tutun."

Ducati çok güçlüydü. Bunu kısmen bu sebepten ötürü seçmiştim, çoğunluklaysa şehir sokaklarında çok fazla dikkat çekmeyen karma bir arazi motosikleti olduğu için. Seksi bir motosikletti kesinlikle ama aynı zamanda da ciddiye. Düz yoldan çıkıp zar zor görülen toprak patikaya girdiğimizde adrenalin devreye girerken gülümsememi tutamadım. Bu tam da söylediğimi yapan Quentin'le de ilgili olabilirdi.

Quentin, "Bir sonraki sefer iki motosiklet alıp yarış yapalım!" diye bağırdığında gülümsemem biraz daha genişledi.

Onu kask hoparlöründen duyup güldüm. "Ancak büyük bir iddiaya girmek istiyorsan!" diye bağırdım.

Kolu belimi daha sıkı tuttu. "Senin için iddiaya girmeyeceğim hiçbir şey yok." Bunu çok yüksek sesle bağırmamıştı ama duymuştum. Nasıl cevap vereceğimi bilemeden motoru gazladım ve ikimizi ağaçların koruması altına ilerlettim. Ağaçların arasına girip çıkıyor, çukurlardan ve büyük taşlardan kaçınıyor, yolumuza çok şaşırtıcı bir şeyin çıkmayacağını umuyordum. Yaklaşık yarım saat sonra durdum.

Ben daha destek çubuğunu indirmeden Quentin motosikletten aşağı atladı.

"Tanrım, Maggie! O ağaca çok yaklaşmıştık."

Küçümseyerek güldüm. "Pek sayılmaz."

Kaşlarını kaldırıp öne eğildi ve ceketime sıkışmış bir dal parçasını çıkardı. "Bence çok yaklaşmıştık."

Omzumu silktim. "Bu alanda uydular çok sık geziniyor. Her şeyden kaçınmaya vaktimiz yoktu."

"Eh, gelecek sefer için söylüyorum, devasa ağaçlara öncelik vermek iyidir."

Alayla, "Tüyo için teşekkür ederim," dedim. Çantamdan kasketlerimizi çıkarıp ona kendininkini uzattım. "Kaskının altına bunu tak."

"Neden şimdi?"

"Çünkü," önümüzdeki binaya işaret ettim, "oraya gireceğiz ve kasklarımızı çıkardığımızda kameralarda gözükeceğiz. Başlarımızı eğip yüzlerimizi saklı tutmalıyız."

"Burasının Dulles Uluslararası Havaalanı olduğunun farkındasın, değil mi? Dünyada en fazla devriyenin gezdiği havaalanlarından biri olduğunun?"

"Evet, öyle ve farkındayım." *Air Force One** sık sık oraya indiği için bu şaşırtıcı değildi ama gitmemiz gereken yere varmamız için daha iyi bir yol yoktu.

Quentin kasketini taktı ve kaskını geri taktıktan sonra motosiklette arkama zıpladı. "Biraz korkunçsun, bunu biliyorsun, değil mi?"

Ciddiyetle başımı salladım. "Biliyorum."

Ana terminaldeki gelenler katına ilerledik, başlarımızı eğik tutup kameralardan gizliyorduk. Bavul bantlarını gördüm ve bir büfede durup tercihen kaynar olmayan bir kahve istedim. Kahveyi verdiklerinde, M-Bant'ımla ödedim. Kahvenin kapağını çıkardım ve yürümeye devam ettim.

Quentin, "Bu kısmı bana açıklamayı planlıyor musun?" diye fısıldadı.

* Amerika Birleşik Devletleri'nin başkanını taşıyan uçak. -çn

"Açıklamasam daha iyi. Sadece hazır ol ve dediklerimi yap."

"Gerçekten de paylaşma davranışlarının üzerinde çalışmamız gerekiyor Maggie."

"Anlaşıldı. Yanımda birinin olmasına alışık değilim," diye itiraf ettim. Sonra o cevap veremedi manalı bir şekilde ileri baktım. "Saat on iki yönündeki şu güvenlik görevlisini görüyor musun?"

"Devasa tüfeği olan mı? Evet, onu görüyorum."

Sırıttım. "Harika. Onun yanından geçmek üzereyiz. Her ne yaparsan yap, yüzünü görmesine izin verme. Tamam mı?"

Cevap vermeden önce homurdandığını duydum. "Tamam."

Adımlarımın hızını değiştirmemek için kendimi zorlayarak en sondaki bavul bandına ilerledim, bu bizi doğrudan silahlı güvenlik görevlisinin önünden geçirecekti. Tam biz geçerken, tökezlemiş gibi yapıp güvenlik görevlisinin üzerine düştüm. Kahvem üniformasının önüne dökülürken, beni silahını bırakmadan tek koluyla yakaladı.

Hararetle, "Ah, çok özür dilerim," dedim. "Çok teşekkür ederim," diye eklerken teşekkür amacıyla elini sıkıp ona para dosyasını verdim.

Güvenlik görevlisi işlemi fark edip duraksadı. Beni bekliyordu ama nispeten genç bir kızdım ve bu her zaman şaşırtıcı oluyordu.

Eli sükûnetle para dosyasını tuttu. Evet, bunu daha önce yapmıştı. Bu şoke edici değildi. Havaalanındaki güvenlik görevlileri, gelirlerinin sadece bir kısmını gerçek maaşlarından kazanıyorlardı.

Quentin adımlarını bana uydurmaya başladı. “Arka-
daş mı ediniyorsun?”

Saymaya devam ederken, “Aynen,” diye cevap verdim.

Bavul bandına vardık ve ne olur ne olmaz diye güvenlik görevlisine fazladan otuz saniye verdim. Zaten bize tam iki dakikalık bir zaman tanımişti, o yüzden süremiz vardı. Rüşvet verdiğim güvenlik görevlimizin kameraları kapamak için arka kontrol odasına vardığından emin olduğumda (bu Gus’ın bile havaalanının dışından halledemediği bir işti) Quentin’e dirsek attım. “Hızlı hareket et ve yanımda kal.”

Bavul bandının üzerine, hemen bagajların bulunduğu yere atladığımda Quentin’in nefesini tuttuğunu duydum ama sonra arkamdan atladı.

İyice eğilerek duran bavul bandı boyunca koştuk ve arka alana girdik. Hemen kapıyı buldum ve şifre çözücü kartı duvara soktum.

Büyülenmiş bir şekilde izleyen Quentin, “Ben bunu asla görmezdim,” dedi.

Şifre çözücünün bana yeşil ışık yakmasını beklerken, “Kapıları iyi saklıyorlar. Arada sırada kaçırdıklarım oldu,” diye cevap verdim. Kapının açılma sesini duyduğumda nefesimi bıraktım ve kapıyı ittim. İçeri atladım.

Quentin kapıyı arkasından kapadı ve etrafına bakındı. Girdiğimiz odayı görünce şoke olmuştu.

Yan duvarlardan biri boyunca yığılmış sandıklar dışında pek bir şey bulunmayan, loş halojen ışıklı geniş betondan kutuya bakarak, “Bu da ne?” diye sordu.

Odada başka bir kapıya doğru ilerlemeye devam ettim, bu kadar açıkta olduğumuz için endişeliydim. Bildiğimiz kadarıyla, M-Corp bu alanları dijital olarak

“Bir şey değil,” dedi. Dengemi tekrar kazanmama yardım etti ve kahvenin üniformasına verdiği zararı incelerken kameralara iyi bir şov yaptı.

Quentin’in akıllıca davranarak bizimle arasına mesafe koyduğunu fark ettim. Güvenlik görevlisinin en son ihtiyacı olan şey, kameraların yakında bir Mercer olduğunu kaydetmesiydi.

Güvenlik görevlisi telsizini çıkardı ve konuşurken kameralara baktı. “Bunu görüyor musun?”

Diğer uçtaki kişinin güldüğünü duyabiliyordum. “Günümün en güzel ânı! Kötü mü?”

“Evet, sıırıslıklam oldum. Dolabımda bir üniformam daha var. Benim yerime bakması için birini göndersen iyi olur.”

“Tabii. Sen git, Russ oraya gelecek.”

Güvenlik görevlisi, “Tamam, gidiyorum,” deyip telsizi kaldırdı.

Tatlı tatlı, “Tekrar çok özür dilerim,” dedim.

“Sorun değil. Arkada bir üniformam daha var ve arka odalardan sadece iki dakika uzaktayım.”

İhtiyacım olan ilk istihbarat buydu.

“Eh, en azından biri nöbeti devralmaya gelebilecek.”

“Evet. Şimdi gideceğim, o da bir dakika içinde burada olur,” dedi ve kollarını kavuştururken aşağı bakıp dört parmağını düz bıraktı.

İkinci istihbarat da buydu.

Saymaya başladım. “Çok iyi haber. Tekrar özür dilerim.” Ona el sallayıp son bavul bandına doğru yürüdüm. Etrafa bakındım. Bu alan bomboştu, yakındaki hiçbir bavul bandı kullanımda değildi. Günün bu zamanını seçmemizin sebebi de tam olarak buydu.

izlemiyordu ama bu, uzun süre açıkta olma riskini göze almak istediğim anlamına gelmiyordu. Ulaşım tünellerinin gizliliği içine ne kadar çabuk girersek o kadar iyi olurdu.

“M-Corp sentetik kimyasalları bu şekilde getiriyor ve şehvet artırıcıları bu şekilde dağıtıyor,” diye açıkladım.

Şaşırtıcı şekilde kilidi olmayan bir sonraki kapıya ulaştık. Bizi ulaşım tüneline götürecek dar yol ağına çıktığını görünce rahatladım.

Daha az istekli bir şekilde beni takip eden Quentin, “Kafan karışmış olmalı,” dedi.

“Kapı,” diye talimat verdim.

Hâlâ emir almaya çok alışık olmayan Quentin durup gözlerini kıstıktan sonra geriye döndü ve kapıyı arkasından dikkatle kapadı.

Gülümseyip yürümeye devam ettim.

Bana yetişen Quentin, “M-Corp’un şehvet artırıcılarla hiçbir ilgisi yok Maggie,” dedi. “Şehvet artırıcılar, bizim yaptığımız şeyin tamamen zıddı olan karaborsa ürünler.”

“Biz” kelimesini kullandığı için büzüldüm. Belli ki kendini hâlâ M-Corp’un parçası olarak görüyordu. “Eh, o zaman M-Corp, şehvet artırıcıların kullanımını aktif bir şekilde eleştiriyor olsa da aynı zamanda karaborsa ürünlerin ana üreticisi. Bu, *sizin* iki piyasayı da kontrol edip bir yandan kâr ederken akışı kontrol etme ve topluma çığneyecek kurallar verme yolunuz.”

Manalı cevabıma yüzünü ekşitti. “Neden bunu yap-sınlar ki?”

“Çünkü şehvet artırıcıları sadece yeni bir eklenti yap-salardı insanlar onları bu kadar istemezdi ve onlardan bu kadar fazla para isteyemezlerdi. Şehvet artırıcılar bu ka-

dar cazip olmazdı ve insanlar başka bir şey arardı, bu da karaborsa alışverişleri için başka seçenekler oluştururdu. Böylece en iyi yasadışı ürüne sahip olduklarını biliyorlar ama bunu onlar kontrol ediyor.”

“Bu zekice.”

“Evet, öyle. Stajyerlik için başvurmalısın,” diye çıkışıp ulaşım sistemine uzanan dar, karanlık tünelde ayaklarımı vurarak ilerledim.

Quentin kolumu kavrayıp beni durdurdu. “Onlardan nefret ediyorum Maggie. Duymaya ihtiyacın olan şey bu mu? Kendi ailemden tiksindiğim mi? Kanlı parayla doyurulup yetiştirildiğim mi? Onlara bir daha midem bulanmadan bakamayacağım mı? Babamın kurnaz olduğunu kabul etmem, yaptığını takdir ediyorum, bir şekilde onun adımlarını takip eden bir hayatı düşünebilirim anlamına mı geliyor sanıyorsun?” Göğsü çok hızlı hareket ediyordu ve bu çıkışının çığ bir öfkeyle dolu olduğunun farkındaydım. Hem ailesine karşı hem de bana karşı duyduğu öfkeyle.

Geriye doğru bir adım attım. “Özür dilerim. Böyle dememeliydim. Onlara hiç benzemiyorsun.”

Başını iki yana sallayıp bakışlarını yere indirdi. “Sen olmayı ne kadar çok istiyorum biliyor musun? Yaşadığın her şeye rağmen, senin yanında olan bir baban varmış. Sana savaştacak bir şey vermiş ve onu özlediğini, onun için endişelendiğini biliyorum. Hatta bunun aileni mahvettiğini biliyorum ama en azından babana güvenebiliyorsun. Ailen için savaşabiliyorsun. Şu andan itibaren, ben kendi aileme *karşı* savaşacağım sadece.”

Usulca, “Bunu yapmana gerek yok,” dedim. “Daimi paraziti alıp eski hayatına dönebilirsin. Her zaman istediğin her şeye sahip olabilirsin hâlâ, Quin. Belki de...

Belki de sahip olmalısın.” O anda eğer Quentin’in seçtiği bu olursa, bunu anlayacağımı fark ettim. Onu bu dünyaya kendi seçimi olmadan zorlamıştım. Eğer eski hayatım isterse onun önünde durmayacaktım. Onun başına asla bela açmazdım. Uzaktan onu korumak için her şeyi yapardım. Hatta elimden gelirse ağabeylerini de. En çok da, eğer bu yolu seçerse onu sonsuza dek özleyeceğimi ama gitmesine izin vereceğimi fark ettim.

Ellerini omuzlarıma koydu. “Asla geri dönemem. Bilmediğim şeyleri bilmiyormuş gibi yapamam. Bunu yapmak istemiyorum.”

Gözlerine bakamadan başımı salladım. “İlerlemeye devam etmeliyiz.”

Elleri omuzlarımdan kaydı ve ona uzanmak, başka bir şeyler daha söylemek yerine Gus’ı aradım.

Gus, “Ee?” diye cevap verdi.

“İçerideyiz.”

HAVAALANI RİSKLİ OLMUŞTU AMA GÜVENLİK KAMERALARI VE silahlı güvenlik görevlileriyle bile zekice olan seçim buydu. Alternatifi, Weather Dağı'na kadar olan bütün yolu tünellerden geçmeye çalışmaktı. Yol seksen kilometreden fazlaydı. Bu mesafeyi fark edilmeden bir ulaşım kapsülünün arkasında geçiremezdik. Tabii bu hızlarda bir kapsüle bu kadar uzun süre tutunmanın neredeyse imkânsız olacağı da cabası.

Zaten yeterince zor olacaktı.

Havaalanından çıkıp ana ulaşım yollarına giden dar geçidin sonuna yaklaştığımızda Quentin yanımdaydı. Bu tüneller daha yeni gözüküyorlardı ve eklentilerin, yeraltı tesislerini devletten ilk devraldıkları zaman M-Corp tarafından yapıldığını varsayıyordum. Daha tanıdık bir yere varmak isteyerek parmağımı dudağıma götürdüm ve Quentin'e anlamlı bir bakış attım. Onaylayarak başını salladı.

Tünelin sonunda durup duvarın yakınında kaldık ve köşenin öteki tarafına gizlice bir bakış attık. Birkaç metre ötede duran iki M-Corp güvenlik görevlisini gördüğümüz anda Quentin'in nefes alışını duydum.

Güvenlik görevlileri olmasını bekliyordum. Burası tünellere giriş-çıkış yapılan alelade bir nokta değildi.

Burası uluslararası havaalanıydı, dünyanın geri kalanına açılan bir kapı. M-Corp'a sürekli olarak kargo gelip gidiyor olmalıydı ve istihbaratımız şu anda hiçbir şeyin gelip gidişinin planlanmadığını söylemiş olsa da buraya adam koymalarını beklemiştik.

Açıkçası, sadece iki kişi olduğu için rahatlamıştım. İşin zor kısmı, onları öldürmeden alt etmektir.

Onlara ulaşabilecek ve bunu yapabilecek kadar yakın mesafede olduğuma emindim. Tehlikeli olacak olan, ben onları susturamadan içlerinden birinin alarm düğmesine basması veya ateş etmesi olurdu.

Quentin sanki *kendisi* onlara yaklaşacakmış gibi öne doğru bir adım attığında düşüncelerimi delip geçti.

Kolunu kavrayıp onu sert bir bakışla yerine mihladım. Meydan okumam açıktı. Bu benim alanımdı. Benim kararımdı. O da bana bakıp bekledi. Şüphesiz ki ihtimal dahilindeki bütün cevapları düşünüyordu. Nihayet geriye doğru adım attı ama sözsüz tartışmamıza devam ederken göz temasını bozmayı reddediyordu.

Ciğerlerim derin, sessiz bir nefesle doldu ama geri adım atmadım. Burada öncülük yapmasının hiç yolu yoktu. Bu benim işimdi ve zarar görmesini izleyecek değildim.

Sarah'dan sonra olmazdı.

Özellikle de o hiç olmazdı.

Bayıltıcı tabancamı çantamdan çıkardım. Maksimum dozajla doluydu. Bu, Gus'ın beni dün gece vurduğundan çok daha güçlü bir dozdu. Güvenlik görevlilerini en az altı saat boyunca baygın tutardı ve sadece bu kadarına ihtiyacımız olacağını umuyordum. Quentin, onu içermediğini anladığı planımı çözdüğünde dişlerini sıktı ve başını iki yana salladı.

Odaklanıyormuş gibi yaparak bakışlarımı aşağıda ve silahımda tuttum, devam eden pazarlığımızı görmezden gelmeye çalıştım.

Fakat sonunda, bunu risk almadan tek başıma yapamayacağımı kabul etmem gerekti. Ellerim belime gitti ve birkaç sessiz nefes aldıktan sonra eğilip, “Arkamdan takip et. İlk adamı saf dışı bırak. Tabancasını al. Onu bayılt. *Sakın* onu öldürme, bu ölüm dosyasını aktive eder,” dedim. Kolunu tutup sıktım. “*Bu çok kötü olur.*”

M-Corp’taki bütün güvenlik personeline alarm takılıydı. Birçok normal insan da kendilerine alarm takılmasını seçiyorlardı. Bu, popüler aksesuarlardan biriydi. Ben bunun sebebini asla anlayamamıştım. Ancak ölünce aktive olacak bir alarma sahip olmanın ne anlamı vardı? Bu insanı kurtaramazdı ki.

Hâlâ mutsuz gözüken Quentin başını salladı. Daha fazla gecikmeden silahı yanımda, aşağıda tutarak köşeyi döndüm. İstikrarlı ama hızlı hareket ettim. Güvenlik görevlilerinin beni görmesi birkaç saniye sürdü, tehdit olduğumu fark etmeleriye birkaç saniye daha. O zamana kadar çoktan kolumu kaldırmış ve ilk adamı bayıltıcı tabancayla korumasız olan nadir birkaç yerinden biri olan boynundan vurmuştum.

İkisi de silahlarını kaldırdılar. Nişan alıp ikinci güvenlik görevlisini vurmam için yeterince zaman yoktu ama artık yeterince yakındım. Arkamdan Quentin ilk güvenlik görevlisine doğru koşup onu yere devirdi. Ben ikinci güvenlik görevlisinin yüzüne sağ yumruğumla vurup sağ dirseğimin darbesiyle devam ettim. Kısa süreli şaşkın durumunu silahını kapıp uzağa atmak için kullandım.

Sol şakağıma ağır bir yumruk yemeden önce sahip olduğum tek süre bu oldu. Geriye sendeledim ama kendimi

topladım ve ikinci yumruktan kaçındım. Güvenlik görevlisine yaklaşıp kasığına sert ve keskin bir diz darbesi vurdum. İki büklüm oldu ve eli telsiziyle temas edemedi saçının bir tutamını kavrayıp onu aşağı çektim, aynı anda da dizim sertçe burnuna vurdu.

Dizlerinin üzerine çöktü. Hâlâ hareket halinde, geriye doğru bir adım attım ve bacağım önde, kendi etrafımda döndüm. Ayağım güvenlik görevlisinin yanına çarptı ve adam bayıldı.

Nabzını kontrol etmek için öne uzandım. Hâlâ atıyordu. Sonra onu bayıltıcı tabancayla vurdum ve arkamı döndüğümde Quentin'in kollarını kavuşturmuş ve kollarını kaldırmış bir şekilde, tamamen baygın olan ilk güvenlik görevlisinin yanında durduğunu gördüm.

"Bana yarı bilinçli olanı verdiğini fark etmediğimi sanma."

Omzumu silktim. "Ben daha iyi bir dövüşçüyüm."

"Bu tartışma konusu."

"Hayır. Bu gerçek."

Homurdandı. "Gerçekten de erkekliğimi zayıflatmak istiyorsun, değil mi?"

Bir an gülümsedim. "Hiç de değil. Şimdi onları köşenin öteki tarafına çekmeme yardım et de turta pişirebileceğin vakitte eve gidelim."

Quentin, "Peki efendim," diye mırıldandığında gülümsemem genişledi.

Gölgelerin arasında bir ulaşım kapsülü bekledik. Quentin, hareket halindeki bir kapsülün üzerine nasıl atlayacağı konusundaki talimatlarımı dikkatle dinlemişti.

Hızla gelip geçen ilk kapsül doluydu. Quentin arka-

sından koşmaya başlamadan hemen önce onu geri çekmeyi başardım. İkinci kapsülü son saniyede eli kaydığı için kaçırdı ve sertçe dizlerinin üzerine düştü.

Başarısızlığından ötürü memnun değildi. Dirseğindeki kanı silerek, “Herhalde sen ilk seferde becermişsin-dir?” diye suçladı.

Omzumu silkip rayların yanındaki pozisyonuma geri döndüm. Quentin bunu evet olarak aldı. İşin aslı, benim bunu yapabilmem birkaç başarısız deneme ve iki kırık parmaktan sonra olmuştu ama bu bilgi şu anda Quentin’e yardımcı olmazdı. Bunu yapabileceğine inanması gerekiyordu.

Sonraki kapsülü bekledik. Quentin benden önce başladı, benim yerim tünelde yaklaşık elli metre daha gerideydi. Böylece, eğer Quentin başarılı bir atlayış yaparsa benim onu takip etmem kolay olacaktı.

nc seferde başarılı oldu. Hızla koşmasını izledim. Karanlıkta bile bu etkileyici bir şovdu. Quentin hızlıydı ve hızı kontrol etme becerisinde gücü belli oluyordu. Ona hakkını yeterince vermemiştim. Havaya bir puma gibi sıçradı ve boğuşsa da, tuttuktan sonra bırakmayacağını biliyordum. Koşmaya başladım. Sıradığımda Quentin’in eli benimkini kavradı ve beni çekti.

Gücünü bir kere daha sergilemişti.

Bu deliceydi ama o kapsülde Quentin’in yanına sıkışmış bir şekilde beklerken, hiçbir ödül garantisi olmadan hayatlarımızı riske atarken güvende hissediyordum. Bu, onunla olmanın bu kadar önemli olmasının sebebi, gğ-sme ısrarcı bir sızı gibi çarptı.

Daha önce de bana aynı şeyi söylemişti ama kelimelerini gerçekten sindirememiştim. Babam gtrldğnden beri ilk defa yalnız değildim.

Yaklaşık on beş dakika sürecektir bir yolculuk için yerleştik ve kavşak tabelalarının hızla belirip geçmesini izledik. Burası, tünellerde girdiğim en uzak yerdi açık ara. Aynı zamanda da katettiğim en uzun mesafeydi. Bu kadar fazla kavşağın hızla geçmesini izlemek, her birinde hapis tutulan neglerden oluşan bir topluluk olduğunu bilmek midemi bulandırdı.

Quentin'in yüzündeki tiksintiye bakılırsa o da aynı şekilde hissediyordu. Göğsümdeki sızı büyüdü.

Kavşak numaraları geriye doğru gidiyordu. 5. Kavşak'ı geçtikten sonra ikimiz de son derece tetikteydik.

3. Kavşak'ta zıpladık. Önce ben, sonra Quentin.

Yuvarlanma sebebiyle üzerimdeki tozları silkeledim. Quentin'se hafifçe koşarak inmişti. *Gösterişçi.*

Ezberlediğimiz haritayı takip ederek daha geniş yoldan sapıp daha dar tünellerden oluşan karmaşık bir yola girdik. Tüneller ancak iki kişinin sıkışarak yan yana geçebilecekleri kadar genişti.

Düzenli bir şekilde ilerledik. Nerede olduğumuzun hesabını tutuyor, bekleyen daha fazla güvenlik görevlisi olmadığından emin olmak için köşeleri tedirginlikle dönüyorduk. Bu daha dar tünel labirentini kullanmanın avantajı, nispeten kullanılmıyor gibi gözüküyor olmalarıydı. Bunlar bakım tünelleriydi muhtemelen.

Hedeflediğimiz alana yaklaştığımızda saate baktım. Saatlerdir hareket halindeydik ve saat gece yarısına geliyordu. Laboratuvar bomboş olmalıydı. Bütün bunların işe yarayacağına dair ufacık bir umut ışığı hissetmeden edemedim.

Ama Geliştirme ve Yeni Projeler Laboratuvarı'nın girişini gördüğümüzde, Quentin beni nazikçe geriye çekti.

Gergin bir sesle, "Mags," dedi. Perişandı.

Daha önce güvenlik görevlilerinin yanında yaralanmış olmasından korkarak onu süzdüm. Paniklememi durdurmaya çalışarak, "Sorun nedir?" diye sordum.

Sanki kendini toparlıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Sadece düşünüyordum ki... bir süredir *düşünüyorum* ki belki de... bu paraziti boş vermeliyiz."

Kelimelerini algımlarken ağzım açık kaldı. Anlaşmamıza sırtını mı çeviriyordu? Bize? Yoksa sadece korkuyormuydu?

Gözlerimi yumup dişlerimi sıkarak, "Laboratuvara her şekilde girmem gerekecek zaten. Gus'la, babamın olduğunu düşündüğümüz hücreye sadece bu laboratuvar-
dan erişilebiliyor," dedim. İçeride ne bulacağımızı bilmiyordum ama duyduğum her şeye göre bu laboratuvar, tutsaklar için diğer hepsinden çok, acı ve ıstırap anlamına geliyordu. Babam da içeride bir yerdeydi. Endişeyle Quentin'e baktım. "Buraya bu yüzden geldin." Bunu anlayamıyordum. Bu Quentin için her şey demekti. Bu normal bir hayat sürebileceği anlamına geliyordu.

"Hayır, bu yüzden gelmedim. Buraya senin için geldim." Gözleri benimkilerle buluştu ve aramızdaki bağ, ona doğru çekilmeme sebep oldu. Kahretsin, üzerine atlamamanın eşiğindeydim. Başımı iki yana salladım.

Bunu yapmasma izin veremezdim.

Çok yakmdım.

Eğer buradan onu iyileştireceğine inandığı parazit olmadan ayrılırsa aceleci bir şey yapıp ben onun anlamasını sağlayamadan kendini ifşa edebilirdi. Ufak bir parçam gerçeği bilmesine asla gerek olmayacağını umuyordu hâlâ. Belki de iyi olacağını. Ama bunun doğru olmadığını çoktan yüreğimde hissediyordum.

Derin bir nefes aldım ve karmakarışık yalan ağımın arasmda bir yol bulmaya uğraştım. “Buna ihtiyacın var, Quin. Ailen ve arkadaşların, hatta *dünya* seni başka şekilde kabul etmez ve bunu biliyorsun. Normal bir hayat için bir şansı hak ediyorsun ve sana söz veriyorum,” kendimi durduramadan elini tuttum, “buna sahip olacağına söz veriyorum. Paraziti alalım ki en azından ona sahip ol ve kontrolün elinde olduğunu bil.”

Ellerimden birini bırakıp elini saçlarında dolaştırdı. “Ama ya... ya parazit işe yararsa ve biz... ya *biz* iyi değerlendirme almazsak, Mags? Eninde sonunda, bahsettiğin *dünya* uyumlu olmadığımızı öğrenecek. Başka biriyle nasıl değerlendirme aldığımdan çok, *bizim* iyi olmamız benim için daha önemli. Şu anda, herkes yüksek değerlendirme aldığımıza inanıyor.”

Kelimeleri beni daha fazla şoke edemezdi. Konuştuğumda sesim titredi. “Paraziti... benim yüzümden mi istemiyorsun?”

“Bu senden vazgeçmem anlamına gelecekse, evet.” Yüz ifadesi kararlıydı.

“Seni seviyorum.” Gözlerim büyüdü ve elimi ağzıma götürdüm ama artık çok geçti. Kelimeler ağzımdan çıkmıştı. Tanrı biliyor ki gerçeklerdi ama onları söylemeyi asla planlamamıştım. Şu anda değil, *böyle* değil.

Quentin hafifçe gülümsedi; kelimelerimi algılarken bakışları ısındı. Eli yüzümün yanını tuttu. “Fera-tek’imi ilk açtığım andan beri, bu kelimeleri başka bir insandan duymayacağıma emindim,” diye fısıldadı.

Bir parçam bu konuşmadan sessizce gerilemek, hatta daha da iyisi, tünelde kollarımı çılgınca sallayıp panikle haykırarak koşmak istiyordu. Başka bir parçamsa ona her şeyi anlatmak istiyordu ama riskin son derece farkın-

daydım. Babamı bulmama dakikalar kalmış olabilirdi. Tünellerden çıkana dek beklemeliydim.

Yine de ona inanacağı bir şey vermem gerekiyordu.

Bu yüzden koşmak yerine ona doğru eğilip onu öptüm. Başta nazikti. Dudaklarımla söz veriyordum ama haftalardır aramızda biriken gerginlik ve tutku çabucak bütün ölçülü olma çabalarını yuttu ve onun yerine kesinlikle daha... seksi bir şeyde ısrar etti.

Babasının yeraltı imparatorluğunun karanlık köşelerinde gizlenirken Quentin'in elleri saçlarımdaydı, benimkilerse kollarının altına geçip sımsıkı tutundu. Dudakları her zaman göründükleri kadar dolgunlardı ve onları nasıl kullanacağını tam olarak biliyordu. Hatta dudaklarıyla yaptığı her şey, vücudumun dokunmadığı bütün parçalarını canlandırıyormuş gibi gözüküyordu, dudaklarında sihirli bir şey olduğundan şüpheleniyordum. Onda kaybolmuştum.

Daha önce hiçbir şey bu kadar... gerçek gelmemiştir.

Dudaklarımdan bir inilti döküldü ve Quentin anlayarak beni daha da yakınına çekti. Dönüşü olmayan noktanın hemen ucuna.

Sadece saniyeler geçmişti ama kendi doğaüstü gücümü toplayıp geri çekildim; titrek nefesime tekrar kavuşup çılgın düşüncelerimi zapt ettim.

“Parazitini almak için oraya gireceğiz ve çıktığımızda sana,” boğazımdaki gergin yumruyu yuttum, “her şeyi değiştirecek bir şey söyleyeceğim.” Gerçi bizim için bu, son anlamına gelecekti. “Söz veriyorum, yarından sonra bir daha asla kendinden şüphe etmeyeceksin.” Alnı kırıştı ve cesur hissederek uzanıp parmaklarımı alnında gezdirdim. “Seninle ben hayal edemeyeceğin kadar iyi bir değerlendirme alacağız.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Çünkü bunu görmüştüm.

Her zaman biliyordum.

Çünkü mükemmel yin ve yang’dik bir şekilde: Onun ışığına karşılık benim karanlığım. Onun gerçeğine karşılık benim yalanlarım. Onun fedakârlıklarına karşılık benim bencilliğim.

Önce laboratuvar girişine, sonra da Quentin’e baktım. İlerlemeye devam etmeliydik. “Sadece bu gece bana güven. Sana yarın her şeyi söyleyeceğim.”

Hemen kabul ederek başını salladı. Elimi yüzünün yan tarafından dudaklarına doğru çekti, sonra da avucunun içini öptü. “Ben de seni seviyorum.”

Gülümsedim. Hapı yutmuştum. “Eğer bunu yarın söylersen, sana inanacağım.”

Bir adım yaklaştı, eli enseme sımsıkı tuttu. Hırlar gibi bir sesle, “Hayır Mags, böyle işlemiyor,” dedi. “Bu kelimelerin çoktan sana ait olduğunu söyledim. Onları emin olabilmek için söyledim. Ne olursa olsun, senin bildiğini *bilebilmek* için. Bu kadar.”

Çok ısrarcıydı ve bunun doğru olmasını çok istiyordu, o yüzden başımı salladım ve cevap verirken gözlerimi aşağı diktim. “Bakarız.”

Beni tekrar öptüğünde, bütün savunma mekanizmalarımı delip geçti ve kalbimin çaresizce tutunduğum son parçasını da çaldı. Sonunda bizden geriye ne kalacağını merak ederken yaşlar gözümü yaktı. Kaçınılmazlık benimle istediğini yaptıktan sonra.

Sonra Travis’in şifreleri, Gus’ın teknolojisi ve Quentin Mercer’ın DNA’sı sayesinde, M-Corp’un en güvenli laboratuvarlarından birine girdik.

BİR ARITMA ODASINA GİRERKEN NEFESLERİMİZİ TUTTUK. Kapılar kayarak açıldı, sonra arkamızdan kapandı. Alarmların ötmesini, gümbürdeyen adımları, aktive olan silahların sesini bekledik. Korku bana eziyet ediyordu ama hareketsiz kaldım ve bir sonraki kapının açılarak bize merkez laboratuvara giriş sağlamasını bekledim.

Birkaç dakika sonra bu gerçekleşti.

Laboratuvar çok gelişmişti ve devasaydı. Paslanmaz çeliğin hâkim olduğu laboratuvar dardı ama uzunluğu en az yüz metreydi. Yerin üstünde veya altında gördüğüm açık ara en geniş M-Corp laboratuvarıydı. Hem yukarı hem aşağı gidiyormuş gibi gözüken asansörlerle donatılmıştı, bu da bu merkez bölümünde gerçekten de aşağıda bir kat daha olduğunu doğruluyordu. Bu kanıt bile gerçekten de aradığımızı bulduğumuza dair umudumu ateşlemeye yetti. Hem Garrett Mercer'ın bilgisayarındaki araştırmamız hem de Travis'ten aldığımız istihbarat, bize neglerin aşağıda olduğunu göstermişti.

Laboratuvarın karşı tarafında camdan bir duvar vardı. Vücudum seğirdi; oraya gidip bu cam duvarın neye baktığını görmek istiyordum ama zekice davranmalıydım. Hele ki şu anda, hiç olmadığı kadar. O yüzden bunun yerine sırtımı cam duvara döndüm ve odanın karşı

tarafındaki sayısız, farklı bilgisayar ekranı grubuna doğru ilerledim.

Gus'ı aradım.

"Bir saniye bekle," dedi.

Biraz hışırtı, birkaç seçmece küfür, sonra da kulağa tiz bir vınlama sesi gibi gelen bir şey duydum.

"Neredesin?" diye sordum.

"İşleri yoldan yönetiyorum. İşin sonunu meyve suyu ve pasta için bekleyeceğimi düşünmedin, değil mi?"

Gülümsememi bastırdım. "Hayır, herhalde düşünmedim. Laboratuvardayız."

"Vay canına, Mags." Islık çaldı. "İtiraf etmeliyim ki bunu başaracağından emin değildim."

"Yeterince cesur olmadığımı mı düşünüyordun?" diye şaka yaptım.

Dizüstü bilgisayarına tıkırtılarla yazış sesinin üzerinden, boğulan türden bir kahkaha duydum. "Ah, asla cesaretinden şüphe etmedim. Hatta senin taşaklı olduğundan şüpheleniyorum."

"Aman ne hoş."

"Sadece fikrini değiştirmiş olabilirsin, diye düşünmüştüm. Dosyayı takabilirsin."

Dosyayı ana bilgisayarın arkasına taktım ve siyah bir ekranın çıkmasını, sonra da Gus'ın işe girişmesini izledim. Bizi gizli tutmak ve babamın olduğuna inandığımız hapisanelere erişmem için bir yol bulmak adına sistemde delikler açıyordu. Yumruklarımı sıkarken, "Neden fikrimi değiştireceğimi düşündün bilmiyorum," dedim.

"Herhalde oldukça çılgınca bir fikirdi. *Senin* canına susamak yerine gerçek bir hayata sahip olmaya karar vereceğin. İşin doğrusunu bilmeliydim. Seni hiçbir şey durdurmayacak. En azından sevgilin hâlâ hayatta mı?"

Quentin'e baktım. Laboratuvarın içine daha fazla girmeye ödü patlıyormuş gibi başını eğmiş, girişin yakınında volta atıyordu. Daha fazlasına katlanabileceğinden emin değildim. Bir sonraki düşüncem beni çok fena sarstı.

"Ailesini elinden aldım Gus," diye fısıldadım.

Gus içini çekti. "Bunu ne zaman anlayacağını merak ediyordum."

"Sırf benden alınanı geri alabilmek için onun elinden her şeyi aldım."

Gus kısık sesle, "Bunu yaptığın tek kişi o değil," dedi. Bir saniye ve biraz daha tıkırtıdan sonra, "Dinle Mags..." diye ekledi. Yine içini çekti. "Sana yalan söylemeyeceğim, pislik skalasında çok yüksek puan alıyorsun. Zalimsin, çıkarcısın, affetmiyorsun. Liste uzayıp gidiyor ama bütün bunların altında... iyi bir insan var. Senin ihtiyacın olan şey sadece..." Yüksek sesle homurdandı. "Of, boş versene. Bunu yapamam. Cesaret konuşmasını umursayan biri yapsın. Kafanı topla Mags. Yeraltındasın; dünyadaki gelmiş geçmiş en tehlikeli ve gizli bölgelerden birindesin. Babanı bulmak için ölüp ölüp dirildin ve birkaçımızı daha seninle beraber ölüm yolundan sürükledin. Hepsini bir şeye değer kıl ve sızlanmayı sonraya sakla." Birkaç tuşa daha bastı ve ben diğer uçta sessiz kalırken plastiğin hışırtısını duydum.

Bir daha söze girdiğinde yediği lokmanın arasından konuştu. "Her şey yolunda Mags. Erişebileceğin bir grup asansör olmalı ama aşağıda seni neyin bekleyeceğini bilmiyorum."

Quentin yavaşça cam duvara doğru ilerliyordu.

Hâlâ Gus'ın söylediği şeyleri düşünerek ama bunların doğru olduğunu bilerek, "Asansörleri görüyorum," diye yanıt verdim.

“O zaman onlarla aşağı in ve sonra... İşte haritayı oradaki bilgisayara geri gönderiyorum. Vay canına! Pekâlâ, burası düşündüğümünden daha büyük. Mags, bu...” Yutkunduğunu duydum.

Ekranda harita belirince ağzım kurudu. “Ah.”

Bir anlık sessizlik oldu, sonra Gus daha önce hiç duymadığım bir sesle, “Dinle beni,” dedi. “Dinle beni Mags. Oradan çıkmalısın. Hemen. Burası... düşündüğümüzden çok daha kötü! Mags, biz... biz boyumuzu çok fena aşmış durumdayız. Arkanı dön ve kaç! Lütfen!”

Ama çoktan Quentin’in durduğu cama doğru yürümeye başlamıştım bile. Kollarını vücuduna sarmıştı; elleri sanki dağılmasını önlemek içinmiş gibi bedenini sımsıkı tutuyordu.

Gus, “Maggie, kahretsin! Hâlâ orada mısın?” diye bağırdı.

Cama yaklaştım, karşı koyamadığım bir güç beni çekiordu. Camın diğer tarafı karanlıktı ama aralıklı projektörlerle aydınlatılmıştı. Bakışlarım aşağıdan başladı, sonra yukarı ve öteye kaydı.

“Aman Tanrım!” dedim.

Her zaman toplulukları biliyorduk. Yeraltında çok daha geniş bir topluluk olduğuna dair dedikoduları da. Ama bu... bu...

Quentin yanımdan, “Ufak bir şehir boyutunda,” dedi. “Orada yüz bin kişi yaşıyor olabilir. Belki daha da fazlası.”

Silahlı güvenlik görevlilerinin, deney bölgeleri, binalar ve hapishaneler karışımı gibi gözüken yeri dolaşmalarını izledik. Bu alan devasaydı ve kare gibi bölmelere ayrılmıştı. Bazı binalar şehir ortamına aitmiş gibi gözüküyorlardı ama boş gibiydiler. Binaların sağında, daha

fazla laboratuvar ve deney tesisine benzer şeyler vardı. Futbol sahası boyutundaydılar ve kubbe şeklinde camdan yapılmışlardı. Çatı hizasında tavanları uzun metal çubuklar kaplıyordu. Bir havuzun kulvarları gibi aralarında boşluklar vardı. Diğer alanlar daha çok kışlayı andırıyordu ve onun ötesinde, sıra sıra hapishaneler vardı. Hepsinin tavanları camdandı.

Eğer şeytanın bir ismi varsa bunun Garrett Mercer olduğuna emindim.

Yaşadığı yer de burasıydı.

Biçimlendirilmiş alana bakındım. Artık göz hizamı inceliyordum. Koyu siyah granitin arasında, yakında başka bir cam duvar olduğunu fark ettim. İçinde bulunduğumuz laboratuvar ve o diğer camın arkasında her ne varsa, onların Tanrı'yı oynadığı bir dünyaya bakıyordu.

Gus'ın, "Kahretsin," diye mırıldandığını duyduğumda bu hâlâ telefonu kulağıma tuttuğumu hatırlattı.

Otomatik olarak, "Ne?" diye sordum.

"Maggie, lütfen oradan çık!" diye yalvardı.

Quentin o anda düşüncelerinden uyanmış gibi gözük-tü ve bana döndü. "Onu hoparlöre al," dedi.

Bir an Quentin'in gözlerine baktım ve anlanıması gerektiğini, elinden gelen her şeyi bilmesine ihtiyacı olduğunu anladım. "Seni hoparlöre alacağım, Gus ve hiçbir yere gitmiyorum." Babamı bu cehennemden kurtarana dek gitmeyecektim. "O yüzden sadece söyle."

Gus sayfaları karıştırıyor ve klavyesinde yazıyordu. "Pekâlâ, pekâlâ. Garrett Mercer'ın bilgisayarında o nüfus dokümanlarını bulmuştuk ya?"

"Evet." Gus'ın bu bilgiyi takip etmeye çalıştığını ve eli boş çıktığını biliyordum.

“Fakirlik vergisini bu yüzden getirmişler,” diye mırıldandı.

“Gus, neden bahsediyorsun sen?” diye çıkıştım.

“Bir çözüm satıyorlar. Üçüncü dünya ülkelerine nüfus kontrolü sunuyorlar. Ah, bu o kadar...” Sesi midesi bulanıyormuş gibi geliyordu. “M-Corp doğru fiyata bir ülkenin üremesini durdurabiliyor.”

İma ettiği şeyin büyüklüğü, anlaşılının ötesindeydi.

Quentin’in beti benzi attı. “Nasıl?”

Gus usulca, “Parazit,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Ama bunu... bunu yapamazlar. Bütün bir nüfusun negatif değerlendirme almasına sebep olabilecek bir parazitleri olsa bile bu doğal olarak ilişki yaşamalarını engellemez, özellikle de gerçek neg değillerse.” Çabucak Quentin’e, sonra da uzağa baktım. “Neg olduklarını düşünseler bile bu neg oldukları anlamına gelmez. Eninde sonunda bunu fark ederler.”

“Ama söylediğim şey bu, Mags. Gerçekten de değerlendirmeleri negatif! M-Corp sadece sinyali bozmuyor; feromonlarını bozarak gerçekten neg olmalarına neden oluyor. Kayıtları, işlem görmüş kişilerde yüzde doksan başarı oranı olduğunu gösteriyor.”

Quentin, “Bize virüsmüşüz gibi davranıyorlar,” diye mırıldandı.

Gözlerim onunkilerle buluştu. “Virüs değil,” dedim. Bir sürü berbat düşünce zihnime üşüşmüştü. “Böcek gibi.”

Başını sallayıp tekrar yeraltındaki şehre baktı. Kubbeli laboratuvarlara işaret etti. “Bu borular bir tür dağıtım sistemi..Eğer savaş zamanında olsaydık, gaz odaları olabilirlerdi ama başka bir şeyler.”

Böğrümü tutup hafifçe eğildim; en kötü korkularım nefesimi kesmişti.

Gus, "Sadece nüfus kontrolü değil," diye ekledi. "Burada görebildiğim kadarıyla, bütün büyük ülkele-
rin savunma departmanlarıyla iletişim halindeler, geniş
şirketlerle bile. Çok rağbette olan bir hizmet satıyorlar.
Tek yapabilecekleri şeyin çalışmak olması için, insanla-
rın ellerindeki her şeyi alıp onları birer hiçe çeviriyorlar.
Bütün deneyler, bir insanın ilişki ve aile hırsı tamamen
sönerse, başka pek çok konuda uysal olacaklarını göste-
riyor. Geri dönecek bir şeyleri, oradan ayrılmak için bir
sebepleri olmuyor, o yüzden onlara uzun zamanlı..."

Kulaklarım hafif bir ses yakaladığında, "Şş," diye tıs-
ladım. Gus cümlesinin ortasında durdu.

Quentin tetikte, ayağa kalktı. O da sesi duymuştu.
Asansöre, sonra da geldiğimiz girişe baktık. Bir ses daha
duyduğumuzda bunun dış kapı olduğunu fark ettim.
Armdırma odasının üzerinde kırmızı bir ışık yanıp sö-
nüyordu.

Orada biri vardı.

Quentin'in kolunu kapıp onu uzun laboratuvarın ar-
kasına doğru çekmeye başladım. Bizimle o kapıdan ge-
len her kimse aramıza elimden geldiğince fazla mesafe
koyuyordum. Quentin'i ana bilgisayarların yanındaki bir
masanın altına ittim. Ana bilgisayarın arkasına takılı olan
dosyayı çıkardıktan sonra Quentin'e katılıp iyice eğildim
ve Gus'a sessiz olmasını fısıldadım.

Quentin'in elleri benimkilerinin üzerine gelene ve
sıcaklığı beni rahatlatana dek ne kadar fena titrediğimi
fark etmemiştim. Quentin'in bu kadar sakin gözükmesi
inanılmazdı ama bunun sükûnetten çok pes etmişlik ol-
duğunu fark ettim.

Ait olduğu yerin aşağıımızdaki neg şehri olduğunu
mu düşünüyordu? Oraya gideceğini mi?

Kaşlarım birbirlerine yaklaştı. Tanrım, ona söylemek istiyordum. Geri dönüp olayları değiştirmek istiyordum. Her şeyi.

Arınma döngüsü bitmeden önce hâlâ birkaç dakikamız vardı.

Quentin, “İyi misin?” diye fısıldadı. “Yüzün soldu.”

Seçimimi yaparken dudaklarım dümdüz bir çizgi halinde büzüldü. “Haklıydın. Aramızdaki bu şey... daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyor ve çok korkuyorum fakat korktuğum hiçbir zaman senin neg olman veya yeterli olmaman değildi, benim yeterli olmamamdı. Ben yeterli değilim Quin. Nazik, düşünceli, feminen hatta şefkatli bile değilim.” Endişeyle armdırma odasına baktım. Vaktim neredeyse bitmek üzereydi. “En çok da, dürüst değilim. Babamı bulmak için bir sürü fedakârlık yaptım, herkesi ve her şeyi feda ettim. Quin, sana korkunç bir şey yaptım. Daha seni tanımadan seni kurban ettim.”

Eli kayıp nazikçe, rahatlatıcı bir şekilde yüzümü tuttu. “Maggie, yaptığın her neyse seni affediyorum. Bu dünyada beni senden koparabilecek hiçbir şey olmadığını söylediğimde bana inan.”

Kelimeleri söylemek için ağzımı açtım. Beş küçük kelime.

Sen hiçbir zaman neg değildin.

Ama ben ağzımı açtığımda, odanın üzerindeki kırmızı ışık yeşile döndü ve kapının basınç supabının serbest kalıp kayarak açıldığını duyduk.

Quentin’in elini sıktım. Ona hareketsiz ve sessiz kalmasını hatırlattım.

Mermer zeminde tek bir kişinin ayak sesleri yankılandı. Bana otoparktaki Bay Cilalı Ayakkabı’nın kesik ayak seslerini hatırlattılar. Nefesime odaklandım. Sessizleştir-

me eklentisini almıştım, o yüzden alarmım ötmezdi ama yine de... Prensip edinmiştim.

Bazı kâğıtların hareket ettirildiğini, sonra da test tüpü gibi bir şeyin şingirtisini duyduk. Bakamayacak kadar korkuyordum. O yüzden gizli kaldık. Dinledik. Şansımız yaver giderse bu, yakında tekrar gidecek biriydi.

Birkaç dakika sonra bir koltuğun geriye itilme sesini duyduk, sonra da laboratuvardaki kişi koltuğa yerleşirken çıkan gıcırta sesini.

Sonra da nihayet bir ses. Bir erkeğin sesi.

“Lütfen arkadaşınla ta orada saklanma. Diğerleri gelene kadar pek vaktimiz yok.”

M-Bant’ım titremeye başladı. Başka hiçbir şey düşümemeden bacaklarım sarsılarak ayağa kalktım. Şimdiden gözlerimde yaşlar vardı.

Siyah, arkası yüksek bir koltukta otururken bir yabancıya benziyordu. Çok hoş, çelik grisi bir takımın üzerine beyaz laboratuvar önlüğü giymişti. Kısa, kırçillı saçları vardı. Duruşunda bir katılık vardı ve gözlerinde bir şey eksikti. Bu, kanımın buz kesmesine sebep oldu ama bana her şeyden çok çarpan şey...

Bronzlaşmış olmasıydı.

“Baba?” diye fısıldadım.

Ama boğazımdaki yumru, soruyu çoktan cevaplamıştı. Artık aradığım, iki senemi kendisini kurtarmak için harcadığım adamı asla bulamayacağımı biliyordum. Ona bunu mu yapmışlardı? Onu bu kadar mı değiştirmişlerdi? Hiç umut var mıydı?

Elimi ağzıma götürüp sesim titreyerek, “Baba? Aman Tanrım!” dedim.

Ama bana baktığında gözlerinde neyin eksik olduğunu anladım. Endişe yoktu, daha da kötüsü sevgi de. Bana duyduğu sevgi.

Sam ve annemin şu anda babama karşı nasıl hissettiklerini dñřündüm ve aradığım adamın gerçekten var olup olmadığını bilemedim birdenbire. Eğer var olsaydı, asla küçük kızına bu kadar önemsemezce bakmazdı.

İlgisizce bakmaya devam etti. Benim parçaları birleştirmeye başlamamı bekliyordu. Parçaları birleştirmeye başladığımda sonuç, aklımdan arzu ettiğim kadar uzakta değildi. Babamın zeki olduğunu, böcek ilacı uzmanı olarak feromon paraziti teknikleri üzerinde çok sıkı çalıştığını biliyordum.

O gece Mitchell'ın Restoranı'nda neg parazitime rastladığını biliyordum.

Sadece aklıma asla onun...

Bir el nazikçe benimkini tuttu. Quentin'in ayağa kalktığını duymamıştım bile ama işte orada, yanımdaydı. Bana destek oluyordu. Bazı kısımları kendi aklımda çözüyor olmalıydı.

Quentin bizi çıkışa döndürerek, "Gidiyoruz," diye bildirdi.

Babam sadece başını iki yana salladı ve sağ elini titretmeden kaldırarak bana uzattığı silahını iyice görmemizi sağladı.

"Tahmin ediyorum ki," Quentin'e zalimce sırıttı, "bunu ona doğrulttuğum sürece uslu davranacağına iddiaya girebilirim." Gülümsemesi genişleyip midemin altüst olmasma sebep oldu ve merakla bana baktı. "Öte yandan sen..." Omzunu silkti ama ne demek istediğini biliyordum. Babam, tabancayı benim yerime ona doğrultursa Quentin'i korumaya çalışacağımı düşünmüyordu.

Ona çektiğimi söylerdi her zaman.

BU ÂNI CANLANDIRDIĞIM, PLANLADIĞIM, BU AN İÇİN DUA ettiğim, bu andan endişe ettiğim ve korktuğum yüzlerce, hayır *binlerce* an içinde bu sahne asla aklıma gelmemiştir.

Ağzım o kadar kurumuştur ki konuşabileceğimden emin değildim.

Quentin, "Siz Bay Mitchell'sınız. Burada çalışıyorsunuz," dedi. Bu bir soru değildi. Alnı endişeyle kırışmış bir şekilde bana döndü ve elimi sıktı. "Babanla daha önce tanışmıştım. New York'taki M-Corp ofisinde."

Bay Mitchell mı? Kusmak istiyordum. Kendine bütün bunların başladığı restoranın adını takmıştı.

Babam tepkimi gördüğünde ağzının kenarları eğlenerek oynadı. "New York'ta olmayı tercih ediyorum ama burada işleri gözetmemin gerektiği zamanlar oluyor. Baban, Maggie'ye ne konuda yardımcı olduğunu öğrenince senden hiç memnun olmayacak."

Quentin, kendi babasından bahsedilince gerildi. "Yani sizi bulmasına yardım ettiğimi öğrenince mi? Eminim ki açıklayabilirim."

Babama, "Hiç neg oldun mu?" diye sordum. Sesim her kelimeyle çatallanmıştı.

Babam tabancayı Quentin'e doğru sallayarak, "Onun olduğu kadar," dedi.

Ağzıma tükürük doldu ve safrayı yutarak bastırdım. Gözlerim yaşardı. Kalbim olduğunu düşündüğüm bir

şey, içeriden boğuluyormuş gibi hissediyordu. Quentin'in zihninin her şeyi çözmeye çalıştığını neredeyse hissedebilir, hayır, duyabilirken korkak gibi yere baktım.

Quentin tereddütle, "Benim bir... bir neg olduğumu biliyor musunuz?" diye sordu.

Babam homurdanarak güldü. "Sen neg olmaktan, benim Maggie'nin her zaman olmamı istediği çaresiz tut-saktan uzak olduğum kadar uzaksın."

Kelimeleri yüzünden irkildim.

"Kabul etmeliyim ki her zaman merak ettim Maggie. O gece kafede bir şey sakladığını biliyordum ama saklamış olsan bile... Eh, paraziti böyle... kullanacağını hayal edemezdim."

"Her şeyi planladın." Sözlerim bana yanıldığımı söylemesi için bir yakarıştı. Canavar olmadığını söylemesi için. Yaptığım şeylerin bir hiç adına olmaması için.

"Yeni bir dünyadayız ve bu teknoloji, dünyanın efendisi. Gerçekten de keşke peşini bıraksaydın."

Öfkem artmaya başladı ve bunu hoş karşıladım. Dünyanın ayağımın altından kayıp gitmesini durdurmak için buna ihtiyacım vardı. "Kendi kendine parazit verip sinyalini bozdun! Bizi her şeyle baş etmek üzere bıraktın. Annem senin bütün borçlarını kapatmak için çalışıyor!"

"Evet. Bu, devletin bana yeni bir kimlik vermesi için mükemmel bir yoldu."

İliklerime kadar midem bulanarak hafifçe güldüm. "Öldüğünü veya o hücrelerden birinde hapis kaldığını düşündüm. Her şeyi yaptım, *her şeyi* feda ettim!" Yanağımdan aşağı bir yaş döküldü. "Çok fazla insana zarar verdim; onları kurtarabilecekken masum insanları geride bıraktım. Yalan söyledim." Düşünceleri içinde kay-

bolmuş gibi gözüken Quentin'e baktım. Düşüncelerinin hiçbirinin iyi olamayacağını biliyordum.

"Evet, bunları yaptın. Hepsini beni bulmak için yaptın. İzledim, Maggie. Başta çok zavalıcaydı ama sonra o adamı yanına aldın ve işler biraz daha ilginç olmaya başladı." Gus'ı kastediyordu. Babamın onu aradığım bütün zaman boyunca her şeyi izlediğine inanamıyordum. "Tabii ki yolunda devam etmeye kararlı olduğunu anladığımda... Eh, bunu başarabilip başaramayacağını merak ettim. Sonra da büyük planın geldi." Tekrar Quentin'e işaret etti. "Zekiceydi, hakkını vereyim ama hatan evine gitmek oldu." Başını iki yana salladı. "Hem de kurşun yarasıyla. Oradan canlı çıktığın için şanslısın."

Ona dik dik baktım.

Umurunda değildi. "Garrett gördüğü anda seni çözmüştü. Bilgisayarını izinsiz kullandığın gerçeğini ele vermen de cabası."

"Bilgisayarın faresi," diye mırıldandım.

Babam, "Bilgisayarın faresi," diye hemfikir oldu.

Dudaklarımı büzdüm.

"Annen soyadlarınızı kendi kızlık soyadına çevirecek kadar zeki davranmıştı, o yüzden bir süre kayboldunuz ama sen Garrett'in dikkatini çektikten sonra kim olduğunu keşfetmesi uzun sürmedi. Bana toplumdan çıkarılmamdan itibaren seninle konuşup konuşmadığımı sordu." Gözleri kısıldığında kötülüğünün ürpertici derinliğini gördüm. "Bu sorgudan hoşlanmadım Maggie. O yüzden ona sorunla baş edeceğimin güvencesini verdim. İşte buradayız."

"Bunca zamandır beni nasıl izleyebildin?" diye sordum.

Sırıttı. "Senden daha iyi bağlantılara sahip olarak. Ya da daha doğrusu, aynı bağlantılara sahip olarak. Sadece bana daha sadıklar."

Bu ihanetten dolayı kırılarak, "Travis," diye fısıldadım. Oluşturduğumuzu düşündüğüm arkadaşlık yine başka bir yalandı.

Babam başını salladı.

Travis'ten önce kullandığımız bağlantıyı merak ederek, "Ondan önce de Norton mı?" diye sordum.

Yine başını salladı. "Fakat fazla talepkâr olmaya başlamıştı."

Babamın Norton'ın kayboluşuyla bir ilgisi var mıydı? Onu öldürmüş müydü?

Bunca zamandır işlere hâkim olduğuma çok eminim. Dünyamın kontrolünün elimde olduğuna, uygun gördüğüm şekilde parçaları oynattığıma. Pişmanlık ve kendime duyduğum nefretle yaşamıştım ama en azından işleri iyi yaptığımı düşünüyordum. Masanın altında duran telefonumu düşündüm. Gus bütün bunları dinliyor muydu hâlâ? Ah, Tanrım... Gus da babamın kontrolü altında mıydı? Bu düşüncenin etkisi gitgide artarak hayal edebileceğimden daha fazla canımı yaktı.

"Bir süre boyunca bu eğlendirici bir tuzaktı." Babam hâlâ konuşuyordu. "Seni meşgul tutmak için boşa kürek çekmeye gönderdim. İnan ya da inanma, sana yeterince açmaz verirsem ilgini kaybedeceğini ve bu işi rahat bırakacağını sanıyordum ama sonra gidip işleri ciddileştirdin," deyip Quentin'e düşünceli bir şekilde baktı.

"Biri *lütfen* bana neden bahsettiğinizi açıklayabilir mi?" Quentin neredeyse titriyordu. Bu öfke değildi, bilgilendirilme ihtiyacıydı. Hemen. "Bu *plan* da neydi?"

Babam, "Sana parazitten hiç bahsetmedi, değil mi?" dedi.

Quentin savunmacı bir tavırla, "Bahsetti," dedi. "Değerlendirmeleri değiştiriyor. Çok daha geliştirilmiş bir şehvet artırıcı gibi."

"Eskiden ne iş yaptığımı açıkladı mı?"

Quentin kısaca, "Böcek ilaçları," diye cevap verdi.

Babam bana gülümsediğinde gözlerimi kısa süreliğine yumdum. "Eh, Maggie. Görüyorum da işleri senin için çok zorlaştırmamış." Gözlerini devirdi. "Böceklerle çiftleşmemelerini öğreten ilaçlar yapıyordum. Birbirlerinden negatif sinyaller alıp tiksinemeye sebep olan. İnsan feromonlarıyla deney yapmaya karar verdiğimde, Maggie benim küçük asistanımdı. En son deneme yaptığımız gece, aynı tepkiyi insanlarda yaratacak formülü keşfettim."

Quentin dehşet içinde, "Siz insanları negatif yapıyorsunuz," dedi.

Babam omzunu silkti. "Bunu bizzat kendim yapmıyorum genelde ama diğerlerinin bunu yapmasını sağlıyorum, evet. Bu değerli bir hizmet. Zeki bir çocuksun. Bir düşünsene. Endüstri, kalp mevzuları ve çiftleşme arzusu işçilerin dikkatini dağıtmadığı için gelişiyor. Orduların hiç olmadığı kadar yüksek sayıda gönüllüsü var, ülkemizi ve özel sektörlerimizi güvende tutuyorlar. Geleceğimiz korunuyor. Aşırı yüksek nüfuslu, az kaynaklı ve ekonomik zayıflığı olan ülkeler bize geliyor ve yardımcı oluyoruz. Nüfus artışını yavaşlatıp daha iyi bir geleceğin potansiyelini sunabiliyoruz."

"Beni tiksindiriyorsun," diye tısladım.

Küçümser bir tavırla güldü. "Eminim ki bu uykumu kaçırmaz."

Ben bir daha konuşmadan Quentin öne doğru cüretkâr bir adım attı ve babama parmağını salladığında nefesim boğazıma takıldı. Şu anda bildiğim tek şey, babamın düşündüğüm kişi olmadığıydı. Tehlikeliydi ve dile getirilmeyen dehşet dolu şeylere meyilliydi. Quentin'in onun yakınında olmasını istemiyordum ve kolunu kavrayıp onu geriye çektim.

Quentin sertçe başını iki yana salladı ve geri çekilmedi. "İnsanların seçimlerini, *hayatlarını* onlardan alıyorsunuz!"

"Alıyoruz. Çoğunluğun iyiliği için sık sık fedakârlıklar yapılır. Maggie için sen de bu fedakârlıklardan biriydin."

Quentin hâlâ kenetlenmiş olan ellerimize baktı. "Maggie?" diye sordu ama çoktan anlamıştı. Ben cevap veremeyince, "Test sırasında mı?" diye ekledi.

Konuşmadan başımı salladım.

Yutkundum. "Hiçbir zaman neg değildim." Bu bir soru değildi. Elimi bıraktı.

Babam, "Ondan beri de onun istediklerini yapıyor-sun," diye başına kaktı.

Quentin, "Peki ya verdiğin sentetik kimyasallar?" diye sordu.

Babam yüksek sesle güldü. "Maggie sana su da verse fark etmezdi. Önemli olan, sana paraziti dozajlar halinde vererek bütün gücü elinde tutmasıydı. Seni avucunda tutuyordu."

Babam ona gerçeği en affedilmez ışıktaki anlatırken Quentin'in nefesini tuttuğunu duydum.

"Maggie..." Quentin başını iki yana sallayıp M-Bant'ındaki ekrana basmaya başladı. "Aç." Ben kıpırdamayınca, "Hemen aç!" diye bağırdı.

Bakışlarım aşağı kaydı ve yere bir gözyaşı düşerken izledim. Sonra bir tane daha, ardından bir tane daha. Nasıl bu kadar yanılabilmişim? Her konuda?

Sonra duyduğum şey, bir silahın emniyet mandalının açılma tıkırtısıydı. Gözlerim, silahını bana doğrultan babama kaydı. "Dediğini yap Maggie. Diğerleri yolda ve o geldiğinde Garrett'a oğlunu tamamen iş gören bir şekilde teslim ettiğimden emin olmalıyım."

Quentin'e döndüm. "Sana ihanet ettiğimi biliyorum ama ben... ben seni tanıımıyordum. Birine yardım ettiğimi sanıyordum." *Babama*. Sonra da tekrar Quentin'e baktım.

Quentin'in çenesi gerilmişti ve gözlerimden kaçınarak M-Bant'ıma odaklandı. Tekrar, "Aç," dedi.

"Bunu istemezsin," diye yalvardım.

"Aç. Dedim."

Pes ederek başımı salladım ve istediğini yaptım. Fera-tek açıldığında, artık tamamen açık olan Quentin'inkiyle anında etkileşti ve üst üste bip sesleri geldi. Basit, fabrika ayarı sesleriydi ama öyle bile olsa, babam bir şey sezmiş olmalıydı çünkü birdenbire meraklanarak ayağa kalktı.

Bileğimi kavrayıp bakarken bile tabancasını hâlâ göğsüme doğru tutuyordu. "Eh," dedi. "Bunu *hiç* beklemiyordum." Aynı hızda bileğimi bırakıp geri döndü; gözleri Quentin'le benim aramda gidip geliyordu.

Quentin M-Bant'ına baktı ve nihayet bakışlarını bana kaldırıırken hüüzünle başını salladı. "Hiçbir zaman benim inançlarım değilmiş. Çürütülen, *benim* sistemle ilgili teorim değilmiş. *Değişen*. Senin teorinmiş."

Haklı olduğunu bilerek yanağımın içini ısırdım. Biraz iğneleyici bir yorumla araya girmesini bekleyerek babama baktım ama Quentin'le gerçek eş olmamızın keşfi sebebiyle sersemlemiş gibiydi.

Fera-tek'imi kapadım. "Asla bunu yapmak istememiştim. Asla seninle böyle olacağımızı düşünmemiştim," diye itiraf ettim.

Quentin, "Peki bu, bunu kabul edilebilir mi kılıyor? Beni bir *hiç* olduğuma inandırmayı?" diye suçladı.

"Hayır. Ben... ben çok üzgünüm. Yanılıyordum. Pek çok konuda yanılıyordum. Bize, sana olan hislerime, sana olan hislerimin *derinliğine* güvenmeliydim." Suçlayan gözlerine bakmak için, ona ne kadar üzüldüğümü, onu ne kadar sevdiğimi göstermek için çok uğraştım.

Bana bir an baktı. Babam da sessizce izliyordu ama Quentin cevap veremedi. Asansör kapıları açıldı ve odaya bir yığın silahlı güvenlik görevlisi doluştu.

Artık bir düzineden fazla otomatik silah başımıza doğrultulmuştu. Yana doğru iki adım atarak Quentin'le arama mesafe koydum ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Ona zarar vermeyin." Sesim şaşırtıcı derecede sakın geliyordu. "Quentin Mercer benim tutsağım. Son üç buçuk haftadır onu tehdit ederek kendim için çalıştırıyordum." Denemek zorundaydım. Artık çok geçti ama onu korumaya çalışmam gerekiyordu. Üstelik bu doğrudu.

Quentin bana doğru bir adım attı. "Ne yapıyorsun?" diye çıkıştı.

"Doğruyu söylüyorum."

"Eh, buna başlamak için oldukça aptalca bir zaman! Sadece..." Çok öfkelenmiş gözükerek başını iki yana salladı. "Sadece çeneni kapalı tut!"

Başımı dik tutup güvenlik görevlilerinin etrafımızda yer almalarını izledim. Kaçmanın yolu yoktu. Bütün olay, bu durumun hangi derecede kötü biteceğiyle ilgiliydi artık. "Bu yüzden ceza çekmene izin vermeyeceğim," dedim.

Quentin gözlerini ovuşturdu. “Beni önceliğin yapmak için biraz geç kaldın Mags.”

Bir güvenlik görevlisi arkama gelip kollarımı kavradı ve beni ayağa kaldırdı. Bileklerime plastik bir bağ sarmaya başladı ama ben gözlerimi Quentin’de tuttum. “Kendine sadece şu soruyu sor Quin. Eğer bir gün gelip sana doğruyu söyleseydim ve yardımını isteseydim bana yüz verir miydin hiç?”

Sessiz kaldığında, ikimiz de bunun yeterli bir cevap olduğunu biliyorduk.

“İkimiz de değiştik,” dedim.

Ama artık konuşmaya zaman yoktu. Güvenlik görevlileri benim gibi Quentin’i de tuttular fakat onu bağlamadıklarını fark ettim. Bunun, onun iyi olacağı anlamına geldiğini umuyordum.

Asansörle yeni bir güvenlik görevlisi geldi ve uzun adımlarla babama doğru yürüdü. “Efendim, Bay Mercer yolda. Bir saat içinde gelecek.”

Babam, “Tabii ki gelecek,” dedi. “Onları tekli hücrelere götürün,” diye emretti.

Zihnim hızla çalışıyordu.

Dövüşmeli miyim? Quentin’in kaçabilmesi için bir karmaşa yaratmalı mıyım?

Onun güvenliği için yalvarmalı mıyım?

Babamın tabancasını elinden güreşerek alıp onu vurmaya bile düşündüm. Pislik.

Ama arkamdaki güvenlik görevlisi beni öne, asansöre doğru ittiğinde düşüncelerim sonuçsuz kaldı. Yanından geçerken babam beni dirseğimden tutup bana baktı.

“Bu yolu sen seçtin Margaret. Bu işi rahat bırakman gerekirken zorladın.”

Kolumu elinden kurtardım. “Bizi hiçbir zaman önemsedin mi?”

“Tabii ki önemsedim ama orada benim için asla bir gelecek yoktu ve...” Omzunu silkti.

“Kendini daha çok önemsiyordun,” diyerek cümleyi onun yerine bitirdim.

Dudaklarını büzdü ama kısaca başını salladı. “Sanırım bu adil bir değerlendirme olur.”

Bunun doğru olduğunu bilerek, “Şimdi de beni hapsedmelerine izin vereceksin,” dedim.

“Evet. Yine de sana tek bir hediye vereceğim. Buna veda hediyesi diyelim.” Sadece benim duyabilmem için yakmıma eğildi. “Herhangi bir sebepten ötürü hayatında bir daha gün ışığı görebilersen, Quentin’le aldığınız o değerlendirme senin ölümün olur.”

Olan her şeyin ıstırabından ötürü sersemlediğimden yarı yarıya güldüm. Bu benim babamdı. “Neden?” diye çıkıştım.

Tekrar yakına geldiğinde, alnımla yüzüne vurmak istedim. Bu hiçbir işime yaramazdı ama yine de cazip bir fikirdi. Tıslar gibi bir sesle, “Çünkü Mercer ailesi buna asla izin vermez. Asla,” dedi.

Yanağımdan bir gözyaşının daha döküldüğünü hissederek, “Keşke seni hiç bulmasaydım,” dedim.

Akıllıca davranıp geriye çekilerek kollarını kavuşturdu. “Keşke hiç aramasaydın ama aradın ve artık korkarım ki tek başınasın.”

Sanki hiç başka türlü olmuştu da.

Bu düşünce üzerine Quentin’e baktım ve ne kadar yanıldığımı fark ettim. İki güvenlik görevlisi onu ters yöne götürüyordu ama belki de bakışlarımı hissedince bana,

sonra da parmakları sertçe omuzlarıma geçen güvenlik görevlisine baktı.

“Kim olduğumu unutmanız akıllıca olmaz.” Quentin’in sesi sakindi ve o kadar ölçülüydü ki neredeyse korkutucuydu. “Eğer ona herhangi bir şekilde zarar verirsiniz, bu sizin sonunuz olur.” Olay sadece sesi değildi. Daha önce gördüğüm her şeyin ötesinde otorite ve güç yayıyordu. Güvenlik görevlisinin omzumu tutuşu anında gevşedi. Quentin’e baktım ve o dönmeden önce, bir anlığına gözlerindeki acıyı ve ürpermeme, onun gerçekten de bir Mercer olduğunu hatırlamama sebep olan kararlılığı gördüm.

Üstelik artık... benden nefret ediyordu.

Bekleyen asansöre itildiğim anda boynumun yan tarafında keskin bir acı hissettim. Bayıltıcı dart. Durumun gerçekliği berraklaşırken, görüşüm bulanmaya başladı. Her zaman tek başıma olmamıştım. Kısa bir süre boyunca Quentin’le her şeye sahiptim.

Sonra her şeyi bir kenara atmıştım.

NEFESİMİ TUTARAK UYANDIM. AYAĞA FIRLAYIP ÇILDIRMIS DİBİ etrafıma baktığımda kalbim hızla gümbürdüyordu.

“Epinefrin.”

Sese doğru döndüm.

Garrett Mercer.

Nefesimi yavaşlatmaya ve kendimi kontrol altına almaya çalışarak ellerimi dizlerime koydum. Bana bir adrenalini iğnesi yapmışlardı. Gri, beton bir hücredeydim. Tabii ki hiç pencere yoktu. Bir köşede tuvalet, diğer köşede de dar bir yatak vardı. Başka hiçbir şey yoktu.

Kontrol edemediğim sarsıntıları gizlemek istediğimden ellerimi yanlarımda yumruk yapıp tekrar Garrett’a döndüm. Beni baygın halimden çıkarmaları şaşırtıcı değildi. Garrett’ın kimseyi beklediğini sanmıyordum.

Birkaç kere yutkunup boğazımı gevşetmeye çalıştım. Hırıltılı bir sesle, “Ne kadardır baygınım?” diye sordum.

“Sadece bir günden biraz daha fazla,” dediğinde soğuk gözleri bana dikildi.

“Quentin nerede?”

Başını eğip beni avının peşindeki bir aslan gibi inceledi. “Oğlumla oynadın. Ona duymaya veya anlamaya hazır olmadığı şeyler söyledin. Onu kendi ailesine karşı zehirledin. Bunun bir bedeli olacak.”

“Doğruyla yanlış arasındaki farkı bilmesi için onu zehirlememe gerek yoktu.”

“Peki ya sen Maggie?” İsmimi hırlayarak söylemişti. “Sen hangisisin?”

Hiç tereddüt etmeden, “Yanlış,” dedim. Garrett’ı beni incelemesine benzer şekilde inceledim. Babam ona Quentin’in benim gerçek eşim olduğunu söylemiş miydi? Peki ya Quentin?

“En azından bu konuda hemfikiriz,” diye mırıldandı. “Soru şu: Ne kadar zarar verdin?” Benden çok kendiyle konuşuyordu, o yüzden cevap vermedim. “Bir de şimdi seninle ne yapacağım?”

Yapacağı şeyin muhtemelen bu olduğunu bilerek, “Eminim yakında temizlenecek olan bir topluluk bölmesi vardır,” dedim alayla.

Sırıttı. “Doğru. Ama önce ailem için yarattığın sorunları düzeltmen gerekiyor. Eliza çok üzgün.”

Yutkundum; boğazım acıyordu. “O zaman benimle ne yapacaksınız?”

Garrett kapıya vurup güvenlik görevlilerine benimle işinin bittiğini belirtti. Kapı açıldığında gözleri bir kere daha benimkilerle buluştu. Duyduğu keyif aşikârdı. “Kendimi bazen bir sanatçı olarak düşünmeyi seviyorum. Pek çok sanatçı gibi kendimi kararsız buluyorum. Bu biraz zaman alabilir.” Gülümsemesi genişledi. “Karara vardığımda nerede olacağını bilmem iyi bir şey.”

Bununla beraber topuğu üzerinde dönüp hücreden çıktı ve ağır kapıyı arkasından kapadı. Bir saniye sonra ışıklar söndü.

Köşeye doğru ilerleyip tuvalete midemdekileri boşaltmaya tam vaktinde vardığımda, ensemden aşağı terler

döküldü. Mide bulantısı dalgalarının ve sarsıcı ürpertilerin sistemimden atılması uzun zaman aldı.

Işık olmayınca zamanı takip etmek imkânsızdı. Hiçbir rutin yoktu. Hiçbir ses yoktu. Bir günün geçtiğini doğrulamak için zihnini kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Ne zamandır hücreye hapis olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Yıllar gibi geliyordu. Muhtemelen haftalar olduğunu düşünüyordum.

Bu en kötü işkenceydi.

Ben etrafta dolaştırılıp kurtlara atılmayı beklemiştim. En kötü, neg topluluğuna atılıp bir sonraki temizlik gününe kadar çürümeye bırakılmayı bekliyordum. İdam edilmeyi bekliyordum.

Onun yerine, devam eden varlığım ve yalnızlığım bana yaptığım onca hatayı düşünmem için zaman vermek dışında hiçbir şey yapmıyordu. Babamı arayarak tünellere gittiğimde sırtımı döndüğüm hiçbir negin yüzü aklımdan çıkmıyordu. Sırf istediğimi elde etmek için bağlantılarımla ve zengin iş adamlarıyla yaptığım şantaj anlaşmalarını tekrar yaşıyordum. Onlara neler yaptığımı, düşünmem gerektiği kadar düşünmemiştim kesinlikle. Vicdanımı rahatlatmaktan pek fazlasını yapmamıştım.

Günler boyunca Gus'ı düşündüm. Nihayet kendime onun en iyi arkadaşım olduğunu itiraf ettiğimde ağladım. Onu ailem gibi sevdiğimi itiraf ettiğimde. Ama yine de ona şantaj yapmış ve her emrime uymazsa en büyük kâbusu olacağıma inandırmıştım onu.

Bunca zamandır babamla çalışıyorsa onu suçlayamazdım. Onun yerinde olsaydım, ben de bunu yapardım muhtemelen.

En azından onun kaçtığını biliyordum. Kurtulmuştu. Yaptığım tek iyi şey buydu. Gus'ı biliyordum, onu kimse bulamazdı.

Açlıktan ölüyordum.

Arada sırada hücreye yemek ve su konuyordu ama bu bayat ekmekten fazlası değildi. Beni özellikle zayıf tutuyorlardı. Bu zekiceydi. Bir de zalimce.

Bir gün, içinde bir tür yahni olan bir kâse atmışlardı. Kâseye dört ayak üzerinde emekleyip içindekileri çiğnemek için doğru düzgün durmadan ağzıma dökerken neredeyse bağıracaktım.

Bunun sadece yeni bir ceza olduğunu anlamam yaklaşık otuz dakika sürmüştü. Midem zengin aromaları reddetmişti ve günün geri kalanını kusarak geçirmiştım.

Düşüncelerimi uzun süreliğine Quentin'den uzaklaştırmak imkânsızdı. Her zaman ona kayıyorlardı. Yüzündeki aldatılmışlık ifadesi. Benim gibi burada olduğu korkusu. Yavaşça öldüğü.

Tamamen pes etmemi engelleyen tek şey, Garrett Mercer ne kadar korkunç olursa olsun, Eliza'nın Quentin'in çürümeye bırakılmasına asla izin vermeyeceğiydi fakat eğer Quentin'in başına bu gelmediyse, o zaman ne gelmişti? Nasıl dehşetlere katlanmak zorunda bırakılıyordu? Sırf benim yüzümden.

Uyuduğumda rüyamda onu görüyordum. Bunlar hoş rüyalar değillerdi. Daha çok önsezi gibiydiler. Bir daha onu görürsem benim düşmanım olacağını biliyordum. Beni mahvetmek isteyecekti. Ben de bunu istiyordum. İntikamını istiyordum. Rüyalarım vahşiydi ve her zaman finalden önce uyanıyordum.

Garrett Mercer'dan sonra kimse benimle konuşmamıştı. Kimse yakınımaya gelmemişti.

Tavanda küçücük bir havalandırma vantilatörü vardı. Sürekli bir uğultu çıkarıyordu. Bana arkadaşlık ediyordu.

M-Bant'ıma baktım. Birkaç kere ötmüştü ve hatta ekran bir kere yanmış, kısacık bir an umut hissetmeme sebep olmuştu ama beni yakaladıklarından beri devre dışı bırakılmıştı. Kimseyle iletişime geçmemin, hayat belirtilerimi kontrol etmemin veya GPS'imi aktive etmemin yolu yoktu. Yine de bir şekilde M-Bant'ıma giriş yaptıklarını biliyordum. Arada sırada bir sağlık kontrolü testi duyuyordum. Beni izliyorlardı.

Yavaş yavaş aklımı yitiriyordum. Çoktan aklımı kaybetmediğimi bilmemin tek yolu bunun farkında olmamdı. Kendimi yüksek sesle hiç kimseyle konuşurken, karanlıkta bir şeyler görürken yakalıyordum. Geçmişimden sahneler, aile Noelleri ve doğum günü kutlamaları film misali oynuyordu ama bu versiyonlarda artık babam kötü birine benziyordu. Arada sırada kanayana dek kollarımı veya bacaklarımı kaşıyordum. Sırf hâlâ hayatta olduğumu anlayabileyim diye.

İlk birkaç gün, babamın gelmesini bekledim. Rahat rahat içeri girip bana korkunç bir hata olduğunu ve beni eve götüreceğini söylemesini. Sonunda, onu beklemeyi bıraktım. Benimle işi bitmişti. Mitchell'ın Restoranı'ndaki *o son akşamdan beri* bitmişti.

Bir süre önce yere düşmüştüm. Bacaklarımı çalıştırmaya devam etmek için hücrede gidip gelmeye çalışıyordum. Elimden geldiğince hareket etmeye çalışıyordum ama düşmüştüm ve düştükten sonra bir daha kalkmamıştım.

Hesaplamaya cesaret edebildiğimden daha uzun bir süre sonra kapı açıldı. Aceleyle köşeye geri çekildim. Nihayet beni öldürmeye mi gelmişlerdi?

Bir güvenlik görevlisi bana yaklaştı. Açık kapıdan giren ışık huzmeleri yüzünden zorlanarak gözlerimi kısıp ona baktım. Ayağıma bir şişe su, bir somun ekmek, iki muz ve dört enerji barı bıraktı.

“Yavaş ye. Saatte birkaç ısırık.” Dönüp gitti ve ışığı arkasından dışarıda bıraktı.

M-Bant’ım. İyi durumda olmadığımı biliyorlardı.

Seçimleri inceledim. Sade yiyecekler. Enerji barları bile basit malzemelerle yapılmıştı. Hayatta kalmamı istiyorlardı.

Bir anlığına, onlardan bunu esirgemeyi bile düşündüm.

Hayatımın başarısızlıklarını bilerek var olmamı istiyorlardı. Yenilmiş olmam gerekiyordu. Ümitsiz vaka olmam ve onların merhametine kalmam.

Ama iki hata yapmışlardı. Artık olay babamı bulmakla ilgili olmadığından, nihayet çok uzun zamandır uzakta tuttuğum düşüncelere yer açabilmişim. Nihayet bildiğim her şeyle neler yapabileceğimi düşünebiliyordum.

M-Bant’ım öttü. Bu tonun ne anlama geldiğini düşünmeye neredeyse aşırı derecede korkarak bandıma baktım. Hücrede bulunduğumdan beri kimseyle iletişim kurmamıştım. Yavaşça bileğimi çevirdim.

Anında yaşlar gözlerimi yaktı.

Dudaklarım titredi.

Ellerim sarsıldı.

Bu mümkün müydü? Başımı sallayıp sanki biri iz bırakmamaya çalışıyormuşçasma harf harf kaybolmaya başlayan mesaja baktım. Tanıdığım sadece tek bir insanın böyle becerileri vardı ama pek çok M-Corp çalışanı beni tuzığa düşürmeye çalışıyor olabilirdi.

Ama yine de.

Bu kelimeler.

Başka kimse, Gus'a bu kelimeleri söylemiş olamazdı. Kimse.

Son harfler de kaybolurken izledim. M-Bant'ım yine karardı. Bunun bir önemi yoktu. Kelimeler zihnime kazınmıştı.

Asla unutma. Bildiğini biliyorum.

Yanaklarımdan aşağı yaşlar döküldü. "Quin," diye fısıldadım.

Başımı iki yana sallayıp gözyaşlarımı sildim. Emin olamıyordum. Bu zalim bir ceza olabilirdi. Şimdiye kadar verdikleri en kötü ceza. Bana Quin'in dışarıda ve güvende olduğunu düşündürtecek bir yol. Ama neden? Bunun benim savaşıma isteğimi durduracağını mı düşünüyorlardı? Bana kaybettiğim her şeyi hatırlatmak mı istiyorlardı?

Ah, Tanrım...

Bunun gerçek olduğunu umuyordum. Ağrıyı durdurmaya çalışmak için yumruğumla göğsüme vurdum. Tanrım, doğru olduğunu umuyordum. Bu kelimeler sadece tek bir anlama geliyordu. Bunlar Quentin'in bana söylediği sözlerdi, öncesinde de beni sevdiğini...

Düşünceyi geri yuttum. Bu çok fazlaydı.

Zekice davranmalıyım.

Kimi kandırıyordum ki? Bir gün Quentin'in beni affetmesi için küçücük bir şans bile olsaydı... Nefesimi bıraktım. Zihnim bir tür kafa karışıklığı içinde yuvarlanıyordu. Güçlenmeliydim. Güçlü *olmalıyım*.

Artık sadece kendi bencilce sebeplerim için değil.

Dar şilteye emeklemeyi başardım. Yemeklerimi yavaşça çiğnedim. Babamın kelimeleriyle, bir daha gün ışığını görürsem ne olacağını düşündüm. Artık bunun

daha fazlasıyla ilgili olması gerektiğini biliyordum. Her zaman öyle olmalıydı. Son iki senedir gizlice sakladığım onca istihbaratı düşündüm. Sıraladığım, sonra görmezden geldiğim onca kanıtı. Birçok neg merkezindeki onca masum yüzü, üstelik bazıları muhtemelen neg bile değillerdi...

Kendimle gurur duymuyordum.

Çok fazla ölüm olmuştu. Şansım olsaydı, buna tekrar göz yummazdım ama bu intikamla ilgili olmazdı. Benimle hiçbir ilgisi olmazdı. Ancak o sırada, karanlık hapisane hücreme tıkılmışken gözlerimin nihayet açılması tuhaftı.

Ayrıca, Quentin'in güvende olduğunu bilmeden önce öylece pes edeceğimi düşünüyorlarsa, o zaman hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

Su şişemden birkaç yudum aldım ve destek için ellerimi soğuk beton duvara dayadım. Kendi ağırlığımı taşıırken titredim ama nihayetinde ayağa kalktım.

Amacım yeni bir umut sağlamıştı. Bir gün, onun beni affetmesine değer bir şey yapabileceğim umudu. Onun aşkına değer bir şey yapabileceğim umudu.

İşte o anda kendime bir söz verdim. Ne gerekiyorsa yapacaktım. Bu işi sonuna kadar götürecektim. Yanlışlarımı düzeltecektim. Bu sözü, diğer hepsinden çok, memnuniyetle tutacaktım.